

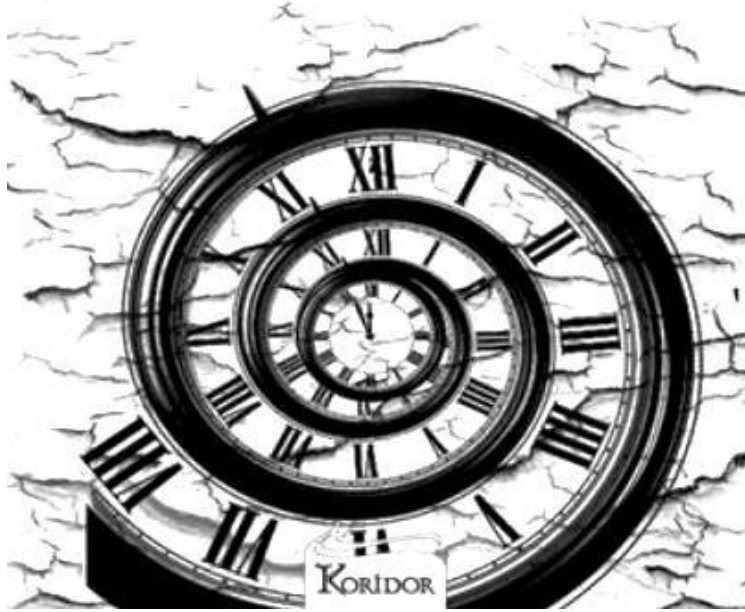
KEN GRIMWOOD

SİL BAŞTAN

Emine

ROMAN

Hayatınızı tekrar, tekrar ve tekrar
yaşamak zorunda kalsaydınız...

Jeff Winston öldüğünde karısıyla telefonda konuşuyordu. "İhtiyacımız olan şey..." demişti karısı; ancak Jeff ihtiyaçları olan şeyin ne olduğunu asla duyamadı çünkü ağır bir şey göğsüne oturdu ve nefesini kesti. Telefon ellerinden kayıp düştü ve masasının üstünde duran cam kağıt ağırlığını kırdı.

Henüz bir hafta önce karısı buna benzer bir şey söylemişti; "Neye ihtiyacımız var biliyor musun, Jeff?" ve ardından bir duraksama olmuştu bunun gibi sonsuz, kesin ve ölümcül bir duraksama değildi ama yine de hissedilir bir araydı. O esnada mutfak masasında oturuyordu; Linda buraya 'kahvaltı köşesi' diyordu ama öyle kuytu bir yer değildi aslında, sadece küçük, formika bir masa ve buzdolabının sol tarafına ve kurutucunun önüne eğreti biçimde yerleştirilmiş iki sandalyeden ibaretti. Linda bunu söylediği sırada tezgahta soğanları doğruyordu ve belki de gözlerinin kenarında birikmiş yaşlar Jeff'i düşünmeye itmiş ve sorunun Linda'nın istediğinden daha önemli görünmesini sağlamıştı. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun, Jeff?" Ve Jeff'in şöyle demesi gerekiyordu, "Neye, hayatım?". Bunu dikkati dağınık bir şekilde ve *Time'da* Hugh Sidey'nin başkanlıkla ilgili köşesini okuduğu için ilgisizce söylemesi gerekiyordu.

Fakat Jeff in dikkati dağınık değildi; Sidey'nin zırvalıklarını umursamıyordu bile. Hatta uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar odaklanmıştı ve her şeyin farkındaydı. Bu yüzden birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi; Linda'nın gözündeki sahte gözyaşlarına baktı ve ihtiyaçları olan şeyleri düşündü, hem kendisinin hem de karısının.

Uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı, tek yapmaları gereken şey bir uçağa atlayıp sıcak ve yemyeşil bir yerlere gitmekti. Jamaika'ya ya da belki de Barbados'a. Beş yıl önce uzun uzun planını yaptıkları fakat her nedense bir hayal kırıklığına dönüşen Avrupa turundan beri gerçek bir tatil yapmamışlardı. Jeff, Orlando'daki kendi ailesini ve Linda'nın Boca Raton'daki ailesini ziyaret etmek için her yıl yaptıkları Florida seyahatlerini saymıyordu; bunlar giderek kaybolan geçmişlerine yaptıkları birer ziyaretten ibaretti, dahası değil. Hayır, onların ihtiyacı olan şey tamamen yabancı bir adada bir haftaydı, hatta bir aydı: Uçsuz bucaksız, bomboş kumsallarda sevişmek ve geceleri egzotik kırmızı çiçeklerin kokusu gibi havaya yayılan reggae müziği dinlemek.

Güzeli bir ev de iyi olurdu hani, belki de bazı hüzünlü pazar günleri Montclair, Upper Mountain Road'daki, önlerinden geçerken içlerini çektikleri görkemli ve eski evlerden biri. Ya da White Plains'de bir ev, golf sahalarının yakınındaki Ridgeway Avenue'deki on iki odalı Tudor evlerinden biri. Golfe başlamak istediğinden değil; Maple Moor ve Westchester Hills gibi isimleri olan o geniş yeşillikler Brooklyn-Queens otobanı ve LaGuardia Havalimanı pistinden daha hoş bir ortam olacağı için.

Ayrıca bir çocuğa ihtiyaçları vardı, muhtemelen Linda bunun eksikliğini Jeff ten daha yoğun bir biçimde hissediyordu. Jeff her zaman, doğmamış çocuklarını sekiz yaşındayken, bebeklik dönemini atlatmış fakat işkence gibi ergenlik dönemine henüz girmemişken hayal etmişti. İyi bir ocuk olacaktı, çokbilmiş ya da sevimli olması gerekmiyordu. Kız, erkek, hiç fark etmezdi; sadece bir ocuk, karısının ve onun çocuğu; komik sorular soracak, televizyona fazla yakın oturacak ve gelişmekte olan benliğinin ilk pırıltılarını gösterecek bir ocuk.

Fakat ocuk olmayacaktı; yıllardır bunun imkansız olduğunu biliyorlardı, Linda 1975'te dış gebelik geçirdiğinden beri. Montclair ya da White Plains'de bir evleri de olmayacaktı; Jeff in New York'un WFYI haber radyosundaki haber yönetmenliği pozisyonu olduğundan daha prestijli ve kazançlı görünüyordu. Belki hâlâ televizyona geçiş yapabiliirdi; fakat kırk üç yaşında olduğu için bu giderek daha az muhtemel görünüyordu.

İhtiyacımız olan, ihtiyacımız olan şey... konuşmak, diye düşündü. Birbirimizin gözlerinin içine bakıp şunu söylemek: Yürümüyor. Hiçbir şey, romantizm ya da tutku ya da görkemli planlar. Hepsi boşa çıkıyordu ve suçlanacak hiç kimse yoktu. Bu böyleydi, o kadar.

Fakat tabii ki bunu asla yapmayacaklardı. Başarısızlığın özü de buydu, daha derin ihtiyaçlarından nadiren konuşmaları ve her zaman aralarında duran o eksiklik hissinin lafını açmamaları.

Linda anlamsız ve soğan doğramaktan yaşarmış gözyaşını elinin tersiyle sildi. "Beni duydun mu, Jeff?" "Evet. Seni duydum."

"İhtiyacımız olan şey," dedi, Jeff e dönüp ama doğrudan ona bakmayarak, "yeni bir duş perdesi."

Büyük olasılıkla Jeff ölmeye başlamadan önce telefonda ifade edeceği ihtiyaç da bunun gibi bir şeydi, "...on iki yumurta," diye bitecekti cümlesi muhtemelen, ya da "...bir kutu kahve filtresi."

Peki Jeff bütün bunları neden düşünüyordu, merak etti. Ölüyordu, Tanrı aşkına, son düşünceleri daha derin, daha felsefi bir şeyler olamaz mıydı? Ya da hayatının önemli noktalarının hızlı tekrarı ve kırk üç yılın gözden geçirilmesi? İnsanlar boğulurken böyle olurdu, değil mi?

Boğuluyor gibi *hissediyorum*, diye düşündü saniyeler uzayıp giderken: O korkunç basınç, nefes almak için umutsuzca mücadele edişi, tuzlu terler alnından süzülüp gözlerini yakarken vücudunu ıslatan yapış yapış ıslaklık...

Boğulmak. Ölmek. Hayır, kahretsin, bu gerçek olmayan bir kelime, sadece bitkiler, hayvanlar ya da diğer insanlar için kullanılabilir. Yaşlı insanlar, hasta insanlar için. Şanssız insanlar için.

Yüzü masaya düştü, sağ yanağı Linda aradığında incelemek üzere olduğu dosyanın yüzeyine yapıştı. Kağıt ağırlığının üzerindeki çatlak, gözlerinin önünde kocaman ve derin görünüyordu: Dünyanın içinde bir çatlak, içini parçalayan kederin pürüzlü bir aynası. Kırık camdan kitap rafının üzerindeki dijital saatin kırmızı rakamlarını görebiliyordu:

13:06 18 EKİM 1988

Ve sonra düşünmekten kaçınması gereken hiçbir şey kalmadı çünkü düşünme süreci bitmişti.

Jeff nefes alamıyordu.

Elbette nefes alamıyordu; ölmüştü.

Ama öldüyse neden nefes alamadığının farkındaydı? Ya da herhangi bir şeyin?

Tepesinde toparlanmış battaniyeyi kafasından çekti ve nefes aldı. Kendi ter kokusuyla dolu ağır ve nemli bir hava.

Demek ölmemişti. Her nasılsa, bunu fark etmek onu heyecanlandırmadı, tıpkı ölümle ilgili önceki varsayımlarının onu dehşete düşüremediği gibi.

Belki de hayatın bitişi gizlice, hoşnutlukla karşılamıştı. Şimdiyse her şey önceden olduğu gibi devam edecekti: Tatminsizlik ve başarısız evliliğinin sonucu ya da sebebi olan, artık hangisi olduğunu hatırlayamıyordu, bir amaçtan ve umuttan yoksun olmanın acısı.

Battaniyeyi suratından çekti ve kırışık çarşafı tekmeledi. Karanlık odanın bir yerlerinden zar zor duyulan bir müzik sesi geliyordu. Eski bir şarkıydı: Şu Phil Spector kız gruplarından birinin söylediği "Da Doo Ron Ron".

Jeff lambanın düğmesine uzandı, kafası yerinde değildi. Ya bir hastane yatağındaydı ve ofiste olanlardan sonra iyileşmeye çalışıyordu ya da evdeydi ve her zamankinden kötü bir rüyadan uyanmıştı. Eli yatağın başucundaki lambayı buldu ve ışığı açtı. Ufak, dağınık bir odadaydı; kıyafetler ve kitaplar yerlere saçılmış ve bitişik iki masa ve sandalyenin üzerinde gelişigüzel kümelenmişti. Ne bir hastane ne de kendisinin ya da Linda'nın yatak odasıydı burası fakat bir şekilde tanıdıktı.

Çıplak ve gülümseyen bir kadın duvara yapıştırılmış kocaman bir fotoğraftan ona bakıyordu. Bir *Playboy* posteriydi, eski sayılırdı. Koca memeli bir kumral teknenin kıç güvertesine yerleştirilmiş şişme bir yatakta uzanıyordu ve kırmızı beyaz puantiyeli bikini parmaklıklara bağlanmıştı. Şık denizci şapkası ve özenle şekil verilip spreyleneş koyu saçlarıyla Jackie Kennedy'nin gençliğini andırıyordu.

Diğer duvarlar da demode ve gençlere özgü bir tarzda dekore edilmişti: Boğa güreşi posterleri, kırmızı bir XK-E Jaguar ve eski bir Dave Brubeck albüm kapağı. Masalardan birinin üstünde kırmızı, beyaz ve mavi renklerde bir bayrak vardı ve üzerinde yıldızlar ve çizgilerden oluşan harflerle "KOMÜNİZMİN CANI CEHENNEME" yazıyordu. Jeff bunu görünce gülümsedi; üniversitedeyken Paul Krassner'in bir zamanlar ilginç buldukları gazetesi *The Realistten* aynen böyle bir şey ısmarlamıştı ama o zamanlar...

Birden doğruldu, nabızı kulaklarında atıyordu.

Kapıya yakın olan masanın üzerinde duran, kaz boynu şekilli eski lambayı ne zaman oynatsa yerinden çıktığını anımsadı. Ve Martin'in yatağının yanındaki halıda kocaman bir kan lekesi vardı. Evet, işte tam orada Jeff, Judy Gordon'u gizlice yukarı çıkartıp, kız

Drifters eşliğinde dans etmeye başlayıp da Chianti şişesine takıldığı zamandan kalmıştı bu leke.

Jeffin uyandığında hissettiği hafif kafa karışıklığı yerini sağlam bir şaşkınlığa bırakmıştı. Çarşafı kenara itti, yataktan fırladı ve titreyerek masalardan birine yürüdü. Kendi masasına. Üstünde duran kitaplara baktı: *Kültür Modelleri*, *Samoa'da Büyümek*, *Nüfus İstatistikleri*. Sosyoloji 101. Dr...neydi? Danforth, Sanborn? Sabah saat sekizde kampusun uzak bir ucundaki küf kokulu, eski ve büyük holde dersten sonra kahvaltısını ederd. Benedict kitabını aldı, sayfaları çevirdi; bazı satırların altları çizilmişti ve kendi el yazısıyla sayfa kenarlarına notlar alınmıştı.

"... Crystal'dan WQXI haftanın hiti! Sıradaki şarkı Carol ve Paula'dan Marietta'daki Bobby'ye geliyor. Bu güzel kızlar Bobby'nin "Çooooook Tatlı" olduğunu söylemek istiyorlar..."

Jeff radyoyu kapattı ve alnındaki teri sildi. Birden rahatsız bir şekilde, ereksiyon olduğunu fark etti. Seksi aklına bile getirmeden sertleştiğini hissedeli ne kadar zaman olmuştu?

Pekala, neler olduğunu çözmenin zamanı gelmişti. Birisi ona çok ince düşünülmüş bir şaka yapıyor olmalıydı ama böyle eşek şakaları yapan birini tanımıyordu. Tanısaydı bile, kim böyle bir zahmete girerdi ki? İçlerinde kendi notları olan bu kitapları yıllar önce atmıştı ve kimse onları yeniden yaratamazdı.

Masasında bir *Newsweek* duruyordu, kapağında Batı Almanya Başbakanı Konrad Adenauer'in istifası vardı. 6 Mayıs 1963 tarihliydi.

Jeff gözlerini sayılara dikip baktı ve tüm bunlar için aklına mantıklı bir açıklama gelmesini umdu. Hiçbir şey gelmedi.

Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve içerideki kapı tokmağı kitaplığa çarptı. Her zaman olduğu gibi.

"Hey, ne işin var senin burada? Saat on bire çeyrek var. Onda Amerikan Edebiyatı sınavın var sanıyordum."

Martin kapıda duruyordu, bir elinde kola, diğerinde bir sürü test kitabı vardı. Jeff in birinci sınıftan oda arkadaşı Martin Bailey; üniversite ve sonrasındaki birkaç yıl boyunca en yakın arkadaşı.

Martin 1981'de boşanması ve ardından gelen iflasından sonra intihar etmişti.

"N'apıcaksın?" diye sordu Martin. "T mi almayı planlıyorsun?"

Jeff şaşkınlık dolu bir sükunetle uzun zaman önce ölmüş olan arkadaşına baktı: Gür, siyah saçları henüz seyreلمemişti, yüzünde çizgiler yoktu ve parlak, genç gözleri henüz hiçbir acı görmemişti.

"Hey, sorun ne? Sen iyi misin, Jeff?"

"Ben...kendimi iyi hissetmiyorum."

Martin güldü ve kitapları yatağa attı. "Bana mı söylüyorsun! Artık babamın neden Scotch ve burbonu karıştırma dediğini

anlıyorum. Hey, dün gece Mauel'de tavladığın kız çok tatlıydı; Judy orada olsa seni öldürürdü. Adı neydi?"

"Ahh..."

"Hadi ama, o kadar da sarhoş değildin. Kızı arayacak mısın?"

Jeff giderek artan bir panikle arkasını döndü. Martin'e söylemek istediği bin tane şey vardı ama hiçbirini bir anlam ifade etmezdi, bu manasız durum gibi.

"Sorun ne, ahbap? Berbat görünüyorsun." "Ben, ah, dışarı çıkmam lazım. Biraz hava almam gerekiyor." Martin kaşlarını çatıp şaşkın şaşkın ona baktı. "Evet, galiba öyle."

Jeff masasının önündeki sandalyeye fırlatılmış haki renk pantolonu aldı ve yatağının yanındaki dolabı açıp bir Madras gömlek ve kadife ceket çıkarttı.

"Revire git," dedi Martin. "Grip olduğunu söyle. Belki Garrett sınava sonradan girmene izin verir."

"Tamam, olur." Jeff aceleyle giyindi ve ayağına deri moka-senlerini geçirdi. Nefes nefese kalmak üzereydi; kendini yavaş yavaş nefes almaya zorladı.

"Bu geceki *Kuşları* unutma, tamam mı? Saat sekizde Dooley's'de Paula ve Judy ile buluşuyoruz; önce bir şeyler atıştıracağız."

"Tamam. Görüşürüz." Jeff koridora çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Merdivenleri bulup hızla üç kat aşağı indi ve yanından geçtiği genç çocuklardan biri ismini seslenince mekanik bir sesle "N'aber" dedi.

Lobi hatırladığı gibiydi: Sağ tarafta televizyon odası, şimdi boştu ama spor karşılaşmaları ve uzaya uzay mekiği gönderildiği zamanlarda sıkış tıkış olurdu. Birkaç kız merdivenlerin aşağısında, kendi aralarında gülüşüp erkek arkadaşlarını bekliyorlardı çünkü yukarı çıkmaları yasaktı; öğrencilerin arabalarını, kitaplarını, dairelerini satmak ya da isteyenleri arabayla Macon, Savannah ya da Florida'ya bırakmak için ilan yapıştırdıkları panonun karşısında otomatlar duruyordu.

Dışarıda, kızılıcık ağaçları çiçek açmıştı ve kampusu pembe-beyaz bir renge boyuyor, bu renkler haşmetli Greko-Romen binalarının temiz, beyaz mermerine yansiyordu. Burası Emory'di kuşkusuz: Güneyin klasik, Ivy League-tarzı bir üniversite yaratmak için çok uğraşılmış ve bölgenin gurur kaynağı olan okul. Mimarinin planlı zamansızlığı kafa karıştırıcıydı; avluyu hızla yürüyüp kütüphaneyi ve hukuk binasını geçerken insanın kendini kolaylıkla 1963 ya da 1988 yılında hissedebileceğini fark etti. Belirli bir ipucu yoktu, çimenlere yayılmış öğrencilerin kıyafetlerinde ve kısa saç kesimlerinde bile. Seksenlerin post-apokaliptik punk görünümünün

dışındaki o gençlik dolu modası, Jeff'in ilk üniversite yıllarındaki moda akımından ayırt edilemiyordu.

Tanrım, bu kampusta geçirdiği zamanlar, burada kurduğu ve asla gerçek olmayan hayalleri... Kilise okuluna giden küçük köprü; Judy Gordon'la burada kim bilir kaç kez takılmıştı? Ve orada, psikoloji binasının aşağısı; birinci sınıftayken hemen her gün öğlen yemeği vakti Gail Benson'la buluştuğu yer: Bir kadınla ilk ve son, gerçekten yakın ve platonik ilişkisi. Neden Gail'den daha fazla şey öğrenmemişti? Bu yeşil kırların ve asil binaların güven verici sakinliğinde kurduğu planlardan ve hayallerden nasıl bu denli uzaklaşabilmişti?

Jeff ana kampus girişine geldiğinde neredeyse iki kilometredir koşuyordu ve nefes nefese kalmayı bekliyordu ama öyle olmadı. Glenn Memorial Kilisesi'nin girişinde durup kampusun civarındaki küçük iş bölgesi North Decatur Road ve Emory Kasabası'na baktı.

Mağazalar ve kitapçıların olduğu sıra tanıdık görünüyordu. Özellikle de bir yer, Horton's Drugs bir sürü anısını canlandırdı: Dergilerin durduğu rafı, uzun, beyaz soda çeşmesini ve her birinde stereo müzik kutuları olan kırmızı deri koltuklu bölmeleri gözünün önüne getirebiliyordu. Bu koltuklardan birinde oturmuş, karşısında duran Judy Gordon'un genç yüzünü görebiliyor, temiz, sarı saçlarının kokusunu alabiliyordu.

Kafasını iki yana salladı ve karşısındaki manzaraya odaklandı. Yine, hangi yılda olduklarından emin olmak mümkün değildi; 1983'teki bir Terörizm ve Medya konulu Associated Press konferansından beri Atlanta'ya gelmemişti. Emory kampusuna ise en son... Tanrım, muhtemelen mezun olduktan bir iki yıl sonra gelmişti. Bu mağazaların aynı kaldıklarını ya da yerlerine gökdelen ya da alışveriş merkezi yapıldığını bilmesine imkan yoktu.

Arabalar, onlar da başka meseleydi; birden fark etti ki, gözüne hiç Nissan ya da Toyota çarpmıyordu. Eski modellerden başka bir şey yoktu, çoğu da büyük, bol benzin yakan Detroit yapımı arabalardı. Ve 'eski' derken, sadece altmışların başında çıkan modelleri kastetmiyordu. Ellili yıllardan kalma çok sayıda kış tarafları kanatlı araba da vardı, fakat elbette 1988'de olduğu gibi 1963'te de sokakta altı-sekiz yaşında arabalar görülebilirdi.

Yine de kesin bir yargıya varamazdı; hatta yurt odasında Martin'le karşılaşmasının sıra dışı biçimde gerçekçi ve tam ortasında uyanıverdiği bir rüyadan ibaret olabileceğine inanmaya başlamıştı. Şu anda kesinlikle uyanıktı, orası kesindi ve Atlanta'daydı. Belki de berbat hayatını unutmaya çalıştığı bir esnada kafasına esmiş ve nostalji yaşamak için gece yarısı ilk uçakla buraya gelmişti. Eski arabaların sayıca fazla olması bir tesadüf olabilirdi.

Her an yanından her yerde görmeye alıştığı küçük Japon arabalarından biri geçebilirdi.

Buna kesin bir son vermenin basit bir yolu vardı. Tepeden aşağı, Decatur Road'daki taksi durağına doğru yürüdü ve sıralanmış mavi-beyaz üç taksiden ilkinde bindi. Şoför genç biriydi, belki de bir yüksek lisans öğrencisiydi.

"Nereye, dostum?"

"Peachtree Plaza Hotel," dedi Jeff.

"Pardon?"

"Peachtree Plaza, şehir merkezinde."

"Orayı bildiğimi sanmıyorum. Adresi var mı?"

Tanrım, zamane taksicileri. Bir çeşit sınavdan geçip haritaları ve önemli yerleri ezberlemeleri falan gerekmiyor muydu bunların?

"Regency nerede biliyorsun değil mi? Hyatt House?" "Ah, evet, evet. Oraya mı gitmek istiyorsun?" "Sayılır."

"Tamamdır, dostum."

Şoför güneye doğru birkaç blok ilerledi ve Ponce De Leon Avenue'den sağa döndü. Jeff arka cebine uzandı ve birden bu yabancı pantolonun cebinde para olmayabileceğini fark etti ama eskimiş, kahverengi bir cüzdan buldu, ona ait değildi.

En azından içinde para vardı - iki yirmilik, bir beşlik ve birkaç birlik - yani taksi ücreti konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Cüzdanı geri verirken kime aitse, ona parasını geri verebilirdi tabii bu eski kıyafetlerle birlikte. Peki ya bunları nereden, kimden almıştı?

Cüzdanın küçük bölmelerinden birini açıp bir cevap aradı. Bir Emory Üniversitesi Öğrenci Kimliği buldu, üzerinde Jeffrey L. Winston yazıyordu. Emory kütüphane kartı, yine onun ismine. Decatur'da bir kuru temizlemeciden alınmış bir fiş. Üzerinde bir kızın isminin - Cindy - ve telefon numarasının yazdığı katlanmış bir peçete. Ailesinin Orlando'daki eski evin önünde çekilmiş bir fotoğrafı; babasının hastalığı kötüye gitmeden önce yaşadıkları ev. Judy Gordon'ın gülerken ve kartopu fırlatırken çekilmiş renkli bir resmi; genç ve mutlu yüzü soğuktan korunmak için beyaz kürklü yakalarıyla çevrelenmiş. Ve bir de Jeffrey Lamar Winston adına Florida ehliyeti, 27 Şubat 1965'e dek geçerli.

Jeff, Hyatt Regency'nin üst katındaki UFO şekilli Polaris barda iki kişilik bir masada tek başına oturup kırk beş dakikada etrafında bir tur attığı çıplak Atlanta silüetine baktı. Taksi şoförü cahil değildi. Yetmiş katlı Peachtree Plaza henüz yoktu. Omni International kuleleri, Georgia Pacific Binası'nın gri betonarme kütlesi ve Equitable'ın devasa siyah binası da yerinde yoktu. Şehir merkezinde en çok göze çarpan yer burasıydı ve görmeye alışkın olduğu türden avlu biçiminde bir lobisi vardı. Ancak garson kızla yaptığı kısa

konuşmanın sonucunda otelin yeni ve bir benzerinin olmadığını öğrendi.

En zor an Jeff barda arkasında duran aynaya baktığı zamandı. Artık ne göreceğini çok iyi bilerek aynaya baktı fakat yine de on sekiz yaşındaki, solgun ve zayıf suratını görünce şok oldu.

Objektif olarak bakıldığında, aynadaki çocuk her nasılsa olduğundan daha olgun görünüyordu; o yaşta içki içmekle ilgili pek sorun yaşamamıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Fakat Jeff bunun uzun boyu ve derin gözleri sayesinde oluşan bir illüzyondan ibaret olduğunu biliyordu. Ona göre aynadaki görüntü tecrübesiz ve zarar görmemiş bir gençlikti.

Ve bu gençlik kendisiydi. Hafızasındaki bir görüntü değildi, şimdi, buradaydı: İçkisini tuttuğu bu kırışksız eller, görmesini sağlayan keskin gözler.

"Bir tane daha alır mısın, tatlım?"

Garson kız ona gülümsedi, parlak kırmızı dudakları, bol maskaralı kirpikleri ve demode, kabarık saçları vardı. "Fütüristik" bir kostüm giyiyordu; iki-üç yıl sonra bütün genç kadınların giyeceği türden janjanlı mavi mini bir elbise.

Bundan - altmışların başlarından iki üç yıl sonra.

Tanrım.

Artık olanları inkar edemezdi, olanları mantık çerçevesinde açıklamaya çalışamazdı. Kalp krizinden ölüyordu ama hayatta kalmıştı; 1988 yılında ofisindeydi ve şimdi...buradaydı. Atlanta, 1963.

Jeff bir açıklama aradı lakin başarılı olamadı, en azından biraz olsun anlamlı bir açıklama... Gençken çok sayıda bilimkurgu okumuştı ama şu durumu, karşılaştığı zaman yolculuğu senaryolarının hiçbirine benzemiyordu. Makine yoktu, deli ya da akıllı bir bilim adamı yoktu; ve merakla okuduğu o romanlardaki karakterlerin aksine bedeni genç haline dönüşmüştü. Sanki sadece aklı yıllar içinde bir atlama yapmış ve on sekiz yaşındaki beyninin yerini işgal etmişti.

O zaman ölümden kurtulmuş muydu yoksa sadece bir süreliğine kaçmış mıydı? Alternatif bir gelecekte cansız bedeni New York'ta bir morgda yatıyordu ve bir patologun neşteri altında parçalanıyor muydu?

Belki de komadaydı: Çaresizlik zedelenmiş ve ölmekte olan bir beynin emri üzerine hayali, yeni bir yaşama dönüşmüştü. Ve yine de, yine de...

"Tatlım?" dedi garson kız. "Bunu tazelememi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben, ah, sanırım bir fincan kahve alacağım, mümkünse."

"Tabii ki. Irish coffee?"

"Hayır, sade olsun. Az kremalı, şekersiz."

Geçmişten gelen kız kahvesini getirdi ve Jeff kararmakta olan gökyüzünde giderek belirginleşen, henüz gelişimini tamamlamamış şehrin dağınık ışıklarına baktı. Güneş, Alabama'ya doğru uzanan kırmızı killi tepelerin ardında yıllar sürecektir kaotik bir değişime, trajedi ve hayallere doğru kaybolup gitti

Buharı tüten kahve dudaklarını yaktı ve onları bir yudum buzlu suyla soğuttu. Bu pencerelerin ardındaki dünya bir rüya değildi; masum olduğu kadar somut, göz kamaştırıcı derecede iyimser olduğu kadar gerçektir.

1963 baharı.

Yapılacak çok fazla seçim vardı.

Jeff akşamın geri kalanını Atlanta şehir merkezinin sokaklarını yürüyerek geçirdi; gözleri ve kulakları yeniden yaratılmış geçmişteki her nüansa alışkındı: Halka açık tuvaletlerde 'Beyazlar' ve 'Zenciler' levhaları, şapkalı ve eldivenli kadınlar, bir seyahat acentesinin camındaki *Kraliçe Mary* ile Avrupa turu ilanı, neredeyse herkesin elinde bir sigara. Saat on biri geçene dek Jeff acıkmadı, sonra gidip kendine Five Points'in yakınındaki bir yerden bir hamburger ve bira aldı. Bu ne idüğü belirsiz restoran&barı yirmi beş yıl öncesinden hayal meyal hatırlıyordu. Buraya arada sırada Judy ile birlikte sinema sonrası atıştırmak için gidiyor olmalıydılar ama artık bitmek bilmeyen yeni-eski manzaralar ve yerler görmekten o kadar kafası karışmış ve yorulmuştu ki, hiçbir şeyden emin olamıyordu. Her mağaza vitrini, her geçen yabancıнын yüzü rahatsız edici biçimde tanıdık gelmeye başlamıştı ama gördüğü her şeyi hatırlayamayacağını biliyordu. Şüphesiz gerçek olanlarla sahte anıları birbirinden ayırt etme yetisini kaybetmişti.

Çaresizce biraz uykuya ihtiyacı vardı, bir süreliğine tüm bunları durdurmak ve her şeye rağmen bir umut, geride bıraktığı dünyada uyanabilmek istiyordu. En çok istediği şeyse bu farklı manzarayı görmeyen, ona olanları hatırlatacak bir radyosu ya da televizyonu olmayan yabancı ve zamansız bir otel odasıydı fakat yeterince parası yoktu ve elbette kredi kartı da yoktu. Piedmont Park'ında uyumak dışında Jeff'in Emory'deki yurt odasına dönmekten başka şansı yoktu. Belki de Martin uyuyor olurdu.

Uyumuyordu. Jeff'in oda arkadaşı uyanıktı, masasında oturmuş, *High Fidelity'nin* sayfalarını karıştırıyordu. Sakince kafasını kaldırdı, Jeff odaya girince dergiyi masaya bıraktı.

"Eee," dedi Martin. "Hangi cehennemdeydin?"

"Şehir merkezinde. Dolanıyordum."

"Dooley's'e uğrayacak zamanın olmadı ama değil mi? Ya da Fox Theater'a? Seni beklerken neredeyse lanet filmin ilk yarısını kaçıırıyorduk."

"Üzgünüm, ben.. .canım hiç istemedi. Bu gece olmazdı."

"En azından bana lanet olası bir not bırakabilirdin ya da onun gibi bir şey. Judy'yi bile aramadın. Sana ne olduğunu merak ederken aklını kaçıracaktı."

"Bak, gerçekten çok yorgunum. Canım konuşmak istemiyor, tamam mı?"

Martin alay edercesine güldü. "Yarın konuşmak için hazır olsan iyi edersin, tabii Judy'yi bir daha görmek istiyorsan. Ölmediğini öğrendiği zaman çok sinirlenecek."

Jeff rüyasında öldüğünü gördü ve uyandığında hâlâ üniversitedeki yurt odasıındaydı. Hiçbir şey değişmemişti. Martin yoktu,

muhtemelen derse gitmişti; ama cumartesi sabahı olduğunu hatırladı birden. Cumartesileri de ders oluyor muydu? Emin değildi.

Her halükarda, odada yalnızdı ve bu mahremiyetten faydalanıp masasına ve dolabına göz atmaya başladı. Kitaplar tanıdıktı: *Fail-Safe*, *The Making of the President - 1960*, *Travels with Charley*. Yeni, renkleri solmamış ve yıpranmamış kapaklı albümler ona müzik dinleyerek geçirdiği gündüz ve geceleri hatırlattı: Stan Getz ve Joan Gilberto, Kingston Trio, Jimmy Witherspoon ve bunlar gibi uzun zaman önce kaybettiği ya da artık bıktığı onlarcası.

Jeff, anne babasının bir Noel'de ona hediye ettikleri Harman-Kardon stereo teybi açtı ve "Desafinado"yu koyup gençliğine ait eşyaları karıştırmaya devam etti. Bol pantolon ve Botany 500 spor ceketlerin asılı durduğu askılar, Emory'den önce gittiği, Richmond'ın dışındaki yatılı okuldan aldığı bir tenis kupası, New Orleans'daki Pat O'Brien'dan aldığı, kağıda sarılı duran Hurricane bardak koleksiyonu, *Playboy* ve *Rogue'un* düzenlice yerleştirilmiş sayıları.

İçinde mektuplar ve fotoğraflar olan bir kutu buldu, içeri boşalttı ve yatağa oturup içindekileri incelemeye başladı. Çocukluk fotoğrafları, adını hatırlayamadığı kızların fotoğrafları, birkaç tane fotoğraf kulübesinde çekilmiş abartılı fotoğraf.. ve bir de içi aile fotoğraflarıyla dolu zarf; annesi, babası ve küçük kız kardeşiyle piknikte, kumsalda, Noel ağacının yanında.

Anlık bir dürtüyle cebinden bir avuç dolusu bozukluk çıkardı, holdeki ankesörlü telefonu buldu ve Orlando'daki santralden ailesinin uzun zaman önce unuttuğu eski numarasını buldu.

"Alo?" dedi annesi, yıllar geçtikçe artan kafası dağınık ses tonuyla.

"Anne?" dedi belli belirsiz.

"Jeff!" Ahizeden bir an için uzaklaşınca sesi boğuk geldi. "Tatlım, mutfaktaki telefonu aç. Jeff arıyor!" Sonra sesi yine net ve düzgündü: "Neymiş bu 'anne' şimdi? Bana 'annecim' diyemeyecek kadar büyüdün herhalde?"

Annesine yirmili yaşlarının başından beri böyle demiyordu.

"Nas- nasılsın?" diye sordu.

"Sen gittiğinden beri hiçbir şey aynı değil, biliyorsun ama kendimizi oyalıyoruz. Geçen hafta Titusville'e balığa gittik. Baban on beş kiloluk bir palamut yakaladı. Keşke sana irazını gönderebilseydim, yiyebileceğin en yumuşak balıktı. Buzlukta senin için bol bol var ama tazesı gibi olmayacak."

Bu sözler ona anılarını çağırırdı, hepsi de birbiriyle alakalı sayılırdı: Yazın Atlantik'te amcasının teknesiyle geçirdikleri hafta sonları, ufukta fırtına bulutları kümelenmişken cilalanmış güverteye vuran parlak güneş ışıkları... NASA istilasına uğramadan önce

köhne, küçük birer kasaba olan Titusville ve Cocoa Beach... evdeki garajlarında duran içi et ve balık dolu beyaz dondurucu ve onun üzerindeki eski karikatür dergileri ve Heinlein romanlarının durduğu raflar dolusu kutu...

"Jeff, orada mısın?"

"Ah, evet, özür dilerim... Annecim. Bir an için neden aradığımı unuttum."

"Tatlım, biliyorsun, bizi aramak için bir nedene ihtiyacın yok-"

Hatta bir klik sesi duyuldu ve babasının sesini işitti. "İti an çomağı hazırla! Biz de senden bahsediyorduk, değil mi tatlım?"

"Doğru," dedi Jeff'in annesi. "Ne zamandır aramadığınızı konusalı daha beş dakika olmamıştı."

Jeff bir hafta mı yoksa bir ay mı bilmiyordu ve sormak istemedi. "Merhaba, baba," dedi hemen. "Kocaman bir palamut tuttuğunu duydum."

"Hey, burada olmalıydın." Babası güldü. "Bud bütün gün hiçbir şey tutamadı, Janet da ancak bronzlaştı. Hâlâ soyuluyor - fazla pişmiş bir karidese benziyor!"

Jeff bu isimlerin ailesinin arkadaşlık ettiği bir çiftte ait olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama yüzleri gözünün önüne gelmiyordu. Anne babasının seslerinin nasıl canlı ve enerji dolu oluşuna şaşırmıştı. Babası 1982'de amfizem geçirmişti ve evden nadiren dışarı çıkabiliyordu. Jeff onu okyanusta, güçlü bir derin-deniz balığıyla mücadele ederken, ağzının kenarında sıçrayan sulardan ıslanmış bir Pall Mall'le canlandırmakta zorlandı. Jeff birden hissizce, anne babasının onun şimdiki yaşında olduklarını düşündü - ya da dün bu saatlerde olduğu yaşında.

"Ah," dedi annesi, "geçen gün Barbara'ya rastladım. Rollins'te iyi iş çıkarıyor ve sana Cappy'nin sorununu çözdüğünü söylememi istedi."

Barbara, diye hatırladı Jedd, lisede çıktığı bir kızdı; ama Cappy ismi şu anda onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Teşekkürler," dedi Jeff. "Onu bir daha görüşünde Barbara'ya bunu duyduğuma çok sevindiğimi söyle."

"Hala şu küçük Judy'yle mi çıkıyorsun?" diye sordu annesi. "Gönderdiğin resmi çok güzeldi, onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz. O nasıl?"

"İyi," dedi Jeff çekinerek, keşke aramasaydım diye düşünmeye başlamıştı.

"Chevy nasıl?" diye araya girdi babası. "Hâlâ çok benzin yakıyor mu?"

Tanrım, Jeff o eski arabayı yıllardır düşünmemişti.

"Araba iyi, baba." Öyle olduğunu tahmin ediyordu. Nereye park ettiği hakkında bile en ufak fikri yoktu. Egzozu patlak, eski canavar

ailesinin mezuniyet hediyesiydi ve Emory'deki son yılında perte çıkana kadar kullanmıştı.

"Ya notların? Şu bahsettiğin ödev vardı... Hani geçen hafta sorun yaşadığın. Neydi o sahi?"

"Geçen hafta mı? Evet... tarih ödevi. Bitirdim onu. Henüz notlar belli olmadı."

"Hayır, hayır, tarih değildi. İngiliz Edebiyatı demiştin, neyle ilgiliydi?"

Birden hatta bir çocuğun sesi duyuldu, heyecanla bir şeyler geveliyordu. Jeff şaşkınlıkla bu çocuğun kız kardeşi olduğunu fark etti - iki boşanma geçirmiş, liseye başlamak üzere olan bir kızı olan bir kadın. Jeff onun dokuz yaşındaki coşkusunu duyunca duyulandı. Kız kardeşinin sesi masumiyetin kayboluşunun ve zamanın acı vererek aleyhimize işleyişinin somut hali gibi geliyordu.

Ailesiyle olan konuşması giderek acı verici ve rahatsız edici bir hal almıştı. Konuşmayı kısa kesti, birkaç gün içinde tekrar arayacağına söz verdi. Telefonu kapattığında alnında soğuk terler vardı ve boğazı kurumuştı. Merdivenlerden lobiye indi, bir çeyreğe kola aldı ve üç yudumda içti. Televizyon odasında biri vardı, "Sky King"i izliyordu.

Jeff elini diğer cebine soktu ve bir anahtarlık çıkardı. Altı anahtardan biri odasınınındı, dün gece içeri girmek için bunu kullanmıştı; bilmediği üç tane daha anahtar vardı, iki tanesi de General Motors araba anahtarı ve bagaj anahtarıydı.

Dışarı çıktı, parlak Georgia güneşini görünce gözlerini kırptırdı. Yurtta bir hafta sonu havası vardı, Jeff'in hemen tanıdığı tembel bir sessizlik. Üniversite erkek birliğinin tutsakları odalarını evlerini temizleyip cumartesi gecesi partileri için kartonpiyerlere dekoratif süsler asıyor olmalıydılar; Harris Hall'deki ve henüz ismi konmamış yeni kızlar yurdundaki kızlar Bermuda şortları ve sandaletleriyle akşamüzeri buluşacakları sevgililerinin onları almalarını ve Soap Creek ya da Stone Mountain'a götürmesini bekliyordular muhtemelen. Jeff sol tarafından gelen Hava Kuvvetleri Yedek Subay Eğitim Teşkilatı'ndan gelen rap rap adım seslerini duyabiliyordu, herhangi bir alay ya da başkaldırı olmaksızın yürüyorlardı. Çimenlerde kimse frizbi oynamıyordu, havada marihuana kokusu yoktu. Buradaki öğrenciler dünyanın karşı karşıya olduğu değişimi akıllarına bile getiremiyordu.

Longstreet Hall'ün önündeki otoparka baktı, kendi mavi-beyaz '58 Chevy'sini aradı gözleri. Görünürlerde yoktu. Pierce Drive'dan aşağı yürüdü ve Arkwright'tan Dobbs Hall'e doğru geniş bir yuvarlak çizdi ve diğer erkek öğrenci yurtlarının etrafını turladı ama araba orada da yoktu.

Clifton Road'a doğru yürürken Jeff yeniden Yedek Subay Eğitim Teşkilatı sahasından gelen bağış çağrış emirleri ve ezberden verilen cevapları duyabiliyordu. Bu ses zihninde bir ışık yaktı ve posta ofisinin karşısındaki küçük köprüden sola döndü ve Phi Chi medikal öğrenci birliğinin önünden ağır ağır yürüdü. Kampus alanı burada sona eriyordu ve bir blok ötede arabasını buldu. Henüz birinci sınıftı, bu yüzden gelecek sonbahara kadar otoparka giriş izni yoktu; ilk yılında kampus dışına park etmesi gerekmişti. Fakat silecekte bir bilet vardı. Kafasının üstünde duran levhada yazdığı üzere arabasını sabah oradan çekmesi gerekiyordu.

Direksiyona geçti ve arabanın kokusu ve hissi onda baş döndürücü birtakım duygular uyandırdı. Bu eski püskü koltukta yüzlerce, belki binlerce saat geçirmişti: Arabalı sinemalarda, Judy'yle birlikte arabaya yemek alırken, Martin ya da diğer arkadaşlarıyla veya yalnız başına yaptığı yolculuklarda - Chicago'ya, Florida'ya, bir keresinde ta Mexico City'e. Bu arabada ergenlikten yetişkinliğe adımını atmıştı, herhangi bir yurt odasından, evden ya da şehirden daha fazla hem de. Bunun içinde sevişmiş, sarhoş olmuş, en sevdiği amcasının zamansız cenazesine gitmiş, güvenilmez fakat güçlü V-8 motorunu öfkesini, coşkusunu, depresyonunu, sıkıntısını ya da pişmanlığını göstermek için kullanmıştı. Arabasına hiçbir zaman bir isim takmamıştı, böyle bir şey yapmak ona çok çocukça gelmişti; ama şimdi bu makinenin onun için neler ifade ettiğini anlıyordu, kendi kimliğinin bu eski Chevy'nin tuhaf kişiliğiyle tamamen örtüştüğünü...

Jeff anahtarı kontağa soktu ve motoru çalıştırdı. Motor önce bir tekledi, sonra gümbürdedi. Direksiyonu çevirip Clifton Road'dan sağa döndü ve Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi'nin inşaatının önünden geçti. Seksenlerde buraya HKM diyorlardı çünkü artık Hastalık Kontrol Merkezi olmuştu ve geleceğin hastalıkları olan Lejyoner Hastalığı ve AIDS gibi panik yaratan hastalıklar üzerindeki araştırmalarıyla tüm dünyada tanınıyordu.

Gelecek: Korkunç salgın hastalıklar, cinsel tercihlerde bir devrim olacak, ardından yine eski hale dönülecek, uzayda zafer ve trajediler yaşanacak, şehir caddeleri boş boş bakan, deri giyimli, zincirli ve dik pembe saçlı punkçılarla dolacak, kirlenmiş ve boğulmak üzere olan dünyanın yörüngesinde ölüm tehlikesi baş gösterecek... Tanrım, diye düşündü Jeff irkilerek, onun bakış açısından dünyası kabus gibi bir bilimkurguyu andırıyordu. Pek çok yönden, alıştığı gerçekler 1963 yılının güneşli naifliğinden ziyade *Blade Runner* filmiyle benzerlik taşıyordu.

Radyoyu açtı: Cızırtılı, mono sesli AM, FM kanallar yoktu bile. Ruby&Romantics'den "Our Day Will Come" çalıyordu ve Jeff yüksek sesle güldü.

Briarcliff Road'dan sola döndü, evlerin önünden geçip kampusun batısına doğru ilerledi. Bir süre sonra Moreland Avenue'ya geldi ve ilerlemeye devam edip Inman Park ve Al Capone'nin yattığı Federal Cezaevi'nin önünden geçti. Sokak levhaları bitti ve Macon Otoban'na çıkıp güneye yol almaya başladı.

RpHyo bitmek bilmeyen Beatles öncesi hitleriyle ona eşlik etti: "Surfin' USA," "I Will Follow Him," "Puff, the Magic

Dragon." Jeff hepsine eşlik etti, eski şarkılar çalan bir kanalı dinliyormuş gibi davrandı. Tek yapması gereken başka bir tuşa basmaktı, böylece Springsteen ya da Prince veya kompakt diskten son çıkan Pat Metheny albümünü çalan bir caz istasyonu bulabilirdi. En sonunda radyo çekmemeye başladı ve fantezisi de sona erdi. Aynı demode müziği çalan radyolar haricinde bir şey bulamıyordu. Ulusal kanallar bile Willie ya da Waylon'i hiç duymamıştı; sadece Ernest Tubbs ve Hank Williams çalışıyorlardı, sürünün dışına çıkan bir tek asi bile yoktu.

McDonough'ın dışında bir yerlerde yol kenarında şeftali ve karpuz satan bir tezgahın önünden geçti. Martin'le birlikte Florida seyahatlerinden birinde böyle bir yerde durmuşlardı ama daha çok meyve satan uzun bacaklı ve beyaz şortlu çiftçi kız için. Yanında kocaman bir Alman çoban köpeği vardı ve gereksiz bir şehirli çocuk/kasaba kızı muhabbetinden sonra Martin'le birlikte bir sepet dolusu şeftaliyi almışlardı. O lanet şeyleri istemiyorlardı bile, yaklaşık elli kilometre sonra kokuları midelerini bulandırmıştı ve şeftalileri yoldaki levhalara atış yapmak için kullanmaya başlamış, başarılı atışlar yaptıklarında delice bir coşkuyla "*Splat-Kerbalng!*" diye bağırılmışlardı.

'64 ya da '65 yazı mıydı acaba? Yani şimdiden bir iki yıl sonraydı. Henüz Martin'le ikisi o yolculuğu yapmamış, o şeftalileri almamış, buradan Valdosta'ya kadar olan hız limiti levhalarının yarısını kirletip göçertmemişlerdi. Peki bu ne anlama geliyordu? Eğer Jeff hâlâ bu açıklaması olmayan, yeniden yaratılmış geçmişte olursa, o haziran günü geldiğinde aynı seyahati yapacak, Martin'le aynı şakaları yapıp aynı yol levhalarına aynı olgun şeftalileri fırlatacak mıydı? Ve eğer yapmazsa, o hafta Atlanta'da kalmayı seçerse ya da uzun bacaklı, şeftali satan kızın yanından geçip giderse.. .o bölümle ilgili anıları ne olacaktı o zaman? Nereden çıkmışlardı ve onlara ne olacaktı?

Bir bakıma hayatını yeniden yaşıyordu, bir video kaset gibi yeniden oynatıyordu; ama daha önce olanlara bağlı kalması gerekiyor gibi görünmüyordu, tam olarak değil. Şimdiye kadar anladığı kadarıyla hayatının bu noktasına geri dönmüştü ve her şey aynıydı - Emory'ye gidiyordu, Martin'le aynı odayı paylaşıyordu, çeyrek asır

önce aldığı aynı dersleri alıyordu - fakat burada uyandığı yirmi dört saat öncesinden beri normalde izlediği yoldan hafifçe sapmaya başlamıştı bile.

Dün gece Judy'yi ekmesi - işte bu en büyük ve en açık değişiklikti, gerçi bir şeyleri uzun vadede etkileyeceğinden değil. Sadece altı-sekiz ay daha çıktıklarını hatırlıyordu, gelecek Noel'e kadar falandı. Judy beni 'daha büyük' bir adam için terk etmişti, diye düşündü gülümseyerek; Tulane'de tıp okuyan son sınıf bir çocuk için. Jeff incinmişti ve haftalarca depresyondan kurtulamamıştı ama sonra bir sürü kızla çıkmaya başlamıştı: Bir süre Margaret adında bir deri bir kemik, kumral bir kızla, sonra adı *D* ya da *F'yle* başlayan başka bir kumralla, sonra diliyle kiraz sapına düğüm atabilen bir sarışınla. Evleneceği kadın olan Linda'yla ancak okul bitip de West Palm Beach'te bir radyo istasyonunda çalışmaya başladıktan sonra tanışmıştı. Linda, Florida Atlantic Üniversitesi'nde öğrenciydi. Boca Raton'daki kumsalda tanışmışlardı...

Tanrım, Linda şimdi nerdeydi? Jeff'ten iki yaş küçük olduğuna göre liseye gidiyordu ve ailesiyle yaşıyordu. Birden onu aramak istedi, belki de güneye, Boca Raton'a doğru sürmeye devam etmeli ve onunla buluşmalıydı... Hayır, bu işe yaramazdı. Çok garip olurdu. Böyle bir şey tehlikeli olabilirdi ve korkunç bir paradoks yaratabilirdi.

Yaratır mıydı acaba? Paradokslar hakkında endişelenmesi gerekiyor muydu gerçekten; şu eski kendi büyükbabanı öldürme fikri? Böyle bir endişe gereksizdi. Bu zamanın içinde dolanan bir yabancı, kendisinin gençlik haliyle karşılaşmaktan korkan biri değildi ki; zaten kendi gençliğine *dönmüştü*. Kendi dünyasının ana elementiydi. Sadece zihni geleceğin bir parçasıydı ve gelecek sadece onun beyninde var olabiliyordu.

Jeff kenara çekip birkaç dakika durmak zorunda kaldı, kafasını ellerinin arasına alıp bu durumun ne anlama geldiğini özümsemi. Bu geçmişte var olma meselesinin bir halüsinasyon olabileceğini düşünmüştü. Ama ya tam tersiyse doğru olan, ya o yirmi beş yıllık karmaşık dizgi - Saigon'un yerini New Wave rock müziğe bırakışından kişisel bilgisayarlara kadar - burada, 1963'ün *gerçek* dünyasında, bir gecede tüm ayrıntılarıyla onun kafasında oluşmuş bir kurguysa ve aslında hiç 1963 yılından ayrılmadıysa? Bu, zamanda yolculuk ya da ölümden sonra yaşam veya boyutlar arası atlama gibi alternatif açıklamalar kadar mantıklı, hatta belki daha mantıklıydı.

Jeff, Chevy'nin motorunu yeniden çalıştırdı ve iki şeritli U.S. 23 anayoluna geri döndü. Locust Grove, Jenkinsburg, Jackson... Georgia'nın ücra köşelerindeki köhne, küçük kasabalar sanki büyük buhran dönemine ait bir filmde kareler gibi yanından geçti. Belki de

bu amaçsız yolculuğa çıkmasının nedeni buydu: Atlanta'nın ötesindeki kırsal alanın zamansızlığı, hangi yılda ya da yüzyılda olduğunuza dair hiçbir ipucu olmayışı. Üzerlerinde kocaman harflerle "İsa Korur" yazan eski ahırlar, belirli aralıklarla görülen kafiyeyle Burma Shave tıraş kremi reklamları, katır güden yaşlı bir adam...1963 Atlanta'sı bile burayla kıyaslanınca fütüristik kalıyordu.

Macon'un kuzeyindeki Pope's Ferry'de bir ailenin işlettiği, aynı zamanda marketi de olan benzincide durdu. Arabaya benzin doldurmak için pompa yoktu, kurşunsuz benzin de yoktu; bir galonu otuz üç sente Gulf Premium, yirmi yedi sente normal benzin. Dışarıdaki çocuğa depoyu premiumla doldurmasını ve yağına bakmasını, eğer azsa iki litre eklemesini söyledi.

Marketten birkaç Slim Jims ve bir kutu Pabst aldı ve birayı açmak için elini kapağa götürdü ancak onun çevir-aç kapaklardan olmadığını anlaması bir iki dakikasını aldı.

"Çok susamış olmalısın, tatlım." Kasadaki yaşlı kadın kıkırdadı. "O şeyi çıplak ellerinle açmaya çalıştığına göre!"

Jeff saf saf gülümsedi. Kadın kasanın yanında asılı duran kutu açacağını gösterdi ve Jeff kutunun üstünde iki tane V şekilli delik açtı. Pompacı çocuk marketin eski kapısından seslendi: "Görünüşe bakılırsa üç litre yağa ihtiyacınız var, efendim!"

"Tamam, ne kadar gerekiyorsa koy. Vantilatör kayışını da kontrol et, olur mu?"

Jeff birasından büyük bir yudum aldı ve raftan bir dergi seçti. Yeni pop-art çılgınlığıyla ilgili bir haber vardı: Lichtenstein'ın dikkat çeken karikatürleri, Oldenburg'un kocaman, şişman hamburgerleri. Tuhaf, bunların daha sonraları olduğunu sanıyordu, '65-'66 yıllarında. Bir tutarsızlık mı yakalamıştı? Yoksa bu dünya bildiğinden biraz farklı mıydı?

Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Martin onunla dalga geçerdi, ailesi de akıl sağlığından şüphelenirdi. Belki de şüphelenmeliydi, belki gidip bir deli doktoruyla görüşmeliydi. En azından doktor onu dinlerdi ve konuşma aralarında kalırdı; fakat bu, dile getirmese de bir çeşit zihinsel sorunun olduğunu düşündüğü ve 'tedavi' görmek istediği anlamına gelirdi.

Hayır, gerçekten, açık açık konuşabileceği kimse yoktu. Ama herkesten kaçmaya devam edemezdi; böyle davranması konuşurken bir tür tarihsel hata yapmasından daha garip görünürdü. Ve giderek yalnızlaşıyordu, lanet olsun. Gerçeği söyleyemese dahi, ya da gerçek olarak bildiği her neyse, yaşadıklarından sonra bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Telefon için biraz bozukluk alabilir miyim?" diye sordu kasadaki kadına bir beşlik uzatırken. "Bir dolarlık yeter mi?" "Atlanta'yı aramak istiyorum."

Kadın başıyla onayladı, kasada satış-dışı tuşuna bastı ve bir avuç bozukluk aldı. "Bir dolara bol bol konuşursun, tatlım."

Harris Hall'un girişinde duran kız cumartesi gecesi resepsiyon görevi verildiği için bariz kızgındı ama o da elindeki imkanlarla kendine bir haftasonu eğlencesi yaratmaya çalışıyor, yaşlıtlarının yaptıklarını gözlemliyordu. Jeff içeri girince onu şöyle bir süzdü ve yukarıyı arayıp Judy Gordon'a sevgilisinin geldiğini haber verirken sesinde alaycı bir tını vardı. Belki de Judy'nin bir gece önce ekildiğini biliyordu; belki de Jeff akşamüzeri Macon yakınlarındaki benzinciden aradığında konuşmalarını dinlemişti.

Kızın gizemli gülümsemesi sinir bozucuydu, Jeff de holdeki rahatsız koltuklardan birine oturdu. Atkuyruklu bir kız ve sevgilisi şöminenin yakınındaki Steinway'de "Heart and Soul"ü çalışıyordu. Jeff içeri girince kız gülümsedi ve el salladı. Jeff in kızın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, muhtemelen Judy'nin bir arkadaşıydı ve kim olduğunu uzun zaman önce unutmuştu ama yine de kafasıyla selam verip gülümsedi. Ferah holde sekiz-dokuz çocuk daha gözüne çarptı, her birinin arasında belli bir mesafe vardı. İkinin elinde birer buket çiçek, bir diğlerinin ise kalpli kutuda Whitman's şekerlemeleri vardı. Hepsinin yüzlerindeki soğukkanlı ifade içlerindeki o gergin beklentiği gizleyemiyordu: Afrodite tapınağının kapısındaki talipler, şatonun perilerini istemeye gelen, henüz sınavı geçememiş talipler. Randevu Gecesi, 1963.

Jeff bu duyguyu çok iyi hatırlıyordu. Hatta şu anda kendi avuç içlerinin de nemlendiğini hissetti.

Merdivenlerden bir soprano kahkahası geldi ve lobiye ulaştı. Genç adamlar kravatlarını sıktılar, saatlerine baktılar, üzerlerindeki tozları silkelediler. İki kız partnerlerini buldu ve onları kapıdan gizemli geceye doğru çıkardı.

Judy yirmi dakika sonra geldi, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Jeff'inse tek görebildiği onun inanılmaz gençliği idi, henüz on sekiz yaşında olması gerçeğinin çok daha ötesinde bir narinliği vardı. Onun yaşındaki kızlar - kadınlar - seksenli yıllarda böyle görünmüyordu. Böyle genç, böyle masum değillerdi; Janis Joplin zamanından beri böyle olmamışlardı, özellikle de Madonna'nın ardından.

"Evet," dedi Judy. "Bu gece gelebilme sevinim."

Jeff sakarca doğruldu ve özür diler gibi gülümsedi. "Dün gece için çok üzgünüm," dedi. "Ben kendimi çok iyi hissetmiyordum; tuhaf bir moddaydım. Benimle olmak istemezdin."

"Arayabilirdin," dedi Judy huysuzca. Kollarını göğüslerinin altına kavuşturmuş, Peter Pan bluzunun altındaki cilveli çıkıntıları belirginleşmişti. Tek kolunda bej rengi kaşmir bir süveter asılıydı, Madra etek ve bilekten bantlı, alçak topuklu ayakkabılar giyiyordu. Jeff, Lanvin parfüm ve çiçekli şampuanın kokusunu aldı; kocaman mavi gözlerinin üstündeki sarı perçemlerden büyülenmiş gibiydi.

"Biliyorum," dedi. "Keşke arasaydım."

Judy'nin ifadesi yumuşadı, kafa tutması başlamadan bitti. Zaten hiçbir zaman uzun süre öfkeli kalamazdı, diye anımsadı Jeff.

"Dün gece gerçekten çok iyi bir filmi kaçırdın," dedi Judy, hiç de tersler gibi olmayan bir ses tonuyla. "Kızın tekinin pet-shoptan kuş almasıyla başlıyor, sonra Rod Taylor orada çalışıyormuş gibi yapıyor ve.."

Dışarı çıkıp Jeff in Chevy'sine binerlerken konunun büyük bir bölümünü anlatmaya devam etti. Jeff hikayenin heyecanlı yerlerinde şaşırmış gibi yaptı ama aslında kısa süre önce HBO'nun Hitchcock klasikleri serisinde yeniden gösterimini izlemişti. Ve ayrıca elbette, filmi ilk çıktığında da izlemişti; Judy'yle birlikte. Yirmi beş yıl önce dün gece, hayatının diğer versiyonundayken izlemişti.

".. ve sonra adam benzincide sigarasını yakmaya gidiyor ama -ondan sonra olanları anlatmak istemiyorum, yoksa keyfi kalmaz.

Çok ürkütücü bir film. Eğer istersen ben bir kez daha izleyebilirim. Ya da birlikte *Bye Bye Birdie*'yi izleriz. Ne dersin?"

"Ben sadece oturup konuşmayı yeğlerim sanırım," dedi. "Bir yerlerden bir bira alıp belki bir şeyler atıştırırız?"

"Tabii." Gülümsedi. "Moe's and Joe's?"

"Olur. Orası...Ponce De Leon'daydı değil mi?"

Judy kaşlarını çattı. "Hayır, orası Manuel's. Bana unuttum deme buradan sola dön!" Jeff e dönüp ona tuhaf tuhaf baktı. "Hey, sen gerçekten de garip davranıyorsun. Ters giden bir şey mi var?"

"Ciddi bir şey yok. Dediğim gibi, kendimi iyi hissetmiyorum." Üniversitelilerin takıldığı eski mekanın girişini tanıdı ve köşeye park etti.

İçerisi pek de Jeff in hatırladığı gibi değildi. Barın kapıdan girince sol tarafta kaldığını sanıyordu, sağda değil ve oturma yerleri de farklı görünüyordu, daha yüksek, daha koyu renk ya da onun gibi bir şey. Judy'yi arka taraftaki masalardan birine götürdü ve bu esnada kendi yaşlarında bir adam - hayır, kendini düzeltti, kırklı yaşlarının başlarında bir adam, *yaşlı* bir adam - Jeff in omzuna arkadaşça dokundu.

"Jeff, nasıl gidiyor? Bu güzel, genç arkadaşın da kim?"

Jeff adamın yüzüne boş boş baktı: Gözlüklü, siyah-beyaz sakallı bir surat, kocaman bir gülümseme. Hafiften tanıdık geliyordu ama artık değil.

"Bu Judy Gordon. Judy, ah, bu da..."

"Profesör Samuels," dedi Judy. "Oda arkadaşım sizden Ortaçağ Edebiyatı alıyor."

"Adı?"

"Paula Hawkins."

Adam daha da fazla sırttı ve başıyla iki kez onayladı. "Muhteşem bir öğrenci. Çok zeki bir genç bayan Paula. Sanırım derslerim methediliyor?"

"Ah, evet, efendim," dedi Judy. "Paula bana sizinle ilgili çok şey anlattı."

"O zaman belki sonbaharda sen de sınıfımızı şereflelendirirsin."

"Henüz kesin bir şey söyleyemem, Profesör Samuels. Gelecek yıl için ders programımı henüz tam olarak ayarlamadım."

"Ofisime uğra, konuşalım bunu. Ve sen Jeff: Chaucer ödevinde iyi iş çıkarmışsın ama kaynakçayı eksik yazdığın için sana B vermek zorunda kaldım. Gelecek sefer dikkat et, olur mu?"

"Evet, efendim. Dikkat ederim."

"İyi, iyi. Derste görüşürüz." El sallayıp birasına geri döndü.

Yerlerine geçtiklerinde Judy Jeff in yanına kıvrıldı ve kırıdamaya başladı.

"Bu kadar komik olan nedir?" "Bilmiyor musun onu? Dr. Samuels?"

Jeff, profesörün ismini bile hatırlamıyordu. "Hayır, n'olmuş ona?"

"Pis, yaşlı adamın teki, olan o. Dersine giren bütün kızları kovalıyor güzel olanları tabii. Paula bir keresinde dersten sonra elini bacağına koyduğunu söyledi aynen şöyle."

İncecik parmaklarını Jeff'in bacağına koydu, tenini okşadı ve sıktı.

"Düşünebiliyor musun?" diye sordu sinsi bir edayla. "Babamdan bile yaşlı. 'Ofisime uğra'yımış -hıh! Ne konuşmak istediğini biliyorum ben onun. Sence de iğrenç değil mi bu, onun yaşında bir adamın böyle davranması?"

Eli hâlâ Jeff'in bacağındaydı, giderek sertleşmekte olan penisinden sadece birkaç santim ötede. Jeff onun masum gözlerine, tatlı kırmızı ağzına baktı ve birden Judy'nin ona oracıkta, masada oral seks yaptığını hayal etti. Pis, yaşlı adam, diye düşünüp güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Judy.

"Hiç."

"Dr. Samuels hakkında söylediklerime inanmıyorsun, değil mi?"

"Sana inanıyorum. Hayır, sadece sen, ben, her şey. Gülmem gerekiyordu, hepsi bu. Ne içmek istersin?" "Her zamankinden."

"Zombi kanı, değil mi?"

Judy'nin yüzündeki endişeli ifade silindi ve o da gülmeye başladı. "Aptal; bir kadeh kırmızı şarap istiyorum, her zaman olduğu gibi. Sen bu gece *hiçbir* şeyi hatırlayamayacak mısın?"

Judy'nin dudakları hayal ettiği kadar yumuşaktı; hatırladığı kadar. Saçlarının temiz kokusu, teninin tazeliği ve yumuşaklığı Jeff i Linda'yla evlenmeden önce, ilk birlikte oldukları zamandan daha fazla heyecanlandırdı. Arabanın camları açıldı ve Jeff onu öperken Judy kafasını kapının kumaş kaplı yerine yasladı. Williams radyoda "The Days of Wine and Roses"ı söylüyordu ve kızılık çiçeklerinin kokusu Judy'nin yumuşak, temiz teninin kokusuyla karıştı.

Kampustan birkaç kilometre uzakta ağaçlı bir sokağa park etmişlerdi; bardan çıktıktan sonra buraya onu Judy getirmişti.

Bu geceki konuşmaları Jeff in beklediğinden daha iyi geçmişti. Daha çok sohbeti Judy'nin yönlendirmesini sağlamış; onun isimleri, mekanları ve olayları ilk akla getiren kişi olmasına izin vermişti. Jeff de hatırladıklarına göre ya da Judy'nin ifadesine veya ses tonuna göre hareket etmişti. Sadece tek bir zaman hatası yapmıştı: Gelecek yıl kampus dışına taşınmayı düşünen arkadaşlarından konuşuyorlardı ve Jeff bir daire tutabileceğini söylemişti. Judy daha önce hiç böyle bir şey hiç duymamıştı. Jeff de hemen bunun Kaliforniya'da başlamış yeni bir sistem olduğunu ve belki yakınlarda Atlanta'ya da böyle evler yapılabileceğini söyledi.

Akşam ilerledikçe Jeff rahatladı ve eğlenmeye başladı. Biraların da yardımı oldu ama aslında tüm bunlar başladığından beri zihnini ilk defa rahatlatan şey Judy'ye yakın olmaktı. Arada sırada geleceği/geçmişini hiç düşünmezken buldu kendini. Yaşıyordu; önemli olan da buydu. Hem de capcanlı.

Judy'nin yüzüne dökülen uzun, sarı saçlarını geriye atarak yanaklarını, burnunu ve tekrar dudaklarını öptü. Judy zevkten inliyordu ve Jeff'in parmakları göğüslerinden bluzunun üst düğmelerine kaydı. Judy, Jeff'in elini çekip yine göğüslerinin üstüne koydu. Birkaç dakika daha öpüştiler ve sonra Judy eliyle Jeff'in bacağına okşamaya başladı, bardaki masada olduğu gibi ama bu kez bilerek elini daha yukarılara götürüyordu, ta ki nazik parmakları Jeff'in sert penisini okşayıp sıkana kadar. Jeff de onun naylon çoraplı baldırlarını okşadı, elini eteğinin altına sokup çorabının üstünde kalan yumuşak tenini hissetti.

Judy onun kollarından kurtuldu ve doğruldu. "Bana mendilini ver," diye fısıldadı.

"Ne? Bende..."

Jeff in bu akşam eski moda kıyafetlerini giyerken otomatik olarak tıktığı beyaz mendili yerinden çıkardı Judy. Jeff tekrar ona uzanıp kendine doğru çekmeye çalıştı ama Judy direndi.

"Şşş," diye fısıldadı, sonra tatlı tatlı gülümsedi. "Arkana yaslan ve gözlerini kapa."

Jeff kaşlarını çatı ama dediğini yaptı. Birden Judy pantolonunun fermuarını çözdü ve kendinden emin, önceden çalışılmış bir manevrayla Jeff'in penisini meydana çıkardı. Jeff şaşkınlıktan

gözlerini açtı ve Judy'yi hem elleri düzenli bir ritimle hareket edip hem de camdan dışarı bakarken buldu. Judy'nin elini durdurdu.

"Judy , hayır."

Judy ona endişeyle baktı. "Bu gece istemiyor musun?"

"Böyle değil." Elini nazikçe çekti, kendini toparlayıp pantolonun fermuarını çekti. "Seni istiyorum; seninle olmak istiyorum. Ama böyle değil. Bir yerlere gidebiliriz, bir otel buluruz ya da-"

Judy arabanın kapısına doğru geri çekildi ve ona öfkeyle baktı. "Ne demek istiyorsun? Benim öyle biri olmadığımı biliyorsun!"

"Tek demek istediğim seninle birlikte olmak istiyorum, şefkatli bir biçimde. Sana vermek istediğim-"

"Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin!" Yüzünü buruşturdu ve Jeff onun ağlamasından korktu. "Seni rahatlatmaya çalışıyordum, daha önce yaptığımız gibi ve birden bunu yanlış anlıyorsun ve beni ucuz bir otele götürüp bana bir... bir orospuymuşum gibi davranmak istiyorsun!"

"Judy, Tanrı aşkına, hiç alakası yok. Anlamıyor musun, ben seni de mutlu etmek istiyorum."

Judy çantasından bir ruj çıkardı, dikiz aynasını hırsla kendine döndürdü. "Olduğumuz gibi gayet mutluyum, çok teşekkürler. Ya da en azından mutluydum, bu geceye kadar."

"Bak, söylediklerim için özür dilerim, tamam mı? Ben düşündüm ki-"

"Düşüncelerini kendine saklayabilirsin, ellerini de." Işığы yaktı ve ince, altın saatine baktı.

"Seni üzmemek istemedim. Bunu yarın konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum. Yurda geri dönmek istiyorum sadece, hemen şimdi. Tabii eğer oraya nasıl döneceğimizi hatırlayabilirsen." Jeff Judy'yi yurda bıraktıktan sonra Lenox Square alışveriş merkezinin yakınlarındaki North Druid Hills Road'da bir bar buldu. Burada Emory'den birilerine rastlayacağını pek sanmıyordu: Burası alemcilerin barı değildi, sadece bir saatliğine mortgage ve sıkıcı evlilikleriyle ilgili düşüncelerinden uzaklaşmak isteyen yaşça büyük ve daha sessiz bir kalabalığın takılma mekanıydı. Jeff kendini hemen evinde hissetti ana müşteri kitlesine uyum sağlamadığının farkındaydı hatta barmen kimliğini sordu ve Jeff de böylesi nadir durumlar için cüzdanının arka kısmında sakladığı sahte kimliği buldu. Barmen şüpheyile homurdanıp Jeff'e double Jack Daniel's

getirdi ve barın üzerinde duran siyah-beyaz televizyonun yatay lineerlık ayarını yapmaya gitti.

Jeff içkisinden uzun bir yudum aldı ve haberlere boş gözlerle baktı: Birmingham'da yine sorunlar yaşıyordu, Jimmy Hoffa, Nashville'de jüriye rüşvet vermekle suçlanıyordu, Telstar II uzaya fırlatılmak üzereydi. Jeff, Memphis'de ölen Martin Luther King'i, Hoffa'nın gizemli biçimde yeryüzünden kayboluşunu ve gezegeni MTV ve "Miami Vice"ın tekrarlarına doyuran haberleşme uydularını düşündü. Cesur, yeni bir dünya.

Judy'yle akşam yeterince güzel başlamıştı ama arabadaki o son sahne Jeff in sinirlerini bozmuştu. Seksin ne kadar yüzeysel olabileceğini unutmuştu. Hayır, unutmamıştı; asla tam olarak farkına varamamıştı, bunlar ilk defa başına gelirken bile. Bu sahtekarlık yeni keşfedilen duyguların ısıltısı ve naif ama karşı konulmaz cinsel açlıkla maskeleniyordu. Bir zamanlar inanılmaz erotik gelen bir şey şimdi bütün ucuzluğuyla ortadaydı, araya giren onca zaman sayesinde görünür hale gelmişti: Chevrolet'nin ön koltuğunda, fonda kötü bir müzikle hızlı bir otuz bir.

Peki şimdi ne halt edecekti, oyuna eşlik mi edecekti? Başka bir zamana ait, doğum kontrol hapından bihaber, seksi, küçük bir sarışınla yoğun okşama seanslarına devam mı edecekti? Derslere ve ergenlik geyiklerine ve bahar danslarına sanki onun için çok yeni birer olguymuşlar gibi katılım mı gösterecekti? Sosyoloji 101'i verebilmek için uzun zaman önce unuttuğu ve hiçbir zaman işini görmeyen istatistik tablolarını mı ezberleyecekti?

Belki de lanet olası bir seçim şansı dahi yoktu, eğer bu fenomen, zaman içindeki bu grotesk değişim kalıcı olursa kesinlikle yoktu. Belki de bunları yaşaması gerekiyordu, hepsini, yeniden - acı verici ve tanıdık yıllar boyunca. Bu alternatif gerçeklik her an giderek daha somut ve sağlam bir hal alıyordu. Artık öteki benliği bir yalandı. Üniversite birinci sınıfa giden, on sekiz yaşında, tamamen ailesine bağlı biri olduğunu kabul etmesi gerekiyordu ve onlarca akademik dersi başarıyla tekrarlama kabiliyeti şu anda onu can sıkıntısı ve tiksintiyle dolduruyordu.

Televizyondaki haberler bitmişti ve bir spor spikeri AA-ligi basketbol skorlarını okuyordu. Jeff bir içki daha söyledi ve barmen yeni bardağı getirirken Jeff in ilgisi birden eski Sylvania'dan çıkan, lazer gibi keskin sözcüklere odaklandı.

".. .Churchill Down henüz yenilgiye uğramazken hâlâ Kaliforniya atını para için koşturabilecek iki tay daha var. Antrenör Woody Stephens, Never Bend'i Stepping Stone hazırlık karşılaşmasından görkemli zaferinden ve '63'teki temiz sicilinden sonra Derbi'ye getiriyor. Stephens zafer beklemiyor ama..."

Kentucky Derbisi. Neden olmasın? Eğer gerçekten sonraki yirmi beş yılı yaşadıysa olanları hayal etmediyse ya da rüyasında görmediyse kesin olan bir şey vardı: Çok işine yarayacak bir sürü şey biliyordu. Teknik olarak değil tabii bilgisayar ya da onun gibi bir şey tasarlayamazdı ama değerli bilgileri vardı, bir gazetecinin bilgi dağarcığı...şu andan seksenlere kadar toplumu etkileyecek trendleri ve olayları biliyordu. Spor müsabakalarına ya da başkanlık seçimlerine bahse girerek çok para kazanabilirdi. Tabii eğer önündeki çeyrek asır boyunca olacaklarla ilgili somut ve doğru bir hafızaya sahipse. Daha önce de fark ettiği gibi, bundan emin olamazdı.

"... 'arayı yeterince açamadı.' 1:34'le rekoru elinde tutan Gre-entree Stable'ın No Robbery'si hâlâ kazanabilir. Bu, New York'ta üç yaşında bir atın koştuğu en hızlı bir buçuk kilometre... ve açılıştan bir hafta sonra Wood Memorial'ı kazanan ilk at..."

Lanet olsun, o yıl Derbi'yi kim kazanmıştı? Jeff hatırlamak için uğraştı. Never Bend adı No Robbery'nin aksine bir çağrışım yapıyordu en azından ama yine de doğruymuş gibi gelmiyordu.

"... ikisinin de Willie Shoemaker ve batının harikası Candy Spots'a karşı zorlu bir mücadelesi var. İşte kazanmanın kombinasyonu, dostlar; Run for the Roses at yarışları bu üç yarışmacı için heyecanlı geçeceğe benziyor, genel kanı - ve çok güçlü bir kanı - Candy Spots'un bu cumartesi ipi göğüsleyeceği yönünde."

Ama bu da kulağa doğru gelmiyordu. Hangi attı peki? Northern Dancer mı? Ya da Kauai King? Jeff bu ikisinin birer derbi kazandığından emindi ama hangi yıllarda?

"Barmen!"

"Aynısından mı?"

"Hayır, gerek yok, şimdilik, gazete var mı?" "Ne gazetesi?"

"Bugünün, dünün, hiç fark etmez." "*Journal* ya da *Constitution*?"

"Hangisi olursa. Spor sayfaları var mı?" "Üzerleri işaretli. Braves gelecek yıl buraya geliyor, averajlarını takip ediyorum da."

"Şöyle bir bakabilir miyim?"

"Tabii." Barmen yemişleri koyduğu yerin altına eğildi ve iyice katlanmış bir spor eki çıkardı.

Jeff basketbol sayfalarını geçti ve Louisville'de yapılacak olan yarışlarla ilgili yorumları gördü. Satırlara göz gezdirdi: Spikerin bahsettiği favoriler vardı, Candy Spots, Never Bend, No Robbery; sonra Royal Tower, Lemon Twist... hayır, hayır... Gray Pet, Devil It Is... hiçbirini duymamıştı... Wild Card, Rajah Noor... 1-1h... Bonjour, On My Honor...

Chateaugay.

Chateaugay, on bire bir.

Chevy'i Briarcliff Road'daki bir ikinci-el araba galerisine altı yüz dolara sattı. Kitaplarını, stereo teybi ve kaset koleksiyonunu da şehir merkezindeki bir hurdacı dükkanına satıp iki yüz altmış dolar daha aldı. Yurt odasındaki masada civardaki bir bankaya ait bir hesap cüzdanı ve çek defteri buldu ve hemen gidip iki hesaptaki bütün parayı - 20 dolar - çekti; böylece sekiz yüz otuz dolar oldu.

Ailesini aramak işin en zor kısmıydı. Birden 'acil durum' kredisi istemesi onları çok endişelendirmişti. Jeff'in hiçbir açıklama yapmak istememesine sinirlenen babası yine de ona birkaç yüz dolar göndermiş, annesi de kendi birikimlerinden dört yüz dolar yollamıştı.

Şimdi bahis oynaması gerekiyordu; büyük bir bahis. Ama nasıl? Louisville'e gidip parayı hemen bahse yatırmayı düşündü fakat aradığı seyahat acentesi ona şüphelendiği şeyin doğru olduğunu söyledi; Derbi biletleri haftalar öncesinden tükenmişti.

Bir de yaş problemi vardı. Barda kendine içki söyleyecek kadar büyük görünüyor olabilirdi ama bu meblağda bir bahis oynamak dikkatleri üzerine çekermi. Başka birisi onun yerine oynamalıydı.

"Ganyan mı? Ganyan bayileri hakkında ne bilmek istiyorsun, ufaklık?"

Jeff'e göre esas yirmi iki yaşındaki Frank Maddock'tu 'ufaklık' olan ama bu bağlamda son sınıf hukuk öğrencisi olarak yaşça büyük ve tecrübeli olan oydu ve bu rolü sapına kadar oynamaktan keyif alıyordu.

"Bahis oynamak istiyorum."

Maddock anlayışla gülümsedi, ince purosunu yaktı ve bir bira daha istedi. "Ne üzerine?"

"Kentucky Derbisi."

"Neden yurttakilerle bahse girmiyorsun? Muhtemelen bir sürü çocuk katılır. Ama duyulmamasına dikkat et."

Çocuk ona karşı nazik davranıyordu. Jeff genç adamın çalışılmış - her ne kadar başarılı olamasa da - dünyeviliğine güldü.

"Benim oynamak istediğim bahis oldukça büyük." "Öyle mi? Ne kadar mesela?"

Manuel's, perşembe akşamüzeri saatlerinde oldukça boştu ve onları duyabilecek kimseler yoktu. "İki bin üç dolar," dedi Jeff.

Maddock kaşlarını çattı. "Çok büyük paradan bahsediyorsun. Candy Spots'un kesin gibi bir şey olduğunu biliyorum ama-"

"Candy Spots değil. Diğer atlardan birine."

Garson birayı eskimiş meşe masaya koyarken çocuk güldü. "Hayal kuruyorsun, ufaklık. No Robbery için böyle bir riske girilmez, Never Bend için de. Bu yarışta hayır."

"Bu benim param, Frank. Kazandıklarımızı yüzde yetmişe yüzde otuz payla bölüşmeyi düşünüyorum. Eğer ben haklı çıkar-sam sen tek kuruş bile riske etmeden iyi para kazanacaksın."

Maddock ikisine de birer bira doldurdu, köpürmesini engellemek için bardakları eğdi. "Bu yüzden başım belaya girebilir, biliyorsun. Okulu riske atacak bir şey yapmak istemiyorum. Senin gibi bir çocuk ve o kadar para; parayı kaybedersen Dekan Ward'a gidip şikayet etmeyeceğini nereden bileyim?"

Jeff omuz silkti. "Bence senin kumarın da burada devreye giriyor. Ama ben öyle biri değilim ve kaybetmeyi düşünmüyorum."

"Kimse düşünmez."

Müzik kutusundan boğuk bir ses gelmeye başladı; Jimmy Soul'den "If You Wanna Be Happy" çalıyordu. Jeff sesini duyurabilmek için yükseltti. "Bildiğin bir ganyan bayii var mı yok mu?"

Maddock ona uzun ve kuşku dolu bir bakış attı. "Yüzde yetmişe otuz, hi?"

"Evet."

Çocuk kafasını salladı ve kabullenerek içini çekti. "Para yanında mı?"

North Druid Hills Road'daki bar cumartesi akşamüzeri tıklım tıklımdı. Jeff içeri girdiğinde televizyonda reklamlarla dolu yarış öncesi programı vardı: Wilkinson Sword en yeni ürünü, paslanmaz çelik tıraş jiletini tanıtıyordu.

Jeff beklediğinden daha gergindi. Her şey plan aşamasındayken kusursuz görünüyordu ama ya bir şeyler ters giderse? Bildiği kadarıyla bir hafta içinde dünyadaki olaylar hatırladığı şekilde gelişmişti, yine de herkes gibi o da hataya düşebilirdi ve yirmi beş yılın ardından 1963 yılındaki binlerce, hatta milyonlarca farklı olayın ilk defa yaşandıkları zamanla aynı olup olmadıklarından emin olamazdı. Şimdiden biraz farklı olan ufak tefek şeyler gözüne çarpmıştı ve elbette kendi hareketleri tamamen değişikti. Bu yarışın da gayet tabii farklı bir sonucu olabilirdi.

Eğer öyle olursa sahip olduğu her şeyi kaybedecekti, bu haftaki vizelere de girmemişti ve akademik durumunu tehlikeye atmıştı. Bu noktada üniversite kariyerini tekrarlamak için çok sıkı çalışıp gayret göstermek gibi bir şans da olmayabilirdi. Beş parasız bir halde okuldan atılabilirdi.

Vietnam da ufuktaydı.

"Hey, Charlie," diye seslendi birisi. "Atlar yerinden çıkmadan herkese benden birer içki!"

Islık ve kahkaha korosu yükseldi. Adamlardan birinin arkadaşı, "Paramı biraz erken harcıyorsun, değil mi?" dedi.

"Çantada keklik, dostum," dedi bonkör olan, "lanet çantada keklik!"

Televizyon ekranında atlar kapılarına geldi, sabırsızlardı, hapsedilmekten nefret ediyorlardı, koşmak istiyorlardı; bunun için eğitilmişlerdi.

"Her an her şey olabilir, Jimbo. At yarışları böyledir."

Barmen yabancının ısmarladığı içkileri dağıttı. Jeff bardağını alamadan atlar kapıdan fırladı. Never Bend elektrik çarpmış gibi kopardı, No Robbery de onun yanında sayılırdı. Candy Spots ve yanında soğukkanlılıkla koşan Willie Shoemaker ilk turda sadece üç boy gerideydi.

Chateaugay altıncı sıradaydı. On boy geride kalmıştı ve koşulacak bir buçuk kilometre daha vardı.

Jeff içkisinden bir yudum aldı ve sek sayılabilecek viskiden az daha boğuluyordu.

İlk sıradaki atlar bir kilometre çizgisini geride bıraktılar. Chateaugay bir adım öne geçememişti.

Daha küçük bir okul, diye düşündü Jeff, Emory'den atılsa bile bir bölge üniversitesi onu mutlaka kabul ederdi. Ufak bir radyo

istasyonunda part-time çalışabilirdi. Onca yıllık tecrübesi kağıt üzerinde bir sonuç vermezse uygulamada mutlaka işine yarardı.

Bardaki kalabalık sanki jokeyler ve atlar onları altı yüz kilometre uzaklıktan duyabilecekmiş gibi bağıırıyordu. Jeff onlara katılmaya tenezzül etmedi bile. Chateaugay sonlara doğru bir atılım yaptı ama yarış bitmiş sayılırdı ve üç favori atın olduğu bir yarış olmuştu, bahisçilerin tahmin ettiği gibi.

Shoemaker, Candy Spot'u yakaladı ve onu geçti. Chateaugay dördüncüydü, üç boy gerideydi ve önünde böylesi bir rekabet varken asla-

Son çeyreğe girdiklerinde No Robbery birden yorulmuşa benziyordu, son mücadelede yer alamayacak gibiydi. Geride kaldı ve Never Bend ile Candy Spots çekişmeye başladılar ama Shoemaker, Kaliforniya Chestnut'tan beklediği son hamleyi göremiyordu.

Chateaugay favori atı geçti ve amansız Never Bend'i geçmek için atağa kalktı.

Bardaki gürültü isyan halini aldı. Jeff sessizliğini korudu, buzlu bardağını kavrayan elleri neredeyse donmuştu ama farkında değildi.

Chateaugay koşuyu Never Bend'den bir çeyrek boy önde tamamladı ve Candy Spots da üçüncü oldu. Yorgunluktan tükenmiş olan No Robbery arka taraflarda bir yerdeydi, beşinci ya da altıncı. Jeff başarmıştı. Kazanmıştı.

Bardaki diğer adamlar az önce izledikleri yarışı yüksek sesle ve öfkeyle analiz etmeye başladılar, kızgınlıklarının çoğu Willie Shoemaker'ın son bir kilometredeki taktiklerineydi. Jeff, konuştuklarının bir kelimesini dahi duymadı. Sonuçların açıklanmasını bekliyordu.

Chateaugay 20.80S veriyordu. Jeff rahat hareketlerle Casio hesap makineli saatine uzandı ama böyle bir şeyin icat edilmesine daha ne kadar zaman olduğunu hatırlayınca güldü. Bardan bir peçete aldı ve tükenmez kalemle bir şeyler karaladı.

2300 kere 20.8'in yarısı eksi Frank Maddock'un bahsi yatırdığı için yüzde otuzluk hissesi... Jeff yaklaşık on yedi bin dolar kazanmıştı.

Daha da önemlisi, yarış hatırladığı gibi bitmişti.

On sekiz yaşındaydı ve sonraki yirmi yıl boyunca dünyada olacak önemli şeyleri biliyordu.

Jeff kartları yüzleri dönük biçimde Holiday Inn'in koyu yeşil yatak örtüsünün üzerine açtı. Kartları açarken parmaklarını müthiş hızlı kullanıyordu ve bunu yaparken Frank de artık alıştığı üzere aynı hipnotize edici şeyleri tekrarladı: "Artı dört, artı dört, artı beş, artı dört, artı üç, artı üç, artı üç, artı dört, artı üç, artı dört, artı beş - dur! Asları göster."

Jeff karo asları yavaşça açtı ve ikisi de sırttılar. "Lanet olsun!" Frank kahkahayı bastı ve yatağa vurup kartları havaya uçurdu. "Biz bir takımız, dostum, kazanmak için yaratılmış bir takım!" "Bira ister misin?" "Kesinlikle."

Jeff yataktan inip masanın üzerinde duran soğutucuya gitti. Birinci kattaki odanın perdeleri açıktı; iki şişe Coors alıp kapaklarını açarken Tucumcari motelin otoparkında duran, ısıll ısıll, gri renkli yeni Studebaker Avanti'ye hayranlıkla baktı.

Araba, Atlanta'dan buraya gelinceye kadar meraklı bakışları üstüne çekmiş, pek çok yorum almıştı ve muhtemelen Las Vegas yolculuklarının geri kalanı boyunca da böyle olacaktı. Jeff bundan hiç rahatsız değildi, hatta arabanın 'fütüristik' tasarımı ve donanımından gayet memnundu. Uzun burunlu, kısa

kıçlı makine 1988'de çekici bir sanat eseri gibi görülürdü, hatta Jeff seksenlerde hâlâ sınırlı sayıda Avanti üreten bağımsız bir şirket hatırlıyordu. Ona göre, 1963 yılında bu araba onunla birlikte zamanda yolculuk eden bir arkadaş gibiydi, kendi döneminin görünümünde lüks bir sığmaktı onun için. Chevy'si ona nostaljik gelse de, bu makine onda daha güçlü bir nostalji duygusu uyandırmıştı.

"Hey, bira nerede kaldı?"

"Geliyor."

Jeff, Frank'e soğuk birasını verdi ve kendininkinden büyük bir yudum aldı. Maddock mezun olur olmaz, Mayıs sonunda, yola koyulmuşlardı. Jeff uzun süredir derslere gitmiyordu ve sınıfta kalmıştı ama artık umrunda değildi. Frank güneye doğru gitmek istiyordu, New Orleans'da konaklayıp birkaç gün kutlama yapmak; ama Jeff belirli bir rota izleyip Birmingham, Memphis ve Little Rock'tan geçmeyi planlıyordu. Şehir dışında birkaç yüz kilometrede bir yeni açılmış, eyaletler arası yollar vardı. Hız limitleri 100-120 km arasıydı ve Jeff bu pürüzsüz, geniş şeritli izolasyonu Avanti'nin 250 km'lik maksimum hız limitine çıkmak için kullanmıştı.

Jeff'in Judy Gordon'la geçirdiği yarım kalmış akşamın ardından yaşadığı depresyon ve kafa karışıklığı Derby zaferi sayesinde biraz azalmıştı. Judy'yi o geceden beri görmemişti, kampusta karşılaşmaları hariç. Ve bu çıkmaz için mantıklı açıklamalar bulmaya çalışmaktan da vazgeçmişti, tabii gün doğarken uyanıp da beyninin, asla bulamayacağı cevaplar talep ettiği zamanlar oluyordu. Gerçek her neyse, en azından gelecekle ilgili farkındalığının bir hayalden ibaret olmadığına dair kanıtı vardı.

Jeff şimdiye kadar Frank'in, böyle inanılmaz bir zaferi nasıl kazandığına dair sorularını kovuşturmayı başarmıştı. Mad

dock artık onu, gizli bir metodu olan sorunlu bir dahi gibi görüyordu. Jeff bu imajı, Derbi'den iki hafta sonraki Preakness'a bahis koymayarak güçlendirmişti. Chateaugay'ın o yılın Triple Crown'un da üç yarıştan ikisini kazanacağından emindi ama atın hangi derbide kaybedeceğinden emin değildi. Bu yüzden Frank'ın ısrarlarına rağmen Jeff, Preakness'a girmemekte diretti. Candy Spots yarışı üç buçuk boy farkla kazandı. Artık Jeff'in bir sonraki Belmont bahislerinde kazanacağı kesindi ve Candy Spots'ın yeniden canlanması Chateaugay'ın bahislerini arttırmıştı.

Kumar işi Jeff e yeni bir amaç vermişti, onu umutsuz metafizik ve felsefe batağından - onun durumuna bulunabilecek hiçbir cevap yoktu - uzaklaştırmıştı. Şimdiye dek delirmediyse bile, bir ay daha bu belirsizlikleri düşünürse kesinlikle delire-cekti. Kumar açık ve netti, her şey ortadaydı: Kazan ya da kaybet, kârdasın ya da zarardasın, doğru ya da yanlış. Bu kadar. Belirsizlik yoktu, ikinci bir seçenek yoktu; özellikle de sonucu önceden bildiğinizde.

Frank dağılmış kartları topladı ve karıştırmaya başladı. "Hey," dedi, "hadi iki desteyle oynayalım!"

"Tamam, neden olmasın?" Jeff yatağın yanına bir sandalye çekti. Kartları alıp tekrar karıştırdı ve dağıtmaya başladı.

"Artı bir, artı bir, sıfır, artı bir, sıfır, eksi bir, eksi iki, eksi iki, eksi üç, eksi iki..."

Jeff bu tanıdık nakaratı keyifle dinledi; asların ve onların dağıtılırken çıkardığı ses. Frank, *Kart Dağıtını Alt Etmek* adında bir kitaptan el çeşitlerini ezberliyordu, 21 oyunundaki bahis stratejileri üzerine bir bilgisayar çalışması hakkındaydı kitap. Jeff de okuduklarından kart sayma metodunun işe yaradığını biliyordu. Yetmişli yılların ortalarında casinolar bu teknikle oynayanları içeri almamaya başlamıştı. Ancak bu dö-

nemde kart dağıtanlar ve casino işletmecileri her türlü sistemli oyuncuya açıktı, onları ahmak olarak görüyorlardı. Frank iyi iş çıkarırsa ve 21 masalarındaki kendi zaferlerinin heyecanına kapılırsa ilgisi Jeff'in Belmont'ta kazanacağı muhteşem zaferden uzaklaşmış olacaktı.

"... eksi bir, eksi, artı bir - dur! Ters duran kart onluk."

Jeff ona sinekleri gösterdi ve bir beşlik çaktılar. Frank birasını kafasına dikti ve şişeyi başucundaki komodinde duran beş altı boş şişenin yanına koydu. "Hey," dedi. "Yolda gelirken gördüğümüz arabalı sinemalardan biri *Dr. No*'ya gösteriyor, gidelim mi?"

"Tanrım, Frank, o filmi şimdiye kadar kaç kere gördün?"

"Üç dört defa. Her defasında daha da iyi geliyor."

"Yeter artık. Aşırı dozda James Bond aldım zaten."

Frank ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Ne?"

"Boş ver. Canım çekmedi, sen arabayı al, anahtarlar televizyonun üstünde."

"Sorun ne? Papa'nın yasını mı tutuyorsun? Katolik olduğunu bilmiyordum."

Jeff güldü ve ayakkabılarına uzandı. "Of, tamam. En azından Roger Moore değil."

"Roger Moore da kim?"

"Bir gün gelecek bir aziz olacak."

Frank başını sallayıp kaşlarını çattı. "Papa'nın ölümünden mi bahsediyoruz yoksa James Bond'dan mı? Biliyor musun dostum, bazen neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Ben de, Frank; ben de. Hadi, sinemaya gidelim. Gerçeklikten kısa süreliğine kaçmış oluruz, buna ihtiyacımız var."

Ertesi gün doğruca Las Vegas'a giderken Avanti'nin direksiyonuna nöbetleşe geçtiler. Jeff daha önce hiç Nevada'ya gitmemişti ve neon ışıklı Strip daha boş göründü gözüne, seksenlerdeki filmlerden ve televizyon şovlarından hatırladığından daha az şatafatlıydı. Tabii bu Howard Hughes öncesi Las Vegas, diye düşündü, Hilton ve MGM parasının istilasına uğrayıp 'saygı değer' casino oteller yapılmadan önceydi. 604 nolu Nevada eyaletler arası otolunun bu surreal küçük bölümüne şimdilik savaş sonrası gangster döneminin renkli mirası hakimdi: Dunes, Tropicana ve Sands Otelleri. 'Zamane' Vegas'ı eski, caz etkisi taşıyan, parmak sıklatılan türden müzikleri olan neşeli filmlerden fırlamış gibiydi. Yine de sıcak ve kuru havasında şeytani bir şeyler vardı.

Flamingo Otel'e yerleşmeye karar verdiler ve otelin casinounun kasasına emaneten nakit on altı bin dolar koydular. Fiyakalı genel müdür yardımcısı onları ağız kulaklarında, üç odalı bir süite aldı ve kalacakları süre boyunca yetecek yemek ve içecek stoku verdi.

Frank akşamı 21 masalarını inceleyerek geçirdi: Kaç deste kullanılıyor, bahsi iki katına çıkarırken ya da düşürürken hangi kurallar uygulanıyor, kart dağıtanların hızı ve kişilikleri. Jeff de bir süre onunla birlikte izledi ama sonra sıkılıp casinoda dolaşmaya başladı ve mekanın tuhaf ambiyansını inceledi. Burada her şey bir aldatmacadan ibaretti: Devasa miktarda paraları temsil eden parlak renkli kuponlar, havalı giyimli kadın ve erkekler... zavalıca caka satmalar ve sanki limitsiz bir servete sahipmiş gibi davranmacalar.

Jeff erkenden odasına dönüp "The Jack Paar Show"u izlerken uyuyakaldı. Ertesi sabah uyandığında Frank oturma odasında dolanıp kendi kendine mırıldanıyor ve bir dizi iğreti flaş kartlardan bahsediyordu.

"Kahvaltıda bana eşlik edecek misin?"

Frank başını salladı. "Son bir kez daha dolaşmak, ondan sonra da öğleden önce masaya oturmak istiyorum. Kart dağıtanları gündüz vardiyalarının sonunda yorulmaya başlamışken yakalamak niyetindeyim."

"Mantıklı. İyi şanslar; ben muhtemelen havuzda olurum. Nasıl gittiğini haber ver."

Jeff otelin restoranında altı kişilik masada tek başına kahvaltısını etti ve *Racing Form'u* okudu. Chateaugay'in Belmont bahisleri hâlâ artıyordu, Jeff buna sevinmişti fakat gazetedeki diğer onlarca yarıştan hiçbirini onun için bir şey ifade etmiyordu. İki porsiyonluk omletine ve kalın bir dilim köy jambonuna gömüldü, üstüne birkaç krep yiyip üçüncü bardak sütünü içti. Son birkaç yıldır kahvaltayı tamamen atlama alışkanlığı geliştirmişti, belki arada sırada işe giderken, yoldan kendine bir kek ve gün içinde içmeyi sürdüreceği kahvelerin ilkinin aldığı oluyordu. Fakat bu yeni ve genç bedeninin kendine özel bir iştahı vardı.

Jeff mayosunu giymek için odaya çıktığında Frank casinoya inmişti. Jeff kendine büyük bir havlu ve *V* dergisi alıp otelin hediyelik eşyalar satan mağazasına uğradı ve Coppertone marka güneş kremi alıp (PABA koruyucu içermiyordu) havuzun kenarında bir şezlonga yerleşti.

Dikkatini o anda çekmişti: Islak, siyah saçlar, çıkık elmacık kemikleri. Göğüsleri büyük ama sıkı, beli ince, bacakları zarif ve şekilli. Kız havuzdan çıktı, gülümseyerek ve çöl güneşinde parlayarak Jeff'e doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi. "Bu şezlongun sahibi var mı?"

Jeff kafasını salladı ve yanına oturması için işaret etti. Kız arkasına yaslandı ve ıslak saçlarını kuruması için kanvas şezlongun arkasına attı.

"Sana içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Jeff, gözlerini kızın su damlacıklarıyla bezenmiş vücudundan ayırmaya çalışarak.

"Hayır, teşekkürler," dedi kız ama gülümsedi ve doğrudan ona baktı, böylece reddedişi bir tersleme olmaktan çıktı. "Az önce Bloody Mary içtim ve sıcaktan biraz başım döndü."

"Alışık değilsen normaldir," diyerek onu onayladı Jeff. "Nerelisin?"

"Illinois, Chicago'nun biraz dışında. Ama birkaç aydır buradayım, sanırım bir süre kalacağım. Ya sen?"

"Atlanta'dayım şimdi," dedi Jeff, "ama doğma büyüme Florida'lıyım."

"Ah, o zaman sen güneşe alışkınsın, hım?"

"Oldukça." Omuz silkti.

"Birkaç defa Miami'ye gittim. Güzel bir yer ama keşke orada da kumar oynanabilseydi." "Orlando'da büyüdüm ben." "Orası neresi?" diye sordu kız.

"Şeyin yakınında" Neredeyse "Disney World" diyecekti ama kendini zamanında durdurmayı başardı ve "Cape Kennedy," dedi ama oranın gerçek adının bu olmadığını biliyordu, 1988'de bile. "... Cape Canaveral yakınlarında," diye ekledi. Tereddüdü kızı şaşırtmış gibiydi ama o tuhaf an geçti neyse ki.

"O roketlerden birini fırlatılırken gördün mü hiç?" diye sordu kız.

"Tabii," dedi, 1969'da Linda'yla birlikte *Apollo 77*'in fırlatılışını izlemek için Cape'e gittikleri zamanı hatırlayarak.

"Sence söyledikleri gibi aya ulaşabilecekler mi?"

"Muhtemelen" Gülümsedi. "Ah, bu arada benim adım Jeff, JeffWinston."

Kız, zarif ve yüzüksüz elini uzattı ve Jeff elini uzatıp parmaklarını bir saniyelikine tuttu.

"Ben de Sharla Baker." Kız elini geri çekip, omuzlarından dökülen düz ve ıslak saçlarında gezdirdi. "Atlanta'da ne iş yapıyorsun?"

"Ben... aslında hâlâ üniversitedeyim. Gazetecilik yapmayı düşünüyorum."

Kız kibarca gülümsedi. "Üniversiteli çocuk, hımm? Anne babanın çok parası olsa gerek, seni hem üniversiteye *hem de* Las Vegas'a yolladıklarına göre."

"Hayır," dedi sırtarak; kız da en fazla yirmi iki yirmi üç yaşındaydı ve Jeff yaş farkını otomatik olarak ters perspektiften görüyordu. "Buraya kendi paramla geldim. Parayı Kentucky Derbisi'nden kazandım."

Kız, ince kaşlarını havaya kaldırdı, etkilenmişti. "Öyle mi? Hey, araban var mı?"

"Evet, neden?"

Göğüslerini eski moda ve mütevazı naylon mayosunun içinde şişirerek uzun, bronz kollarını tembelce başının üstünde gerdi. Jeff üzerindeki etkisi, kız sanki seksenlerdeki çarpıcı Fransız tasarımlardan birini giymiymiş ya da hiçbir şey giymiyormuş gibi erotikti.

"Bir süre güneşten uzaklaşabiliriz diye düşündüm," dedi kız. "Belki Mead Gölü'ne gideriz. Ne dersin?"

Sharla, Paradise ve Tropicana yakınlarında ufak ve derli toplu bir dublekte oturuyordu. Evi, Becky adında, havaalanındaki danışmada öğleden sonra 4-geceyarısı vardiyasında çalışan bir kızla paylaşıyordu. Sharla pek bir şey yapıyor gibi değildi; geceleri casinolarda, akşamüzerleri ise otel havuzlarında takılmak dışında tabii.

Aslında fahişe değildi, sadece iyi vakit geçirmeyi seven ve küçük bir hediye ya da bir avuç kumarhane kuponunu bir hakaret olarak algılamayan Vegas kızlarından biriydi. Jeff sonraki dört günün çoğunu onunla geçirdi ve ona birkaç hediye aldı - gümüş bir halhal, en sevdiği elbisesiyle uyumlu deri bir çanta - ama kız asla para lafını ağzına almadı. Gölde yelken yaptılar, arabayla Boulder Barajı'na gittiler ve Desert Inn'de Sinatra'nın şovunu izlediler.

Daha çok, düzüştüler. Sık sık, Sharla'nın evinde ya da Jeff in Flamingo'daki süitinde. Tüm bu olay başladığından beri yattığı ilk kadın Sharla'ydı, evlendiğinden beri Linda'nın dışında yattığı ilk

kadın. Sharla'nın sekse olan açlığı Jeff le aynıydı. Judy ne kadar mahcupsa, Sharla da bir o kadar serkeşti ve Jeff onun sınırsız erotizminin keyfini çıkardı.

Frank Maddock, her lobi ve casinoda bulunan paralı kızlardan birkaç defa yararlandı ama zamanının çoğunu 21 masalarında geçirdi. Kazanarak. Belmont günü kendi payını dokuz bin dolar arttırmıştı ve bu macerayı planlayan Jeff olduğu için cömertçe üçte birini ona teklif etti. Şu anda otele emanet ettikleri yirmi beş bin dolarları vardı ve Frank, biraz çekincesi olmasına karşın, Jeff in ısrarla direttiği üzere bütün paralarını tek bir yarışa yatırmaya vardı.

Cumartesi günü bahis vakti geldiğinde Jeff, Flamingo'nun havuzunda Sharla'yla birlikteydi.

"Televizyondan takip bile etmeyecek misin?" diye sordu Sharla, Jeff bambu koltuğundan kalkma teşebbüsünde bulunmayınca.

"Gerek yok. Sonucu biliyorum."

"Ah, sen!" Kız gülüp Jeff in sırtına vurdu. "Zengin, üniversite çocuğu, her şeyi bildiğini sanıyorsun."

"Yanılırsam zengin bir adam olamam."

"Bugün o gün olabilir," dedi, Coppertone güneş kremine uzanırken.

"Ne? Yanıldığım gün mü yoksa fakir olduğum gün mü?"

"Ah, aptal, bilmiyorum. Al, bacaklarımın arkasına sür."

Jeff, eli Sharla'nın çıplak baldırında yarı uyukluyordu ve Frank otelden yüzünde bir şok ifadesiyle çıkageldi. Jeff arkadaşının ifadesini görünce doğruldu. Tanrım, belki de tüm parayı yatırmamalılardı.

"Sorun ne, Frank?" diye sordu gergince. "Tüm o para," dedi Frank nefes nefese. "Tüm o lanet para." Jeff onu omuzlarından tuttu.

"N'oldu? Bana ne olduğunu söyle!"

Frank'in dudakları delice bir yarı gülümseme hali aldı. "Kazandık," diye fısıldadı. "Ne kadar?"

"Yüz otuz yedi bin dolar."

Jeff rahatladı ve Frank'in kolunu bıraktı.

"Nasıl başarıyorsun?" diye sordu Maddock, Jeff'in gözlerine ciddi ciddi bakarken. "Nasıl yapabiliyorsun? Üç defadır üst üste doğru tahmin ediyorsun."

"Sadece şans."

"Şansmış, külâhıma anlat sen onu! Derbi'de Chateaugay'e oynamak için bir ailenin mücevherlerini satmadığın kaldı. Bildiğin bir şey var ve söylemiyorsun, değil mi?"

Sharla alt dudağını ısırdı ve düşünceli gözlerle Jeff'e baktı. "Sonucu bildiğini söylemiştin."

Jeff bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadı. "Hey," dedi gülerek, "gelecek sefer muhtemelen hepsini kaybederiz."

Frank yine sırtıttı, belli ki merakı kaybolmuştu. "Böyle bir rekorun varken, sen nereye ben oraya, dostum. Tekrar ne zaman oynuyoruz? Başka sağlam önsezilerin var mı?"

"Evet," dedi Jeff. "Sharla'nın ev arkadaşı bu gece işten hastayım diye izin alacak ve dördümüz büyük bir kutlama yapacaktı gibisi hissediyorum. Şimdilik tek bahsim bu."

Frank güldü ve bir şişe şampanya almak için bara doğru gitti. Bu esnada Sharla arkadaşını aramak için telefona koştu. Jeff yerine gömüldü ve söylediklerinden dolayı kendine kızdı. Frank'e kumar ortaklıklarının en azından bu yaz için bittiğini nasıl söyleyeceğini düşündü.

Bu sene başka yarışa bahis koymayacaklarını çünkü kimin kazandığını hatırlamadığını söyleyecek değildi elbette.

Jeff sıcak kruvasanının üstüne ince bir tabaka marmelat sürdü ve yapraksı kenarından ısırdı. Foch bulvarına bakan balkondan Arc de Triomphe'u ve Bois de Boulogne'un yeşil çimenlerini görebiliyordu; ikisi de evden yürüme mesafesi uzaklıktaydı.

Sharla keten örtülü kahvaltı masasından ona gülümsedi. Tabağından büyük, kırmızı bir çilek aldı ve önce krema, sonra pudra şeker kasesine batırdı ve çileği yavaşça emmeye başladı, dili meyvenin etrafında halkalar çizerken gözleri hâlâ Jeff'e kilitlenmişti.

Jeff, Sharla'nın çilekle doğaçlama performansını izlemek için *International Herald-Tribune*'ü bir kenara koydu. Haberler üzücü biçimde tanıdıktı zaten. Kennedy buranın doğusunda kalan bölünmüş şehirde "*Ich bin ein Berliner*" konuşmasını yapmıştı ve Vietnam'da Budist keşişler Diem rejimini protesto etmek için sokak köşelerinde kendilerini kurban etmeye başlamışlardı.

Sharla çileği koyu kremaya tekrar daldırdı ve ağzının üstünde tutup beyaz damlacıkları diliyle yalamaya başladı. Güneşten ipek sabahlığının içi görünüyordu ve Jeff sertleşen göğüs uçlarına kenetlenmişti.

Paris'in Neuilly bölgesinde yaz için, iki odalı bir ev tutmuştu ve şehirden sadece Versailles ya da Fontainebleau gibi yerlere yaptıkları günlük geziler için ayrılıyorlardı. Sharla'nın ilk Avrupa seyahatiydi ve Jeff, Paris'i Linda'yla geldikleri kasırga gibi geçen turdan farklı bir biçimde deneyimlemek istiyordu. Kesinlikle başarmıştı, Sharla'nın şehvet düşkünlüğü şehrin romantik aurasıyla muhteşem uyum göstermişti. Hava güzel olduğunda ara sokaklarda ve bulvarlarda yürüyüş yapıyor, ilgilerini hangi bistro ya da cafe çekerse orada oturuyorlar, hava yağmurlu olduğundaysa - o yaz sık sık olduğu üzere - rahat evlerinde uzun saatler boyunca yayılıyorlardı ve camın dışında kalan, mevsimsiz soğuk Paris havası şehvetli anlarına muhteşem bir fon oluşturuyordu. Jeff korkularını Sharla'nın simsiyah saçlarına sarıyor, hiç azalmamış olan kafa karışıklığını onun şekerli kokan, kıvrak bedeninin kıvrımlarına gizliyordu.

Sharla gözünde hınzır bir ışıltıyla Jeff e baktı ve tek bir hayvani ısırıkla dolgun çileği ağzına attı. Parlak kırmızı meyve suyu alt dudaklarını boyadı ve Sharla suyu zayıf ve uzun tırnaklı parmağıyla yavaşça sildi.

"Bu gece dansa gitmek istiyorum," dedi. "O yeni siyah elbiseyi giymek istiyorum, içine hiçbir şey giymeden, ve seninle dansa gitmek istiyorum."

Jeff in bakışları Sharla'nın vücudunda dolaştı ve beyaz ipek sabahlığa takıldı. "Altına hiçbir şey giymeden?"

"Jartiyer çorap giyebilirim," dedi kısık sesle. "Ve bana öğrettiğin gibi dans ederiz."

Jeff gülümsedi, parmaklarını Sharla'nın çıplak baldırında gezdirdi. Bir gece üç hafta önce ilk burada açılmış olan 'diskotek'lerden birinde dans ediyorlardı ve Jeff birden Sharla'yla on yıl sonra çıkacak olan kıvrak ve formsuz hareketlerle dans etmeye başlamıştı. Sharla stili hemen kapmış, kendine özgü birkaç erotik hareket eklemişti. Twist ya da Watusi yapan diğer çiftler teker teker bir adım geri çekilmiş, Sharla ve Jeff in dansını izlemişti. Sonra onlar da ilk başta belli belirsiz ama giderek artan bir şevkle aynı formsuz ve seksi bir şekilde dans etmeye başlamışlardı.

Birkaç gecede bir Sharla'yla New Jimmy's'e ya da Le Show Club'a gidiyorlardı ve Sharla artık dans pistinde vücuduyla herkesi baştan çıkaracak kıyafetler giymeye başlamıştı. Jeff onu izlemekten keyif alıyordu, diğer dansçıların onun hareketlerini ve dahası kıyafetlerini taklit etmelerine bayılıyordu. Sharla'yla tek bir gece

dışarı çıkarak, istemeden de olsa popüler dans formlarını değiştirmiş olabileceği ya da altmışların ortalarına ve sonlarına damgasını vuracak kadın modasının seksi evrimini hızlandırmış olabileceğini düşünmek onu mutlu ediyordu.

Sharla elini tuttu ve sabahlığın altına sokup bacaklarında gezdirdi. Jeff'in kruvasanı ve café au lait'i kahvaltı masasında soğurken, bahar dayken onu çok ilgilendiren zamanın gizemleriyle birlikte unutulup gitti.

"Eve döndüğümüzde," diye fısıldadı Sharla. "Jartiyerimi çıkartmayacağım."

"Eee," dedi Frank, "Paris nasıldı?"

"Çok güzeldi aslında," dedi Jeff, Plaza'nın Meşe Odası'ndaki rahat koltuklardan birine yerleşirken. "Tam da ihtiyacım olan şeydi. Columbia için ne düşünüyorsun?"

Eski ortağı omuz silkti ve garsonu çağırdı. "Beklediğim gibi zor olacağı benziyor. Hâlâ Jack Daniel's mı içiyorsun?"

"Bulabildiğim zamanlar. Fransızlar pek içmiyorlar."

Frank burbon ve kendisi için bir Glenlivet söyledi. Palm Court'un açık bar kapısından keman sesleri şık ve eski New York otelinin lobisine yayılıyordu. Bu huzurlu fonun arasında kadeh tokuşturma sesleri ve mırırmır sohbet sesleri duyulabiliyor, kelimeler mekanın kalın kumaş perdeleri ve havalı deri koltukları arasında boğuklaşıyordu.

"Hukuk fakültesindeki ilk yılımda takılmayı umduğum türde bir yer değil," dedi Frank.

"Moe's and Joe's'a bir adım uzaklıkta," diyerek onu onayladı Jeff. "Sharla seninle mi?"

"Bu gece *Beyond the Fringe*'i izliyor. Ona iş konuşacağımızı söyledim."

"Siz ikiniz iyi anlaşıyorsunuz, anladığım kadarıyla?" "Uyumlu bir insan. Eğlenceli."

Frank başıyla onayladı, garsonun önüne koyduğu taze içkisini karıştırdı. "Bana bahsettiğin şu Emory'li küçük kıızı pek görmedin o zaman herhalde."

"Judy mi? Hayır, o iş seninle birlikte Las Vegas'a gitmeden önce bitmişti. İyi kız, tatlı kız ama... saf. Çok genç."

"Seninle aynı yaşta değil mi?"

Jeff ona sertçe baktı. "Ağabeylik mi yapıyorsun, Frank? Sharla'nın bana göre olmadığını falan mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, sadece- Beni her zaman şaşırtabiliyorsun, hepsi bu. İlk tanışmamızda senin at yarışları ve daha pek çok şey hakkında öğrenecek bir sürü şeyi olup ağzı süt kokan bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Ama bana bir iki şey öğrettin. Yani, Tanrım, onca parayı kazanmak ve o Avanti'yle takılmak ve sonra Sharla gibi bir kadınla Avrupa'ya gitmek... Bazen olduğundan çok daha büyük görünüyorsun."

"Bence konuyu değiştirelim," dedi Jeff tersçe.

"Hey, bak, ben kimseyi gücendirmek istemedim. Sharla çok iyi; sana imreniyorum. Sadece bana göre sen... bilmiyorum, tanıdığım herkesten hızlı büyümüşsün gibi geliyor. Yargılamıyorum. Boş versene, bence bunu bir iltifat olarak alabilirsin. Sadece biraz tuhafsin hepsi bu."

Jeff omzundaki gerilimi attı ve içkisini alıp arkasına yaslandı. "Sanırım hayata karşı büyük bir iştahım var," dedi. "Bir sürü şey yapmak istiyorum, hem de büyük bir hızla yapmak istiyorum."

"Dünyadaki dalkavuklardan çok daha önde başladın yaşamaya. Daha güçlüsün. Umarım her şey böyle iyi devam eder."

"Teşekkürler. Buna içilir." Kadehlerini kaldırdılar ve aralarında yaşanan gerginliği görmezden gelmeye karar verdiler.

"Sharla'ya iş konuşacağımızı söylediğinden bahsetmiştin," dedi Frank.

"Doğru."

Frank Scotch'unu yudumladı. "Ciddi mi yani?" "Bu sana bağlı." Jeff omuz silkti. "Ne demek o?"

"Teklif edeceğim şeyle ilgilenip ilgilenmediğine göre değişir."

"Bu yaz yaptıklarından sonra mı? Çılgın fikirlerini dinlemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu, düşündüğünden daha çılgınca." "Söyle bakalım."

"World Series Beyzbol Maçları. İki hafta sonra." Frank kaşını havaya kaldırdı. "Seni tanıdığıma göre muhtemelen Dodgers'a oynamak isteyeceksin." Jeff duraksadı. "Doğru."

"Hey, ciddi olalım dostum; yani Derbi ve Belmont'u bilip büyük vurgun yaptın ama hadi artık! Mantle ve Maris geri gelmişken ve ilk iki oyun burada, New York'tayken? İmkansız dostum. İmkansız."

Jeff öne eğildi ve sessiz ama kararlıca konuştu. "Aynen öyle. Sayı bile yapamayacaklar, Dodgers doğrudan maçı alacak."

Frank tuhaf tuhaf kaşlarını çattı. "Sen *gerçekten* delisin."

"Hayır. Öyle olacak. Bir-iki-üç-dört. Hayatımız kurtulur."

"Moe's and Joe's'da içtiğimiz yere dönebiliriz, demek istiyorsun."

Jeff içkisinin kalanını tepeye dikti, arkasına yaslandı ve kafasını iki yana salladı. Frank ona bakmaya devam etti, Jeff'in deliliğinin kaynağını arıyor gibiydi.

"Belki küçük bir bahis," dedi Frank. "Birkaç bin dolar, belki beş bin, eğer önsezinde gerçekten diretiyorsan." "Hepsini," dedi Jeff.

Frank bir Tareyton yaktı ve gözlerini Jeff'in yüzünden bir saniye bile ayırmadı. "Senin derdin nedir ki? Kaybetmekte kararlı mısın nedir? Şansın da bir sınırı var, biliyorsun."

"Bunda yanılmıyorum, Frank. Kalan her şeyimi bu bahse koyuyorum ve sana aynı teklifi yapıyorum: Benim param, bahisleri sen oynuyorsun ve yüzde yetmiş yüzde otuz pay. İstemezsen hiçbir şeyi riske etmek zorunda değilsin."

"Kazandığın takdirde kaç kaç veriyor biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Sen?"

"Hesap yapmadan söyleyemem ama manyak bir şey vermesi lazım çünkü ancak bir manyak böyle bir bahis oynar." "Neden bir telefon açıp durum nedir öğrenmiyorsun?" "Yaparım ama sadece meraktan."

"Hadi o zaman. Ben burada bekliyorum, bize birer içki daha söyle. Ve unutma, sadece maçı kazanacaklar demiyorum, Dodgers takımını silip süpürecek."

Frank masadan uzaklaştı ve on dakika olmadan geri döndü.

"Bahis oynadığım yerdeki adamım bana güldü," dedi oturup taze Scotch'una uzanırken. "Resmen bana güldü."

"Ne veriyor?" diye sordu Jeff sakince.

Frank içkisinin yarısını yudumladı. "Bire yüz."

"Bahsi benim için oynayacak mısın?"

"Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi? Şaka yapmıyorsun."

"Çok ciddiym," dedi Jeff.

"Böyle şeylerde kendinden böyle emin olmanı sağlayan nedir?"

Dünyada başka kimsenin bilmediği ne biliyorsun?" Jeff göz kırptı ve sesini yükseltmeden devam etti. "Bunu sana söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, bunun bir önseziden fazla olduğu. Kesin." "Bu kulağa çok..."

"Yasadışı hiçbir şey yok, yemin ederim. Bugünlerde beyzbol maçlarını önceden ayarlayamıyorlar biliyorsun, ayarlayabilseler bile, benim nereden haberim olacak?"

"Çok şey biliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Şu kadarını biliyorum: Bu bahsi kaybedemeyiz. Kaybetmemiz imkansız."

Frank ona ciddiyetle baktı ve Scotch'un kalanını yuvarlayıp bir tane daha getirmelerini işaret etti. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Geçen nisan seninle tanışmadan önce bu yıl burs alarak hayatımı idame ettiririm sanıyordum."

"Yani?"

"Yani sanırım bu manyak programda sana uyacağım. Nedenini sorma, muhtemelen ilk oyundan sonra beynimi uçuracağım. Yalnız, bir şey var."

"Söyle."

"Artık bu yüzde yetmiş otuz olayı ve bütün parayı senin koyma saçmalıkları yok. İkimiz de şansımızı deneyeceğiz ve Vegas'tan elimizde ne kaldıysa koyacağız, benim masalardan kazandıklarım da dahil ve ne kazanırsak yarı yarıya. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Ortak."

Koufax ve Drysdale'in ekim dönemi idi.

Jeff, Sharla'yı ilk iki maç için Yanki Stadyumu'na götürdü ama Frank televizyondan bile izleyemedi.

Topu atan Koufax oldu ve Dodgers takımı açılış maçını 5-2 aldı. Ertesi gün sahada Johnny Podres vardı ve as oyuncularından Ron Perranoski'den gelen bir yardımla Yankiler geride kaldı ve Dodgers on atıştan dördünü vurdu.

Üçüncü oyun LA.'deydi ve bir Drysdale klasiği idi: 1-0 ve 'Koca Don' Yankiler'in daha geriye düşmesine neden oldu. Dokuz atıştan altısında Drysdale ancak minimum olan üç vuruş yapabildi.

Dördüncü oyun zorluydu, Jeff bile maçı New York'taki Pierre'de renkli televizyondan izlerken terlemeye başladı. Yankiler için atış yapan Whitey Ford yine Koufax'a karşıydı ve ikisi de kana susamışlardı. Mickey Mantle ve L.A.'in Frank Howard'i iki tam kale koşusu yaptılar ve yedinci kısmın sonunda maç 1-1 berabereydi. Sonra Joe Pepitone, Yankiler'in üçüncü esas adamı Clete Boyer'ın atışında bir hata yaptı ve Dodgers takımından Jim Gilliam üçüncü pozisyonu aldı. Sırada Willie Davis vardı ve Gilliam, Davis'in

merkeze attığı topu yakalamak için yaptığı koşuyla maçın kaderini belirledi.

Dodgers, Yankiler'i World Series'te yendi ve bu, Giants 1922'de kazandığından beri New York kulübünün ilk defa başına gelen bir durumdu. Beyzbol tarihindeki en büyük hayal kırıklıklarından biriydi, Jeffin bu olayı unutması ancak kendi adını unutması kadar olasıydı.

Jeffin ısrarından sonra Frank 122.000 doları altı farklı şehirdeki yirmi üç farklı bayide ve Las Vegas, Reno ve San Juan'daki on bir farklı casinoda oynamıştı.

Toplam kazançları on iki milyon doları aşıyordu.

Bahis işi bitmişti; ikisi de bunu biliyorlardı. Frank'le ikisi için artık böyle bir şey söz konusu değildi, ülkede ikisinin de büyük birer bahis oynayabileceği bir ganyan ya da casino kalmamıştı.

Elbette başka bahisler de vardı, daha az kaba isimler altında.

"... muhasebe bölümü şuradaki ofiste, yasal işlemler bölümü de koridorun sonunda olsun. Bu taraftan..."

Frank, Jeff'e Seagram binasının ellinci katındaki, henüz tam döşenmemiş ofisi göstermekten keyif alıyordu besbelli. Burayı Jeff in de onayıyla seçmişti ve yapılması gereken bütün ufak tefek işlerin sorumluluğunu üstlenmişti; ortak olarak kurdukları orijinal 'Future, Inc.'ten, sekreterlerin ve muhasebecilerin alımına kadar.

Frank hukuk fakültesini bırakmıştı ve sözle dile getirmemiş olsalar da, şirketin günlük işlerini Frank üstlenirken, yatırımlar ve kolektif işlemler gibi daha büyük kararların alımını da Jeff'e bırakmışlardı. Frank artık Jeff'in tavsiyelerinin geçerliliğini sorgulamıyordu bile, fakat World Series'teki başarılarından beri iki ortağın arasında tuhaf bir gerginlik vardı. Nadiren

birlikte bir şeyler yapıyorlardı ama Jeff, Frank'in eskisine göre çok daha fazla alkol aldığıнын farkındaydı. Jeff in neler bildiği ve nasıl bildiği hakkındaki merakının yerini giderek büyüyen bir korku almıştı. Konu hakkında bir daha konuşmadılar.

"... şuradaki resepsiyonu geçince, birkaç hafta sonra o masada oturacak olan bombayı görene kadar bekle, ve... işte burası da... bizim yerimiz!"

Ofis büyük ama sıcak bir ortama sahipti, rahatsız edici olmayan bir etkileyciliği vardı. Geniş oval, meşe masanın ardında sahibini bekleyen siyah bir Barselona koltuk vardı, karşısında ise iyice doldurulmuş bir bar ve şık bir TV-stereo konsülü duruyordu. İki duvardaki boydan boya camlardan bakınca bir tarafta Hudson Nehri, diğer taraftaysa Manhattan şehir merkezindeki gökdelenler göze çarpıyordu. Odanın köşelerinde duran birkaç bitki mekana gösterişli bir hava katmıştı ve çerçeveli Pollock tabloları insanın sınırsız yaratıcılığını vurguluyordu adeta. Tuhaf ama çok uygun bir biçimde duvarlardan birine etrafı çiçeklerle bezenmiş, kocaman bir at resmi konmuştu: Chateaugay, Kentucky Derbisi'nden sonra şeref turu atarken.

"Hepsi senin, dostum," dedi Frank gülümseyerek.

Jeff arkadaşının yaptıklarından etkilenmişti. "Frank, harika olmuş!"

"Beğenmediğin bir şey varsa hemen değiştirebiliriz. Tasarımcı da istersek değişiklik yapabileceğimizi söyledi senin onayını bekliyor. Ne de olsa burada çalışacak olan sensin."

"Her şey böyle, olduğu gibi güzel. Çok etkilendim. Ayrıca hangi tasarımcı çıkıp Chateaugay'ın resmini koyalım diyebilir ki?"

"Hayır," diye itiraf etti Frank, "o benim önerimdi. Hoşuna gider diye düşündüm."

"Bana ilham vereceği kesin."

"Ben de öyle olmasını umuyorum." Frank güldü. "Tanrım, tüm bunların ne kadar hızlı olduğunu düşününce, nasıl- yani anlıyorsun işte." Çocuksu sevinçleri aynı hızla yok oldu. Bu tecrübe Frank'i yaşlandırıyordu: Söylenmeyen ve cevabı olmayan sorular, şok edici derecede hızlı ve açıklanamaz başarı... Baş edebileceğinden çok fazlaydı.

"Her neyse," dedi Frank, boş resepsiyona bakarak, "bugün ilgilenmem gereken bir sürü iş var. Monroe'dan ofiste kullanılacak

şu yeni hesap makinelerinden ısmarlamıştım; iki gün önce gelmeleri lazımdı. Yani burada biraz takılıp alışmak falan istersen..."

"Sorun değil, Frank; sen işine bak. Burada oturup bir süre düşünmek istiyorum. Ve tekrar teşekkürler. Harika iş çıkartıyorsun ortak."

Tokalaştılar ve bir dostluk göstergesi olarak sıkılınca birbirlerinin sırtlarına vurdular. Frank boş sayılabilecek ofislere doğru gitti ve Jeff kendini devasa masanın arkasındaki Barselona koltuğun rahatlığına bıraktı.

Her şey çok kolay olmuştu, hayal ettiğinden daha kolay. Yarışlar, World Series maçlarının vuruşu vuruşuna aynı ilerlemesi. .. ve sonucundan emin olduğu bahislerden topladığı parayla yapabileceklerinin bir sınırı yoktu artık, aynı hatta daha büyük bir kolaylıkla hem de.

Borsayı incelemeye ve gelecekte olacaklarla ilgili bildiklerini gözden geçirmeye ve bildiklerini mevcut piyasa durumuyla ilgili tahminlerde bulunmak için kullanmaya başlamıştı bile. Onca yıl boyunca ekonomideki bütün iniş çıkışları hatırlayamazdı ama ufak ekonomik resesyonlar ve aksiliklerden etkilenmeyecek kadar bilgisi olduğundan emindi.

Bazı yatırımlar çok basitti: IBM, Xerox, Polaroid. Diğerlerini biraz daha düşünmek gerekiyordu, zihninde çoktan başlamış bazı değişimler ve olacaklarla, bu değişimlerden faydalanacak şirketler arasında bağlantı kurması gerekiyordu. Sonraki on yıl, Jeff in bildiği üzere, refah dolu olacaktı, Amerikalılar iş ve eğlence için sık sık seyahat edeceklerdi; Future Inc. Daha çok otel ve havayollarının hisse senetlerine yatırım yapmalıydı. Aynı şekilde Boeing uzun süre yükselişte olacak, göklere çıkartılan SST programı yakında iptal edilecek ve henüz duyulmamış olan 727 ve 747 sonraki yirmi beş yıl boyunca en önemli ticari yolcu uçakları olacaktı. Diğer havacılık ve uzay şirketlerinin de kendi başarıları ve düşüşleri olacaktı ve Jeff dikkatli bir araştırmayla hangisinin *Apollo* programıyla ve uzay mekiği filosuyla en kârlı anlaşmaya imza attığını hatırlayacağından emindi.

Vızır vızır işleyen Hudson'a baktı. Japon araba istilasının gelmesine daha çok vardı. İlk gün de fark ettiği gibi Amerika büyük araba sevdasının tavan yaptığı bir dönemde sayılırdı; Chrysler, GM ve Ford'a bir milyon kadar yatırmanın zararı olmazdı. RCA

muhtemelen iyi bir kısa süreli tercih olurdu çünkü renkli televizyonlar standartlaşmak üzereydi ve Sony'nin piyasaya karşı yıkıcı bir taarruza geçmesine daha uzun yıllar vardı.

Jeff gözlerini kapattı, potansiyellerin çokluğundan başı dönmüştü. Bir zamanlar dayanmaya çalıştığı aylık mali krizler, hayatı boyunca çok fazla sorumluluk ve çok az para aldığı işlerin hayal kırıklığı artık sadece geçmişinin değil, aynı zamanda asla yaşanmayacak bir geleceğin endişeleriydi. Bütün bunların nasıl olduğu kimin umurundaydı? Gençti, zengindi ve yakında daha büyük bir servete kavuşacaktı. Bunların hiçbirini değiştirmek ya da sorgulamak gibi bir niyeti yoktu, nerede kaldı yaşadığı ya da belki de hayal ettiği diğer gerçekliğe dönmek. Artık istediği her şeye sahip olabilirdi ve hepsinin keyfini çıkaracak zamana ve enerjiye sahipti.

"... Cumhuriyetçilerin adayı ister Goldwater ister Rockefeller olsun. Baker skandalı, başkanlık tekrar seçimlerinde ciddi bir etki yaratmayacağı benziyor, ancak soruşturmalara devam ederse Beyaz Saray'da bir 'Johnson'ı atın' hareketi başlaması da olası. Daha büyük bir endişe de Kennedy'nin yardımcılarıyla ilgili."

"Başka bir şey izleyemez miyiz?" dedi Sharla dudaklarını büzerek. "Bu politik şeylerle neden bu kadar ilgileniyorsun bilmiyorum. Gelecek seçimlere bir yıl var."

Jeff ona cevap vermedi, sadece susması için hafifçe gülümsedi.

"... vergi indirimleri ve vatandaşlık hakları faturaları. Kongre 20 Aralık'ta toplanmadan önce yürürlüğe girmezlerse Beyaz Saray ve Senato'nun bahar toplantılarında teklifler daha zorlu bir mücadeleye girecek ve Kennedy kampanyasında umut edilen zafer ortamı yerine devam eden bir parlamento savaşının gölgesinde başlamak zorunda kalacak."

Sharla koltuktan sessizce homurdanarak kalktı ve Doğu Yetmiş Üçüncü Cadde'deki evin üst katlarına çıkan merdivenlere yöneldi. "Seni yatakta bekliyor olacağım," dedi şeftali renkli, şeffaf geceliğinden görünen omzunun üstünden. "Tabii eğer hâlâ ilgileniyorsan."

"... Domuzlar Körfezi felaketiyle ilgili devam eden eleştirilere rağmen, AFL-CIO gibi kuruluşlara ve çelik endüstrisine rağmen, halkın çoğunluğuna göre Kennedy'nin imajı ve kendisi hâlâ ayrılmaz bir bütün. Gençliği, güzel karısı ve sevimli çocukları, ailesinin atlattığı trajediler ve zaferler, zarafeti ve espri anlayışı hepsi de..."

Jeff on bir bin dolara mal olan ve başarısız olmaya mahkum, zamanının on yıl ötesinde bir cihaz olan prototip Sony

VTR'yi kendine döndürdü. John Kennedy'nin siyah beyaz görüntüleri ekranda ikinci kez belirdi, çok tanıdık ama bir o kadar da yürek parçalayıcı: Meşhur sallanan sandalyesinde gülümserken, havaalanında kucağında John-John ve Caroline'la birlikte, Hyannisport'ta kumsalda erkek kardeşleriyle boğuşurken. Jeff, Kennedy'nin hayatından halka yansımış bu kareleri pek çok defa görmüştü ve her defasında, yirmi beş yıldır, bu görüntülerin ardından gözünün önüne Dallas'taki üstü açık limuzin, o dehşet, Jackie'nin kıyafetindeki kan ve kollarındaki güller gelmişti. Ama şu anda böyle bir görüntü mevcut değildi. Bu gece, yaklaşık iki saat önceki haberlerde yeni iktidar sahibi Lydon Johnson'm fotoğrafı, Washington'daki cenaze korteji ve Sonsuz Meşale görüntüleri yer almamıştı. Bu gece bahsettikleri adam yaşıyordu, kanlı canlıydı ve kendi ve ulusunun geleceği için planları vardı.

"... zarafet ve espri anlayışı, hepsi de bir Yeni Cephe, taze bir başlangıç... bazılarına göre de bir modern zamanlar Camelot'unun oluşumu gibi düşüncelere en azından yüzeysel bir ağırlık kazandırıyor. İşte somut bir başarıdan ziyade bu son derece pozitif imajı üzerinde çalışacak Kennedy'nin tekrar seçim ekibi. Sorensen, O'Donnell, Salinger, O'Brien ve Bobby Kennedy adaylarının güçlü ve zayıf yanlarının ve anlık uydurulan efsanelerin gücünün çok iyi farkındalar. Gelecek kampanyada ilgilerini nereye odaklayacaklarını bildiklerinden emin olabilirsiniz."

Haberler Charles de Gaulle'ün zenginlik içindeki İran Şah'ını ziyaret edişine geçti ve Jeff makineyi kapattı. Kennedy hayatta, diye düşündü, son birkaç haftadır sık sık düşündüğü gibi. Kennedy ulusu kim bilir nerelere taşıyacaktı sürekli refah, ırkların uyumu, Vietnam savaşının erken sonlanması?

John F. Kennedy yaşıyordu. Bundan üç hafta sonrasına kadar.

Tabii eğer, eğer...ne? Bunun hayali karşı konulmazdı., garipti ve belki de klişeydi. Ama bu bir televizyon programı değildi, bir bilim-kurgu senaryosu değildi; Jeff buradaydı, 1963'ün henüz parçalanmamış dünyasındaydı, dönemin en büyük trajedisi onun çok fazla şey bilen gözlerinin önünde gerçekleşmek üzereydi. Müdahale etmesi mümkün müydü ve doğru olur muydu? Zamanın ekonomik gerçeklerinde Future, Inc.'i kurarak büyük değişiklikler yaratmaya

başlamıştı bile ve uzay-zaman süreklisi dayanılmaz bir zorlanma yaşadığına dair işaret vermemişti.

Tabii ki, diye düşündü Jeff, gerçekleşmek üzere olan suikastı engellemek için yapabileceğim bir şeyler olmalı, yirmi iki Kasım'da Texas Okulu Kitap Deposu'nun altıncı katında katilin kendisiyle kafa kafaya gelmek dışında. FBFa bir telefon, Gizli Servis'e bir mektup? Fakat elbette hiçbir yetkili uyarısını ciddiye almazdı ve alan biri olursa da, suikastçı şüphelisi olarak tutuklanırdı.

Girişteki barda kendine bir içki koydu ve meseleyi daha etraflı bir şekilde düşünmeye çalıştı. Bu konuyu kiminle konuşursa onun bir deli olduğunu düşünüp başından savardı, ta ki başkanın korteji Dealey Plaza'nın önünden geçtikten sonra ölüm sahasına girip trajik bir biçimde oradan ayrılana kadar. O zaman sonuç çok acı olurdu işte ve dünyaya bir iyilik yapmak için çok geç kalmış olunurdu.

O zaman ne yapacaktı, arkasına yaslanıp cinayeti mi izleyecekti? Sırf aptal gibi görünmekten korktuğu için tarihin kendini acımasızca tekrar etmesine izin mi verecekti?

Jeff zevkle döşenmiş eve baktı; Linda'yla ikisinin oturmayı hayal edebilecekleri evlerden çok üstündü. Tüm bunları elde etmesi sadece altı ayını almıştı ve neredeyse hiç çaba harcamamıştı. Şimdi bildikleri sayesinde bütün bir hayatı rahatını ve zenginliğini sınırsızca genişleterek geçirebilirdi; fakat *diğer* bildikleri üzerinde harekete geçmezse bu başarıları midesine oturacaktı. Bir şekilde bir şeyler yapılmak zorundaydı.

Ayın on beşinde Dallas'a uçtu ve havaalanında gördüğü ilk telefon kulübesinde durdu. O harfini aradı ve işte oradaydı; bütün listeler gibiydi fakat o harfler sanki alevlerle yazılmış gibi gözüne çarptı:

Oswald, Lee H..... 1026 N. Beckley 555-4821

Jeff adresi yazdı ve sonra Avis'ten soluk mavi bir Plymouth kiraladı. Kontuardaki kız ona şehrin o kısmına nasıl gideceğini tarif etti.

Oak Cliff'teki beyaz, ahşap evin önünden altı kez geçti. Kendini kapıya yürüyüp zili çalarken ve kapıyı açacak olan ince sesli, genç Rus kadın Marina'yla konuşurken hayal etti. Ona ne söyleyecekti?

"Kocanız başkanı öldürecek, onu durdurmalısınız?" Ya kapıyı suikastçı açarsa? O zaman ne yapacaktı?

Jeff, sıradan, küçük evin önünden yavaşça bir kez daha geçerken orada dünyanın rahatını kaçırmayı planlayan adamı düşündü.

Arabayı durdurmadan mahalleden ayrıldı. Fort Worth'teki bir K-Mart'tan ucuz bir daktilo, birkaç kağıt ve bir çift eldiven aldı. East Airport Expressway'deki gizli Holiday Inn odasında eldivenlerini taktı, kağıdı aldı ve yazarken bile midesini bulandıran mektubu yazmaya koyuldu:

Başkan John F. Kennedy Beyaz Saray
1600 Pennsylvania Bulvarı Washington, D.C.
Başkan Kennedy:

Başbakan Fidel Castro'yu ve özgür Küba insanlarını yabancılaştıran sensin. Sen bir zorbasın ve Latin Amerika'daki ve dünyadaki özgür insanların düşmanısın.

Dallas'a gelirsen seni öldüreceğim, seni güçlü bir tüfekle kafandan vuracağım ve kanınla Batı yarımküredeki özgürlük savaşçıların adına ADALET yazacağım.

Bu boş bir tehdit değil. Silahlıyım ve gerekirse bu uğurda ölmeye hazırım.

Seni öldüreceğim.

VENCEREMOS!
Lee Harvey Oswald

Jeff, Oswald'ın ev adresini de ekledi ve arabayla şehre inip mektubu malum ahşap evin iki blok ötesindeki bir posta kutusuna attı. Bir saat sonra, Dallas'ın altmış kilometre güneydoğusunda eldivenlerinin içi terlemeye başladı. Giderek sıkıan deri yüzünden ne idüğü belirsiz bir yerde daktiloyu bir köprüden, büyük bir göle atarken elleri uyuşmuştu. En sonunda lanet eldivenleri çıkartmak ve Gun Barrel adında تنها bir kasabada arabanın camından atmak iyi geldi. Elleri daha özgür ve temizdi şimdi.

Sonraki dört gün boyunca Holiday Inn'deki odasında kaldı ve oda servisi dışında kimseyle konuşmayıp sadece gazete almak için dışarı çıktı. Ayın on dokuzu, salı günü *Dallas Herald*'in beşinci sayfasında beklediği haber çıktı: Lee Harvey Oswald başkanın hayatını tehdit etmekten Gizli Servis tarafından tutuklanmıştı ve

Kennedy'nin haftanın sonundaki bir günlük Teksas gezisi bitene kadar kefalet ödeme hakkı olmaksızın içeride tutulacaktı.

Jeff o gece uçakla New York'a dönerken çok sarhoş oldu ama alkolün hissettiği zafer duygusuyla ve beynini dolduran olumlu düşüncelerle Vietnam'da savaşın yerini müzakerenin aldığı bir dünya, açların doyurulduğu, ırklar arasında eşitliğin kan dökülmeden sağlandığı... John Kennedy ve insanlığın umut dolu ruhunun ölmediği, aksine çiçek açtığı ve yayıldığı bir dünya, hiç alakası yoktu.

Uçağı indiğinde Manhattan'ın ışıkları Jeff in kısa süre önce yarattığı mükemmel geleceğin kusursuz bir işareti gibi göründü gözüne.

Cuma öğleden sonra, saat biri on geçte sekreteri ofisinin kapısını çalmadan açtı. Yüzünden yaşlar akıyordu ve konuşamıyordu. Jeff sorun ne diye sormaya gerek bile duymadı. Midesine görünmez ve ağır bir obje inmiş gibiydi.

Sekreterin arkasından Frank geldi, genç kadına sessizce bugün daha fazla iş olmayacağını, herkesin evlerine gidebileceklerini söyledi. Jeff i de aldı ve binadan birlikte ayrıldılar. İnsanlar genel bir huzursuzluk içinde Park Avenue'da sarhoş gibi dolanıyorlardı. Bazıları resmen ağlıyordu; bazıları araba ya da transistör radyoların başına toplanmıştı. Bazıları boş gözlerle karşıya bakıyordu sadece, New York'lularda görmeye alışkın olunmadığı biçimde, bir ayaklarını diğerinin önüne yavaşça atarak, dağınık bir yürüme stili sergiliyordu. Sanki bir deprem Manhattan'ın katı, beton zeminini gevşetmişti ve kimse adımını güvenle atamıyordu. Kimse sokakların yeniden titreyip titremeyeceğini eğilip bükülmeyeceğini hatta ikiye ayrılıp dünyayı yutmayacağını bilemiyordu. Gelecek gelmişti, hem de şaşırtıcı bir hızla.

Frank ve Jeff, Madison'da sessiz bir barda bir masa buldular. Televizyonda Air Force One, Dallas'tan ayrılıyordu, başkanın cesedini taşıyarak. Jeff zihninde gözünün önüne LBJ'yi yanında şaşkın haldeki Jacqueline Kennedy ile, görev yeminini ederken getirebiliyordu. Kan lekeli elbise, güller.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Frank.

Jeff daldığı yerden sıyrıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dünyayı neler bekliyor? Nereye gidiyoruz?"

Jeff omuz silkti. "Bence çoğu şey Johnson'a bağlı. Nasıl bir başkan olacağına. Sence?"

Frank kafasını iki yana salladı. "Sen hiçbir şeyi tahmini söylemiyorsun Jeff. Ben seni hiç tahmin yürütürken görmedim. Sen her şeyi *biliyorsun*."

Jeff garsona bakındı; hepsi de televizyonu izliyordu, genç Dan Rather'ın akşamüzeri bir anda gelişen olayı yirminci defa anlatışını dinliyorlardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ben de, tam olarak. Ama sende normal olmayan... bir şeyler var. Tuhaf bir şey. Ve bundan hoşlanmıyorum."

Ortağının ellerinin titrediğini gördü Jeff; acilen alkol alması gerekiyordu herhalde.

"Frank, korkunç ve garip bir gün yaşıyoruz. Şu an hepimiz şoktayız."

"Sen değilsin. Benim gibi, diğerleri gibi değil. Ofiste hiç kimse sana ne olduğunu söylemedi bile; söylemek zorunda değil gibiydiler, sanki sen olacakları biliyordun."

"Saçmalama." Televizyonda irikıyım bir polisle röportaj yapıyorlardı ve Teksas'ta başlamış olan eyalet çapındaki insan avından bahsediyordu.

"Geçen hafta Dallas'ta ne yapıyordun?"

Jeff bıkkınca Frank'e baktı. "Ne yaptın, seyahat acentesini mı aradın?"

"Evet. Orada ne işin vardı?"

"Bizim için bir emlak araştırıyordum. Orası büyüyen bir pazar, bugün olanlara rağmen." "Belki de durum değişir."

"Sanmıyorum."

"Sanmıyorsun, öyle mi? Neden?" "Öyle hissediyorum."

"Senin bu 'hislerin' sayesinde çok yol kat ettik." "Ve daha da kat edebiliriz."

Frank içini çekti ve elini vaktinden önce seyrelmeye başlamış saçlarında gezdirdi. "Hayır. Ben değil. Bana bu kadar yeter. Ayrılmak istiyorum."

"Tanrı aşkına, daha başlamadık bile!"

"Eminim sen kendi başına çok iyi idare edersin. Benim için fazla garip, Jeff. Artık seninle çalışmaktan rahatsız oluyorum."

"Tanrım, sen benim bu işle bir alakam olduğunu..."

Frank elini kaldırdı ve sözünü kesti. "Öyle bir şey demedim. Bilmek istemiyorum. Ben sadece... ayrılmak istiyorum. Sermaye olarak benim payımı da kullanırsın ve gelecek birkaç yıl kârdan bana da pay verirsin ya da kaç yıl sürerse. Benim görevlerimi Jim Spencer'a devretmeni öneririm, iyi bir adam, ne yaptığını biliyor. Talimatlarına harfi harfine uyacaktır."

"Lanet olsun, bu işte birlikteydik! Derbi ve Emory'den beri-"
"Evet öyleydik ve çok iyiydik ama ben kumar kuponlarımı nakit paraya çeviriyorum, eski ortak. Masadan kalkıyorum." "Ne için?"

"Hukuk fakültesini bitiririm herhalde. Kendime ait güzel ve ufak yatırımlar yaparım; hayatım boyunca yetecek param var."

"Bunu yapma, Frank. Hayat boyu karşına çıkmayacak bir fırsatı kaçıracaktım."

"Ondan şüphem yok. Belki bir gün pişman olurum ama şu anda yapmam gereken bu. Kendi akıl sağlığım için." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bol şans, ve her şey için teşekkürler. Birlikte çok eğlendik."

El sıkıştılar ve Jeff bunu engelleyebilmek için ne yapabileceğini düşündü. Belki hiçbir şey. Belki de böyle olması gerekiyordu.

"Pazartesi Spencer'la konuşurum," dedi Frank. "O zamana kadar dünyada hâlâ barış olursa ve ülkede işler yoluna girerse tabii." Jeff ona uzun ve ciddi bir bakış attı. "Öyle olacak."

"Bildğim iyi oldu. Kendine iyi bak, ortak."

Frank gidince Jeff bardaki bir tabureye geçti ve nihayet kendine bir içki alabildi. CBS haber bülteni başladığında üçüncü içkisini içiyordu: "... Başkan Kennedy'nin suikastıyla bağlantılı bir şüpheli yakalandı. Tekrar ediyorum, Dallas polisi Başkan Kennedy'nin suikastıyla bağlantısı olabilecek bir şüpheliyi tutukladı. Tutuklunun Nelson Bennett adında bir işsiz ve eski bir sol-kanat aktivisti olduğu söyleniyor. Yetkililer Bennett'ın cebinde bir telefon numarası buldu ve Meksika'daki Sovyet Konsoloslugu'na ait olduğu tespit edildi. En yakın zamanda bu yeni gelişme hakkında daha detaylı bilgi..."

East Side'daki evin terasına Kasım sonu soğuğu hakimdi; burası yaz için tasarlanmış bir yerdi, yaz mevsiminin sürgüne gönderildiği bir dünyada. Cam masa, şezlongların cilalı krom ayakları bir şekilde bu güneşsiz günü daha çorak gösteriyordu.

Jeff kalın hırkasına daha sıkı sarındı ve son iki gündür yüzüncü defa Dallas'taki o engellenemez günde ne olduğunu merak etti.

Nelson Bennett da kimin nesiydi? Oswald tutukladığında yedekte bekleyen kiralık bir suikastçı mı? Ya da sadece şans üzeri ortaya çıkmış, gerçekliğin akışının şaşmaması için insan komplosundan daha büyük güçlerce devreye sokulmuş delinin teki mi?

Bunu asla bilemeyeceğini anladı. Bu yeniden yaratılmış hayatta idrak sınırlarını zorlayan yeterince şeyle karşılaşmıştı, bu neden diğerlerine göre daha anlaşılır bir durum olsundu ki? Yine de bu olay onunla dalga geçmiş, ona dersini vermişti. Bildiklerini kaderi pozitif bir biçimde şekillendirmek için kullanmaya çalışmıştı, bahislerinin ve yatırım planlarının basitliğini aşan bir şeydi bu fakat çabaları tarihin akışında önemsiz bir oynamadan başka bir şey yaratamamıştı. Katilin ismi değişmişti, o kadar.

Kendi kaderine ne olacağını merak etti. Önceden bildiklerinin avantajıyla hayatım yeniden inşa etme umutları... bunlar da sadece yüzeysel birer gelişme olmaya, niteliksel değil de niceliksel bir değişim olmaya mahkum muydu? Gerçek mutluluğu yakalama çabaları da Kennedy olayına müdahalesi gibi açıklanamaz bir biçimde engellenecek miydi? Bunları da bilemezdi. Altı hafta önce tanrı gibi her şeyi bildiğini ve başarı potansiyelinin limitsiz olduğunu düşünüyordu. Şimdi, bir kez daha her şey sorgulanmaya açıldı. İçinde hissettiği umutsuzluk daha önce hissettiklerinden daha beterdi, yatılı okuldayken yaşadığı o korkunç günden bile beter...

"Jeff! Tanrım, buraya gel! Bennett'ı öldürmüşler, televizyonda gördüm!"

Başını yavaşça salladı ve Sharla'yı takip etti. Cinayet tekrar tekrar gösteriliyordu; böyle olacağını biliyordu. Jack Ruby kafasında gangster şapkasıyla Dallas Eyalet Hapishanesi'nin bodrum katında birden beliriveriyordu. Silahı ateşliyor ve Nelson Bennett orada can veriyordu, sakallı yüzündeki sapkın ıstırap ifadesi, Lee Harvey Oswald'ın çok yazılıp çizilmiş ölümünün çarpık bir yansıması gibiydi.'

Jeff biliyordu ki, Başkan Johnson kısa süre sonra bu kanlı hafta sonunda yaşananlar hakkında detaylı bir soruşturma baş

latılmasını isteyecekti. Baş Hakim Earl Warren'ın başkanlığını yaptığı özel bir komisyon oluşturulacaktı. Cevaplar sabırla aranacak, hiçbir şey bulunamayacaktı. Hayat devam edecekti.

Jeff bu olaylardan sonra para kazanmak dışında bir şeyle ilgilenmedi. Para kazanmakta çok iyiydi.

Sinema hisseleri kolay bir tercihti. Altmışlı yılların ortaları filmlerin hakimiyetinin başladığı ve *The Bridge on the River Kwai* ve *Kleopatra* gibi ilk milyon dolarlık filmlerin satmaya başladığı bir dönemdi. Jeff bütün küçük elektronik şirketlerinden uzak

durdu, üstelik çoğunun büyük değer kazanacağını bilmesine rağmen çünkü kazananların isimlerini hatırlamıyordu. Onun yerine on yıl içinde başarılı olacağını bildiği .holdinglere para akıttı: Litton, Teledyne, Ling-Temce-Vought. Seçimleri neredeyse hisseleri satın aldığı günden itibaren düzenli olarak kâr getirdi ve buradan gelen geliri de başka hisselerine yatırdı. Yapacak işleri vardı.

Sharla dövüşten keyif alıyordu, her ne kadar Jeff ona Cassius Clay'e oynamasını söylemesine rağmen tersini yapıp Liston'a oynamış olsa da... Jeff in o akşamki tepkileri kesinlikle daha karışıktı: Dövüşten ötürü değil de, ortam ve kalabalıktan ötürü. Orada bulunan büyük kumarbazlardan ve ganyan bayilerinden bazıları Jeff i World Series'teki rekorundan sonra kumar dünyasına yayılan namından ötürü tanıdılar; hatta bazıları o milyon dolarlık kazancın büyük payını ödemiş olmalarına rağmen sırtıp başparmaklarını havaya kaldırarak 'çok iyiydin' dediler. Onların çevresinde dışlanabilirdi ama bir efsane olmayı başarmıştı ve bu büyüklükte bir efsaneye yaraşır olarak onurlandırılmıştı.

Belki de, diye düşündü, onu rahatsız eden de buydu kumarbazların gözle görülür saygısı ona hayatının bu versiyonuna Amerikan yeraltı dünyasına sınırsız olmasa da çok büyük bir vurgunla başladığını hatırlatıyordu. Bu bağlamda çevresindekiler her zaman ona bunu hatırlatacaklardı, ardından toplumda nasıl bir başarı elde ederse etsin. Bunları düşününce uzun ve sıcak bir duş alıp sigara dumanı ve kirli paranın pisliğinden kurtulmak istedi.

Ama sorun daha somut aslında, diye düşündü limuzin Collins Avenue'dan geçip Miami Beach'in otel sırasının basit görünümlü ön cephesi boyunca ilerlerken. Sorun, Sharla'ydı.

Dövüş kalabalığına hemen uyum sağlamıştı; dar, parlak elbiseli ve aşırı makyajlı diğer şişirme genç kadınların arasında evindeymiş gibi görünüyordu. Sharla'nın yanındaki koltuktan ona bakıp, yüzleş bununla, dedi kendi kendine: Sharla ucuz görünüyor. Pahalı ama ucuz; Las Vegas gibi, Miami Beach gibi. En yüzeysel tahminle bile Sharla'nın sadece düzüşmek için tasarlanmış bir makine olduğu açıktı. Daha fazlası değil. Eve, Annene Götüreceğin Türden Kız değildi. Zaten ben de aynen öyle yaptım, diye düşündü suratını ekşiterek. Boks şampiyonası için buraya gelirlerken Orlando'ya uğramışlardı. Ailesi bu ani finansal zaferinden ötürü hem çok şaşırmış, hem de rahatsız olmuştu ama bu bile Sharla'ya tiksinierek bakışlarını ve Jeff'in onunla yaşadığını öğrenince yaşadıkları hayal kırıklığını gizleyememişti.

Sharla çantasından bir paket sigara çıkarmak için öne eğildi ve siyah saten bluzu aşağı sarkınca Jeff onun büyük göğüslerini gördü. Şu anda bile onu arzuluyordu, yüzünü tenine bastırmak, elbisesini kusursuz bacaklarından yukarı sıyırmak istiyordu.

Neredeyse bir yıldır bu kadınla birlikteydi, aklındakiler ve duyguları hariç her şeyini onunla paylaşıyordu. Birden bu düşünceden hoşlanmadı, güzelliği yüzünden onunla oluşundan. Neden bu kadar uzun sürmesine izin vermişti ki? Sharla'nın ilk baştaki cazibesi anlaşılabilirdi; bir fantezinin içindeki bir fanteziydi o, Jeff e geri verilen gençliğiyle iyi gidecek, tahrik edici bir *piece de resistance*. Ama boş bir albenisi vardı, tıpkı üniversitedeki yurt odasının duvarlarını süsleyen boğa güreşi posterleri gibi içerikten ve karmaşıklıktan yoksun, çocuksu bir şeydi.

Sharla'nın sigarasını yakışını ve aldatıcı biçimde aristokrat görünen yüzünün çakmağın kırmızı ışığında yıkışını izledi. Sharla onu bakarken yakaladı, ince kaşını cinsel bir meydan okuma ve vaat içeren bir ifadeyle kaldırdı. Jeff kafasını çevirdi, Miami'nin hareketsiz ve berrak sulara vuran ışıklarına baktı.

Sharla ertesi sabahı Lincoln Road'da alışveriş yaparak geçirdi ve döndüğünde Jeff onu Doral'daki süitte bekliyordu. Torbaları girişe koydu ve makyajını tazelemek için hemen en yakınındaki aynaya gitti. Kısa, beyaz elbisesi muhteşem bronzluğunu sergiliyordu ve yüksek topuklu sandaletleri çıplak, kahverengi bacaklarını olduklarından uzun ve ince gösteriyordu. Jeff başparmağını elinde tuttuğu kalın, kahverengi zarfın köşelerinde gezdirdi ve neredeyse fikrini değiştirecekti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Sharla, efil efil elbisesinin fermuarını açmak için ellerini arkaya götürürken. "Hadi mayolarımızı giyip biraz güneşlenelim."

Jeff kafasını iki yana salladı ve ona karşısına oturmasını işaret etti. Sharla kaşlarını çatdı, esmer sırtına uzanıp fermuarını kapattı ve işaret edilen yere oturdu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Nedir bu tuhaf halin?"

Jeff konuşmaya başladı ama saatler önce kelimelerin uygun kaçmayacağına karar vermişti. Zaten ikisi hiçbir zaman doğru düzgün, bir şey hakkında konuşmamıştı; aralarındaki şeyle sözlü iletişimin pek alakası yoktu. Ona zarfı uzattı.

Sharla zarfı alırken dudaklarını sımsıkı kapattı ve zarfı yırtarak açtı. Birkaç dakika boyunca özenle yerleştirilmiş altı adet yüzlük tomarına baktı. "Ne kadar?" diye sordu en sonunda, sakın ve kontrollü bir sesle.

"İki yüz bin."

Sharla tekrar zarfa baktı, Panagra Havayolları'nın first-class Rio biletini çıkardı. "Bu yarın sabaha," dedi, bileti incelerken. "Peki ya New York'taki eşyalarım?"

"Nereye istersen gönderirim onları da."

Sharla başıyla onayladı. "Gitmeden önce buradan da birkaç şey daha almam gerekiyor."

"Ne istersen. Oda hesabına yazdır."

Sharla yine başını salladı ve parayla bileti zarfa koyup yanındaki masaya bıraktı. Ayağa kalktı, elbisesini açtı ve elbise yere, ayaklarının dibine düştü.

"Canı cehenneme," dedi, sutyenini açarken, "iki yüz bine son bir seferi daha hak ediyorsun."

Jeff, yalnız başına New York'a döndü, yatırımlarının başına.

Sonraki birkaç yılda etekler giderek kısalacaktı, bunu biliyordu ve böylece desenli jartiyerlere ve külotlu çoraplara talep artacaktı. Jeff Hanes'in otuz bin hissesini aldı. Tüm bu çıplak bacaklar bir yere varacaktı elbet; doğum kontrol hapları üreten kimya firmalarına yatırım yaptı.

Seagram binasına taşındıktan on sekiz ay sonra Future Inc.'in hisselerinin değeri otuz yedi milyon dolara ulaşmıştı.

Jeff, Frank'e bütün parasını geri ödedi ve son çekle birlikte uzun bir kişisel mektup da gönderdi. Asla cevap alamadı.

Elbette her şey Jeff in planladığı gibi gitmiyordu. Comsat halka açılınca büyük bir payını almak istemişti ama hisseleri o kadar popülerdi ki, alıcı başına elli hisse sınırı koymuşlardı. Şaşırtıcı biçimde IBM, 1965 yılı boyunca durgundu fakat ertesi yıl yükselişe geçti. Fast-food zincirleri - Jeff, Denny's'i, Kentucky Fried Chicken'ı ve McDonald's'ı seçmişti - 1967'de ani bir düşüş yaşadı ama bir yıl sonra ortalama yüzde beş yüz büyüyerek sıçrama yaptılar.

1968'de şirketinin hisseleri yüzlerce milyon dolar ediyordu ve Park ile Elli Üçüncü Cadde'nin kesişiminde I. M. Pei tasarımı, altmış katlı bir genel merkez yapılmasını onayladı. Jeff aynı zamanda Houston, Denver, Atlanta ve Los Angeles'm ticari ve ikametinin yoğun olduğu bölgelerinden bolca arsa almıştı. Şirket L.A.'in yeni Century City projesinin neredeyse yarısını metrekare başına yaklaşık beş dolardan almıştı. Jeff kendi kullanımına yönelik olarak Manhattan'la arası iki saat olan Hudson'daki Dutchess County'den üç yüz dönümlük bir ev aldı.

Bir sürü kadınla çıktı, bazılarıyla yattı ve tüm bu anlamsız süreçten tiksindi. İçkiler, yemekler, oyunlar ve konserler, galeri açılışları... Flört etmenin katı formalitesinden hoşlanmamaya başladı ve sadece biriyle *olmanın* kolay aşinalığını, dostane sessizlikleri ve zorlama olmayan kahkahaları paylaşmayı özledi. Ayrıca, tanıştığı çoğu kadın ya açıkça servetiyle ilgileniyordu ya da kasten bundan hoşlanmıyormuş gibi yapıyordu. Hatta bazıları serveti yüzünden

ondan nefret ediyor, serveti yüzünden onunla çıkmayı reddediyordu. Altmışlı yılların sonlarında dev bir servet çoğu genç insanın lanetlediği bir şeydi ve Jeff sıklıkla dünyadaki bütün hastalıklardan, yoksul mahallelerdeki açlıktan ve hatta napalmin üretiminden o sorumluymuş gibi hissettirilmişti.

Jeff zamanını değerlendirdi ve enerjisini işine verdi. Haziran geliyor, diye hatırlatıyordu kendine sürekli. Haziran 1968 her şeyin değişeceği zaman.

Yirmi dört haziran.

Robert Kennedy öleli daha üç hafta olmamıştı. Cassius Clay, adından sıyrılıp Muhammed Ali olmuştu ve askerlikten kaçtığı için hapiste cezasını çekiyordu. Vietnam'da kuzeyden atılan roketler baharın başından beri Saigon'u vuruyordu.

Bir pazartesi günü akşamüzeriydi, diye hatırlıyordu Jeff. West Palm Beach'teki Top 40 radyo kanalında geceleri ve hafta sonları çalışıyor, bir yandan Beatles, Stones ve Aretha Franklin çalarken diğer yandan radyo-televizyon gazeteciliğini öğreniyor, röportajlarını ve makalelerini kanala ve arada sırada da UPI'a da parça başı olmak üzere satıyordu. Tarihi tam olarak hatırlıyordu çünkü Pazartesi/Salı 'hafta sonunun' başlangıcıydı ve o çarşamba günü işe döndüğünde bir şekilde kariyerinin ilk önemli röportajını ayarlamayı başarmış, emekli Amerika Yargıtay Başkanı Earl Warren'la uzun ve samimi bir telefon görüşmesi yapmıştı. Hâlâ Warren neden onunla - Florida'daki önemsiz bir radyo istasyonunda çalışan acemi bir muhabir - konuşmaya tenezzül etmişti bilmiyordu; ama bir şekilde becermişti işte ve bu önemli adamın tartışmalı görev süresiyle ilgili önemli görüşleri NBC tarafından alınıp yayımlanmıştı. Bir ay içinde Jeff kendini Miami'deki WIOD'de tam zamanlı olarak haber hazırlarken bulmuştu. İşleri iyiydi; tüm yetişkinlik döneminin kökeni, bir zamanlar yaşadığı, **1968 yazının o hafta** sonunda yatıyordu.

Boca Raton'ı seçmesi için bir neden yoktu, seçmemesi için de. Bazı pazartesiler kuzeye, Juno Beach'e; bazen de Delray Beach ya da Lighthouse Point'e ya da Melbourne'dan Güney Miami'ye kadar Atlantik kıyısında yer alan birbiriyle bağlantılı yüzlerce kumsal ve medeniyetten birine gidiyordu. Fakat 24 Haziran 1968'de yanına bir hasır, bir havlu ve içi bira dolu bir soğutucu alıp Boca Raton'a yola koyuldu ve işte şimdi yine aynı güneşli günde, aynı yerdeydi.

Ve işte o da oradaydı, sarı bikiniyle sırt üstü uzanmış, kafası şişme bir plaj yastığının üstünde *Airport'u* okuyordu. Jeff birkaç metre ötede durdu ve onun genç bedenine, gür, kumral saçlarının aralarındaki sarı ışıltılara baktı. Ayağının altındaki kumlar sıcaktı; sörfçülerin sesi beyninin içinde yankılanıyordu. Bir an için neredeyse arkasını dönüp gidecekti ama gitmedi.

"Merhaba," dedi. "Güzel kitap, değil mi"

Kız açık kenarlı, baykuşumsu güneş gözlüğünden ona baktı ve omuz silkti. "Biraz geyik ama eğlenceli. Muhtemelen iyi bir film olurdu."

Ya da birkaç film, diye düşündü Jeff. "2001 'i izledin mi?"

"Evet ama konusunu bilmiyordum ve beni sonuna kadar sürükledi. *Petulia'yı* daha çok sevdim, bilirsin ya, Julie Christie'li hani?"

Jeff başıyla onayladı ve daha doğal görünüp rahat bir ifade takındı. "Ben Jeff. Yanına oturabilir miyim?"

"Tabii. Ben de Linda," dedi on sekiz yıl boyunca karısı olan kadın.

Jeff hasırını yaydı, soğutucuyu açtı ve bir bira uzattı. "Yaz tatilinde misin?"

Linda bir dirseğinden diğerine verdi ağırlığını, buz gibi şişeyi aldı. "Florida Atlantic'e gidiyorum ama ailem burada yaşıyor. Ya sen?"

"Ben Orlando'da büyüdüm, bir süre Emory'ye gittim. New York'ta yaşıyorum."

Jeff biraz soğukkanlı olabilmek için can atıyordu ama beceremiyordu; gözlerini kızın yüzünden ayıramıyordu ve keşke gözlüklerini çıkartsa da, çok iyi tanıdığı o gözleri bir görebilsem diye düşünüyordu. Linda'nın sesine dair son anısı beyninde çınladı, telefonda gelen uzak ve cılız bir ses: "İhtiyacımız olan... İhtiyacımız olan... İhtiyacımız olan..." "Burada ne yapıyorsun dedim?"

"Ah, affedersin, ben-" Buz gibi birasından bir yudum alıp düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. "İş için buradayım." "Ne tür bir iş?" "Yatırım." "Borsacı gibi mi?"

"Tam sayılmaz. Kendi şirketim var. Bir sürü borsacıyla işimiz oluyor. Hisseler, emlak işleri, yatırım fonları... böyle şeyler."

Linda, büyük, yuvarlak gözlüklerini indirdi ve ona şaşkınlıkla baktı. Jeff o tanıdık, kahverengi gözlere baktı, aslında söylemek istediği bir şey vardı: "Bu defa farklı olacak," ya da "Lütfen, bir daha

deneyelim," ya da sadece "Seni özledim; ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Hiçbir şey söylemedi, sadece sessiz bir umutla Linda'nın gözlerine baktı.

"Şirket senin mi?" diye sordu Linda inanmayarak.

"Yani, evet benim. Birkaç yıl öncesine kadar ortağım vardı ama... şimdi hepsi benim."

Linda birasını kuma koydu ve dik durması için çevirerek olduğu yere gömdü.

"Büyük bir miras falan mı kaldı sana? Yani, tanıdığım çoğu erkek New York'ta öyle bir şirkette bir iş dahi bulamıyor..."

"Hayır, şirketi kendim kurdum, sıfırdan." Güldü ve kendini onun yanında daha rahat, güvende ve yıllardır ilk defa başarılarından ötürü gururlu hissetmeye başladı. "Birkaç bahisten çok para kazandım, at yarışlarından falan ve hepsini bu şirkete yatırdım."

Linda onu şüpheyle irdeledi. "Sen kaç yaşındasın ki?"

"Yirmi üç." Bir an için durdu ve kendinden çok fazla konuştuğunu, Linda'da yeterince merak uyandırmadığını fark etti. Jeff'in onun hakkındaki her şeyi zaten bildiğini hatta şu noktada Linda'nın kendi hakkında bildiklerinden fazlasını bildiğini bilmesine imkan yoktu. "Ya sen, okuyor musun?"

"Sosyoloji. Emory'de işletme falan mı okuyordun?"

"Tarih, ama bıraktım. Kaçınıcı sınıftasın?"

"Bu yıl son sınıfa başlıyorum. Peki şirketin ne kadar büyük? Yani, senin için çalışan çok fazla insan var mı? Ofisin Manhattan'da mı?"

"Bina bizim, Park ve Elli Üçüncü Cadde'nin kesişiminde. New York'u biliyor musun?"

"Park Avenue'de kendi binan var. Güzelmiş." Artık Jeff'e bakmıyor, kumdaki bira şişesinin etrafında çiçekler çiziyordu. Jeff bir günü anımsadı, evlenmeden aylar önce, Linda beklenmedik bir anda elinde papatyalarla kapısında bitivermişti, güneş saçlarının arkasından vuruyordu ve gülümsemesi yaz gibiydi.

"Eh, çok fazla... çalışmam gerekti," dedi Jeff. "Okulu bitirince ne yapmayı planlıyorsun peki?"

"Ah, belki birkaç alışveriş merkezi satın alırım diye düşünüyorum. Küçükten başlarım yani, anlarsın ya." Havlusunu katladı, hasırın üstündeki eşyalarını toplayıp büyük, mavi bir plaj çantasına

doldurmaya başladı. "Belki bana Saks Fifth Avenue'den iyi bir fiyat alırsın, hımm?"

"Hey,bekle, lütfen gitme. Bunları uydurduğumu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Unut gitsin," dedi Linda, kitabını da çantasına atıp hasırındaki kumu silkerek.

"Hayır, bak, ciddiym. Dalga geçmiyordum. Şirketimin adı Future Inc. Belki duymuşsundur-"

"Bira için teşekkürler. Bir dahaki sefere bol şans."

"Hey, lütfen, biraz daha konuşalım, olmaz mı? Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki paylaşacak çok şeyimiz varmış gibi. Bu hissi bilir misin? Sanki önceki hayatında o insanla birlikteymişsin gibi."

"Ben böyle saçmalıklara inanmam." Katladığı hasırı kolunun altına alıp otoyola ve park etmiş arabalara doğru yürümeye başladı.

"Bak, bana bir şans ver," dedi Jeff, onun yanından yürüyerek. "Eğer birbirimizi tanırsak ortak çok noktamız çıkacağını biliyorum, biz-"

Linda çıplak ayaklarının üstünde ona doğru döndü ve güneş gözlüklerinin altından ona baktı. "Eğer beni takip etmeyi kesmezsen sahil güvenliğe sesleneceğim. Şimdi, bas git, dostum. Git başka birini bul, tamam mı?"

"Alo?"

"Linda?"

"Ben Jeff, Jeff Winston. Bu akşamüzeri plajda tanışmıştık" "Bu numarayı nasıl buldun? Sana soyadımı bile söylemedim!" "Bu

önemli değil. Dinle, sana *Business Week*'in son sayısını gönderiyorum. Orada benimle ilgili bir makale var, fotoğrafım da var. Sayfa kırk sekizde. Yalan söylemediğimi göreceksin."

"Adresimi de biliyorsun? Bu nasıl bir iş böyle? Benden ne istiyorsun?"

"Sadece seni tanımak istiyorum ve senin de beni tanımanı. Aramızda yaşanmamış çok şey var, çok fazla güzel olasılık." "Sen delisin! Gerçekten; bir tür psikopatsın!"

"Linda, kötü başladığımızı biliyorum ama bana açıklamam için bir fırsat ver. Bize birbirimize açıkça ve dürüstçe yaklaşmak için bir şans ver"

"Seni tanımak istemiyorum, her kimsen! Ve zengin olman, tanrının cezası J. Paul Getty de olsan umurumda değil, tamam mı? Beni... rahat... bırak!"

"Öfkeni anlıyorum. Bunun sana çok tuhaf görüldüğünü biliyorum-"

"Eğer bu numarayı bir daha ararsan ya da evime gelersen, polisi ararım. Yeterince açık mı?"

Telefon hızla Jeff'in suratına kapandı.

Hayatının çoğunu yeniden yaşama şansı ona verilmişti; şimdi bir günde hepsini başka bir hayatla değiştirmeye razıydı.

Mirassou Bağları San Jose'nin güneydoğu yamaçlarında çalışan üzüm toplayıcılarla doluydu; kafalarının üstündeki devasa taze yeşil üzüm sepetleriyle hasat zamanı arıları gibi önce eziciye, oradan da eski kilerin dışındaki press makinelerine gidiyorlardı. Tepeler geniş alanlara yayılan çardaklı asmalarla doluydu ve taş binaların arasındaki meşeler ve karaağaçlar ekim renklerinin ihtişamını yansıtıyordu.

Diane bütün gün ona kızmıştı ve pastoral ortam ve şarapçılığın gizemi onu yatıştırmak namına bir işe yaramamıştı. Jeff bu sabah onu yanında getirmemeliydi; iki genç dahiden etkilenir diye düşünmüştü ya da en azından hoşuna giderdi fakat yanılmıştı.

"Hippiler, hepsi bu. O uzun boylu çocuk *yalın ayaktı*, Tanrı aşkına ve diğeri de... mağara adamına benziyordu!"

"Fikirlerinin potansiyeli yüksek; neye benzediklerinin önemi yok."

"Ama birisi onlara altmışların sona erdiğini söylese iyi eder, tabii eğer o aptal fikirleriyle bir şeyler yapmak istiyorlarsa. Onlara kandığına inanamıyorum ve de onca parayı onlara verdiğine!"

"Bu benim param Diane. Ve sana daha önce de söyledim, iş kararlarının da hepsi bana ait."

Onu böyle tepki verdiği için suçlayamazdı aslında; ortada bir menfaat ya da önsezi olmaksızın bakıldığında bu iki genç adam ve onların bir garaj dolusu ikinci el elektronik komponentleri, Fortune 500'de yer alacak olası adaylar olarak görünmüyordu. Fakat beş yıl

içinde, Cupertino, Kaliforniya'daki bu garaj meşhur olacaktı ve Steve Jobs ve Steve Wozniak 1976 yılının en başarılı yatırımı olduklarını kanıtlayacaklardı. Jeff onlara yarım milyon dolar vermiş ve kısa süre önce tanıştıkları, Intel'in emekli, genç pazarlama müdürünün tavsiyelerine uymalarını ve yaptıkları şeye 'Apple' demeye devam ettikleri sürece istediklerini yapmalarını söylemişti. Bu yeni girişimin yüzde kırk dokuz hissesini onlara vermişti.

"Kim evinde bir bilgisayar ister ki? Hem bu pejmürde çocukların bilgisayar yapmayı bildiklerini düşünmenin sebebi ne?"

"Keselim artık, tamam mı?"

Diane huysuz sessizliklerinden birine büründü ve Jeff konunun kapanmayacağını biliyordu, Diane bu konuda şu andan itibaren sessiz kalsa dahi.

Jeff onunla bir yıl önce evlenmişti, otuz yaşına girdikten sonra sırf böylesi uygun olduğu için. Diane yirmi üç yaşında, Boston sosyetesine mensup bir kızdı, ülkenin en köklü ve büyük sigorta şirketlerinden birinin mirasçısıydı; keskin bir çekiciliği vardı ve katılımcıların bireysel ederlerinin yedi haneli rakamları aştığı her türlü toplantıyı çok iyi idare edebiliyordu. Jeff'le ikisi, paraya aşinalıkları dışında pek bir ortak noktası olmayan iki insanın anlaşabileceği kadar iyi anlaşıyorlardı. Diane yedi aylık hamileydi ve Jeff'in bu çocuğun Diane'in içindeki iyi tarafı ortaya çıkaracağına ve aralarında daha derin bir bağ kurulabileceğine dair umutları vardı.

Lacivert takım elbiseli genç, sarışın kadın onları ana şarap imalathanesine aldı, köşedeki şarap tadım odasına götürdü. Şişelenmiş şaraplarla dolu elma biçimindeki raflar duvarları doldurmuştu, aralarda hafif aydınlatılmış kuytularda bağların fotoğrafları ve taze kesilmiş çiçekler ve şişelenmiş Mirassou şarapları duruyordu. Jeff ve Diane odanın merkezindeki gül ağacından yapılma barda durup Chardonnay'lerini yudumladılar.

Linda, yedi yıl önce plajdaki felaketimsi karşılaşmalarından sonra söylediklerinde ciddi çıkmıştı. Jeff'in gönderdiği mektuplar açılmadan geri gönderilmişti ve gönderdiği bütün hediyeler geri çevrilmişti. Birkaç ay sonra Jeff artık onunla iletişim kurmaya çalışmaktan vazgeçmiş ancak ilgili olduğu gazete kupürlerini kesip kendisine gönderen şirkete Linda'nın da adını vermiş 'Kişisel/Öncelikli' listesine yazdırmıştı. Böylece Mayıs 1970'de Linda'nın Houston'lı bir mimar olan, iki çocuklu dul bir adamla

evlendiğini öğrenmişti. Jeff ona mutluluklar dilemişti fakat kendini terk edilmiş hissetmekten alıkoyamamıştı... üstelik onu hiç tanımayan bir insan tarafından.

Yine işinde teselli aramıştı. Son başarısı Venezüella ve Abu Dabi'deki petrol yataklarının satışından elde ettiği devasa kâr ve onların yerine gelen Alaska ve Teksas'taki benzer yatırımlardı. Bir de bir düzine kadar offshore sondaj aleti satın almıştı. Bütün anlaşmalarını, elbette, OPEC'in kılıcı inmeden önce halletmişti.

Arkadaşlık ettiği kadınların da hepsi birbirine benziyorlardı, pek çok açıdan tıpkı Diane gibiydiler: Çekici, bakımlı, nadir görülen sosyal yeteneklere sahip, başarılı ve ara sıra da yatakta istekli. Zengin kızlardı, Amerika'nın yüksek sosyetesinin kızlarıydı. Temel kuralları ve büyük servet sahibi insanların sınırlarını ve yükümlülüklerini doğuştan bilen kadınlardı. Jeff'le aynı yaşlardaydılar, kendine mantıklı bir eş seçmesi gereken havuzu oluşturuyorlardı. Aralarından Diane'i seçmesi neredeyse rastgele olmuştu. Diane gerekli kriterlere uyuyordu. Çiftleşmelerinden iyi bir sonuç doğabilirdi... doğmazsa da, en azından Jeff evliliğe gerçek dışı yüksek beklentilerle yaklaşıyordu.

Jeff ağzındaki tadı biraz peynirle temizledi ve yan tatlı Fleuri Blanc'ı tattı. Diane tatmaya yanaşmadı ve açıklama olarak şişkin karnını gösterdi.

Belki de çocuk bir değişiklik olurdu. Kim bilir...

Tombul, turuncu kedi tahta zemine boylu boyunca uzanmıştı ve Amerikan futbolcusu O. J. Simpson'ın en iyi performansıylayarışacak bir performans sergilemeye hazırlanıyordu. Avı, parlak sarı saten bir kurdeleydi, yeterince zarar görmüştü ve kedi üzerine atılacak olursa paramparça olacaktı.

"Gretchen!" diye seslendi Jeff. "Chumley'nin senin sarı kurdelelerinden birini parçaladığının farkında mısın?"

"Sorun değil, babacım," diye yanıtladı kızı geniş oturma odasının Hudson'a bakan cam kenarındaki uzak bir köşesinden. "Ken artık evde ve Chumley ile ben de kutlamaya yardım ediyoruz."

"Eve ne zaman geldi? Hâlâ Almanya'da hastanede değil miydi?"

"Ah, hayır, babacım, doktorlara hasta olmadığımı söyledim, hemen eve gelmesi gerekiyordu. Bârbie de ona Concorde için bir uçak bileti yolladı ve Ken de eve *herkesten* önce geldi. Ken kapıdan girer girmez

Barbie de ona altı böğürtlenli muffin ve dört tane de sosisli sandviç pişirdi.

Jeff kahkahayı bastı ve Gretchen ona koca gözlü beş yaşındaki suratının becerebileceği en ters bakışı attı. "İran'da sosisli sandviç yok," diye açıkladı Gretchen. "Böğürtlenli muffin de yok."

"Herhalde öyledir," dedi Jeff, ciddi ifadesini bozmamaya çalışarak. "Amerikan yemeklerini özlemiştir herhalde, değil mi?"

"Elbette. Barbie onu nasıl mutlu edeceğini biliyor."

Kedi diğer yöne doğru koştu ve parçalanmış kurdeleyi patilerinin arasına alıp zaferini ilan eder gibi yanma koydu ve arada sırada patileriyle kurdele yumağını dürtmeye devam etti. Gretchen kendi oyunlarına döndü; Jeff in inşa etmesi bir yılı bulan ve Gretchen'in isteklerine göre eklemeler yaptığı barbie bebek evinin alternatif gerçekliğine kaptırdı kendini. Evin yeşil ön bahçesindeki minyatür ağaçlar şimdi sarı kurdelelerle süslenmişti ve bir haftadır rehine kriziyle ilgili haberleri çoğu çocuğun ancak cumartesi sabahı çizgi filmlerine gösterdiği bir ilgiyle izliyordu. Jeff ilk başta kızının Tahran'daki olaylara olan merakını endişeyle karşılamıştı ve onu azgın kalabalığın 'Amerika'ya Ölüm' naralarını izlemenin olası travmatik sonuçlarından korumak istemişti. Fakat olayların barışçıl ve iyi yönde sonuçlanacağını biliyordu, bu yüzden kızının dünyada olup bitenlere olan bu erken merakına ve onun duygusal dayanıklılığına saygı göstermeye karar vermişti.

Kızını daha önceden hiç tahmin edemeyeceği kadar çok seviyordu; kendini onu bütün karanlıklardan korumak ve bütün aydınlıkları onunla paylaşmak isterken bulmuştu. Gretchen'in gelişi Diane'le olan evliliğini sağlamlaştırmak adına bir işe yaramamıştı, hatta Diane çocuğun hayatına getirdiği zorluklardan ötürü sinir oluyor gibiydi. Ne olursa olsun, Gretchen'in kendisi Jeff in sunabileceği ya da hayal edebileceği bütün sevginin kaynağı ve amacıydı.

Jeff kızının bebek evindeki ağaçlardan birinden bir kurdele alıp Chumley'yi onunla kışkırtmaya çalışmasını izledi. Kedi yorulmuştu, artık oynamak istemiyordu; yumuşak patisini yalvarır gibi Gretchen'in yanağına koydu ve kız da yüzünü onun tüylü, altın rengi karnına gömüp hayvanı mesut etti. Jeff, kedinin mırıldanmasını ve kızının küçük kahkahalarını odanın diğer ucundan duyabiliyordu.

Güneş, büyük camlardan içeri vurup Gretchen'ın kediye sarılıp yattığı cilalı zeminin üstündeki kirışleri aydınlattı. Dutchess County'deki bu ev, bu huzurlu, ormanlık yer kızı için iyiydi; buradaki huzur her türlü insan ruhuna, genç ya da yaşlı, masum veya sorunlu herkese iyi gelirdi.

Jeff eski oda arkadaşı Martin Bailey'yi düşündü. Gretchen doğduktan sonra Martin'i aramıştı, bu hayatında yıllardır bir şekilde kopuk olan bağlarını yeniden kurmuştu. Jeff insanı normalde intihara götürebilecek olan berbat evliliğinden bahsetmemişti; fakat Martin'e Future Inc.'te güvenli bir pozisyon sunmuş ve arada sırada birkaç mükemmel borsa ipucu vermişti. Arkadaşı tekrar boşanmıştı, üzgündü ama en azından yaşıyordu, rahattı.

Jeff artık Linda'yı ve eski hayatını nadiren düşünüyordu. Artık rüya gibi görünen, o ilk hayatıydı; gerçeklik, Linda'yla olan duygusal çıkmazları, kızı Gretchen'la olmanın mutluluğu ve giderek artan servetinin ve gücünün getirdiği karmaşık duygulardan ibaretti. Gerçek artık bilgi ve bilginin ona getirdikleriydi iyisiyle kötüsüyle.

Ekrandaki görüntü saf organik bir manzaraydı: Sıvının kıvrımlı odacıkların arasında akışı, yayılması ve kusursuz, rutin bir ritim.

"... karıncıklarda bir tıkanma görünmüyor, sizin de görebileceğiniz gibi. Ve tabii ki Holter EKG de giydiğiniz yirmi dört saat boyunca herhangi bir taşikardi gözlemedi."

"Yani tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Jeff.

Kardiyolojisit Jeff in kalbinin ultrasonik durumunu gösteren video-kaset oynatıcıyı kapattı ve gülümsedi.

"Bu demek oluyor ki kalbiniz kırk üç yaşında bir erkeğin kalbi kadar mükemmel çalışıyor. X-ışınlarının ve pulmoner testlerine göre akciğerleriniz de öyle."

"O zaman hayat ortalamam..."

"Kendinizi aynen bu formda tutmaya devam ederseniz muhtemelen yüz yaşına kadar yaşarsınız. Hâlâ spora gidiyorsunuz, anladığımı kadarıyla?"

"Haftada üç kere." Jeff, yetmişlerin sonlarındaki fitness çılgınlığından pek çok yönden kârlı çıkmıştı. Adidas, Nautilus ve Holiday Health Spa zincirinin sahibi olmakla kalmamış; buradaki aletlerden de yıllardır yararlanmıştı.

"O zaman aynen devam et," dedi doktor. "Keşke bütün hastalarım kendilerine böyle baksalar."

Birkaç dakika daha konuştular fakat Jeff'in aklı başka yerdeydi: Bu yaştayken, bu yıl, fakat yirmi yıldan uzun zaman önce, hiç hareket etmeyen, aşırı stresli ve hafif aşırı kilolu bir yöneticiyken göğsünü tutmuş, yüzüstü masasına kapaklanmış ve dünyası kararmıştı.

Bu defa hayır. Bu defa iyi olacaktı.

Jeff, La Grenouille'deki arka odanın konforunu tercih ediyordu, ancak Diane öğle yemeğinde bile etrafı görüp aynı zamanda boy göstermenin önemli olduğuna inanıyordu. Bu yüzden her zaman ön salondaydılar; her zaman olduğu gibi kalabalık ve gürültülü.

Jeff, tarhunlu, fesleğenli ve sirkeli somon balığının keyfini çıkarırken Diane'nin asık suratını ve etraflarındaki masalardan gelen konuşma seslerini göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu. Bir çift evliliği konuşuyordu, bir diğeri boşanmayı.

Diane ve Jeff in öğle yemeği sohbetleri ikisinin ortasında bir yerlerdeydi.

"Sarah Lavvrence'a kabul edilmesini istiyorsun, değil mi?" dedi Diane, deniztarağı *a la nage*'ından ısırık alırken.

"O daha on üç yaşında," dedi Jeff sıkılarak. "Sarah Lawrence'ın kurulu onun bu yaşta ne yaptığını umursamıyor."

"Ben on bir yaşımdayken Concorde Academy'deydim."

"Çünkü senin *ailen* senin o yaşta ne yaptığını sallamıyordu."

Diane çatalım indirdi ve ona baktı. "Benim yetişme tarzım seni ilgilendirmez."

"Ama Gretchen'ıninki ilgilendirir."

"O zaman onun en başından itibaren en iyi eğitimi almasını istemelisin."

Bir garson boş tabakları alırken bir diğeri tatlı arabasıyla onlara doğru yaklaştı. Jeff bunu fırsat bilip restoranın bir sürü aynasından yansıyanlara baktı. Çam yeşili duvarlar, kırmızı koltuklar, bir Cezanne eserinden taze koparılmış gibi duran muhteşem çiçek buketleri.

Jeff, Diane'nin Gretchen'in eğitiminden çok, günlük sorumluluklarından kurtulacak olmasını düşündüğünü biliyordu. Kızını

henüz küçük görüyordu ve evden üç yüz elli kilometre uzakta yaşaması düşüncesine dayanamıyordu.

Diane sinirle ahududularını Grand Marnier sosa batırdı. "Herhalde sen devlet okulundan eve getirdiği o işe yaramaz çocuklarla arkadaşlık etmesini destekliyorsun."

"Tanrı aşkına, okulu Rhinebeck'te, South Bronx'ta değil. Büyümesi için harika bir ortam."

"Concord da öyle. Kendi tecrübelerimden biliyorum."

Jeff, Şeftalili Charlotte'una daldı, aklından geçenleri söyleyemedi. Gretchen'ı annesinin klonu gibi yetiştirmeyi düşünmediğini. Yapmacık, dünyayı hiçe sayan bir tutum, kendine hak görülen bir zenginlik ve tamamen bu servete sırtını yaslayarak yaşama. Jeff kendi servetini normal olmayan bir şans ve kendi iradesiyle elde etmişti. Şimdiyse hem kızını paranın potansiyel dejenere edici etkilerinden korumak hem de paranın getirdiği nimetlerden faydalandırmak istiyordu.

"Bunu daha sonra tartışırız," dedi Diane'e.

"Gelecek perşembeye kadar haber vermemiz gerekiyor."

"O zaman çarşamba günü tartışırız."

Bunun karşısında Diane dudaklarını büzdü ve Jeff onun bu ruh halinden ancak Bergdorfs ve Saks'ta yoğun, hatta neredeyse korkutucu bir savurganlık seansından sonra çıkabileceğini biliyordu.

Jeff ceketinin cebine elini soktu ve iki adet, folyoya sarılı Gelusil tablet çıkarttı. Kalbi çok iyi durumda olabilirdi ama kendine yarattığı bu hayat sindirim sistemini fena zorluyordu.

Gretchen'in narin ve genç parmakları tuşların üzerinde zarifçe geziniyor, Beethoven'in "Für Elise"sinin keskin ezgilerine teslim oluyordu. Şişman, turuncu kedi Chumley piyano bankının üstünde kızın yanına serilmişti, artık sahibesini umursamıyormuş gibi oyunlar yapmak için çok yaşlıydı; sadece onun yakınında olmaktan mutluydu, hafif müzikle birlikte iyice yatışmıştı.

Jeff, kızı piyano çalarken onun yüzünü izledi, saçının koyu bukleleriyle çevrelenmiş pürüzsüz ve solgun tenini. İfadesinde bir yoğunluk vardı ama Jeff bunun eserin notalarına ya da temposuna dalmış olmasıyla ilgisi olmadığını biliyordu. Gretchen'in müziğe olan yeteneği öyle fazlaydı ki, bir besteyi bir kere çaldıktan sonra onu

ezberlemek için mücadele etmesi ya da kendini paralaması gerekmiyordu. Gözlerindeki ifade daha çok görünürde basit gibi görünen bu bagatelin* özlem dolu melodisiyle birlikte bir yerlere yolculuk edişindendi.

Son akortları ve çifte notaları ustalıkla bir legatoyla noktaladı. Bitirince bir süre sessiz oturdu, müziğin onu götürdüğü yerden geri döndü. Sonra neşeyle gülümsedi, gözleri yeniden oyuncu bir kızinki gibiydi.

"Güzeldi değil mi?" diye sordu Gretchen masumca, sadece müziğin güzelliğini kastederek.

"Evet," dedi Jeff. "Neredeyse piyanistin kendisi kadar güzeldi."

"Ah, babacım, kes şunu." Yanakları kızardı, banktan hızla kalktı. "Ben bir sandviç yiyeceğim. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, tatlım. Ben akşam yemeğine kadar bekleyeceğim. Annen birazdan şehirden döner; eve gelince ona benim nehir kenarında bir yürüyüşe çıktığımı söylersin, tamam mı?"

"Tamam," diye seslendi Gretchen, mutfığa doğru ilerlerken. Chumley uyandı, esnedi ve salına salına kızı takip etti.

Jeff dışarı çıktı, ağaçların arasındaki yoldan ilerledi. Sonbaharda karaağaçların oluşturduğu koridor yarım kilometre uzunluğunda alevden bir örtüyü andırıyordu. Koridorun içinden çıktığında Jeff ilk önce Hudson nehrine doğru uzanan geniş çayırılığı, ardından sol taraftaki buz gibi çağıldayan kayalık şelaleyi gördü. Bu dramatik giriş onu her zaman heyecanlandırmıştı, böyle bir güzelliğin var olabileceği ve hepsinin ona ait olmasının verdiği gurur.

Yeşil yamaçların tepesinde durdu ve manzarayı inceledi. Uzakta, sonbahar renklerinin altında bir yerlerde nehirde sessizce ilerleyen iki tekneyi gördü. Karşı kıyıda duran üç genç çocuk suya taş atıyorlardı. Onların üzerinde ise haşmetli bir ev vardı, Jeff inkinden daha ufaktı ama yine de gösterişliydi.

Üç ay içinde nehir donacak, güneydeki şehre ve kuzeydeki Adirondack'lara doğru kocaman, beyaz bir otoyol gibi uzanacaktı. Ağaçlar yapraklarını dökse de asla çınlıplak kalmayacaklardı: Kar dallarını örtecekti ve bazı günler en ufak bir dal bile buz silindirisinin içine hapsolacaktı ve milyonlarcası kış güneşinde ışıldayacaktı.

Burası Currier ve Ives'ın ideal Amerika olarak mitleştirdiği yerd; bu manzaranın bir skecini bile çıkartmışlardı. Jeff burada

durduğunda, yaptığı her şeye değdiğini düşünüyordu. Burada durduğunda ya da Gretchen'ı kollarında tuttuğunda, bir zamanlar Linda'yla sahip olmak için can attıkları ama asla sahip olamadıkları çocuğa sarıldığında...

Hayır, kızını Concord'a göndermeyecekti. Burası onun eviydi. Kendi kararlarını alıp buradan ayrılmak istediğine karar verecek yaşa gelene kadar buraya aitti. O gün geldiğinde, kararlarını destekleyecekti ama o zamana dek...

Görünmeyen bir şey göğsüne saplandı, daha önce hissettiği her şeyden daha acı verici ve güçlüydü...

Dizlerinin üstüne çöktü, günlerden ne olduğunu, saatin kaç olduğunu hatırlamaya çalıştı. Donup kalan gözleri sonbahar manzarasını ve bir dakika önce umudun ve sınırsız olasılıkların sembolü gibi görünen vadiye baktı. Sonra yanına devrildi, yüzü nehirden öte tarafa bakıyordu.

Jeff Winston çaresizce, onu bu vaat ve tatmin çayırına getiren turuncu-kırmızı karaağaç tüneline baktı ve sonra, öldü.

Etrafı karanlık ve ılıklarla çevrilmişti. Bir ift el sağ kolunu kavradı, tırnakları elbisesinin kumaşından içeri batıyordu.

Jeff karşısında Cehennem'in bir resmini gördü: Ağlayan ocuklar, etrafta koştururken çığlık çığlığa bağırıp tkezliyor, yüzlerine, ağızlarına, gözlerine saldırıp gagalayan siyah ve kanatlı yaratıklardan kaamıyorlar...

Sonra mükemmel gzellihte sarışın bir kadın iki küçük kızı bir arabaya çekiyor ve saldırıdan kurtarıyor. Bir film izlediğini fark etti Jeff, bir Hitchcock filmi, *Kuşlar*.

Kolundaki baskı sahnenin yoğunluğuyla birlikte azaldı ve kafasını çevirdiğinde mahcupa glmseymen Judy Gordon'u gördü. Sol tarafında Judy'nin arkadaşı Paula vardı, genç Martin Bailey'nin kolunun koruyucu kıvrımına gmlmşti.

1963. Her şey yeniden başlamıştı.

"Bu gece neden bu kadar sessizsin, tatlım?" diye sordu Judy, Martin'in Corvair'ının arka koltuğunda, filmde sonra Moe's and Joe's'a giderlerken. "O kadar korkacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" "Hayır. Hayır, hem de hiç."

Judy parmaklarını onunkilere geçirdi, kafasını omzuna yasladı. "Tamam, aptalın teki olduğumu düşünme de." Saçları parlak ve temizdi; ince, narin boynuna birkaç damla Lanvin damlatmıştı. Tatlı kokusu aynı yirmi beş yıl önce Jeff'in arabasında geçirdikleri tuhaf geceki gibiydi... ve ondan önce neredeyse yarım yüzyıl önce bu gece olduğu gibi...

Başardığı her şey silinmişti: Finansal imparatorluğu, Dutchess County'deki evi... ama her şeyden kötüsü, çocuğunu kaybetmişti. Haftiden büyümüş de küçülmüş Gretchen, onu zekası ve sevgi dolu

gözleri, yok olmuştu hepsi. Daha da kötüsü, ölmüştü. Bu gerçeklikte Gretchen hiç var olmamıştı bile.

Uzun ve kırık dökük hayatında ilk defa Lear'ın Cordelia'ya tuttuğu yası anlamıştı:

artık gelmeyeceksin

Asla, asla, asla, asla, asla.

"N'oldu tatlım? Bir şey mi söyledin?" "Hayır," diye fısıldadı, kızı göğsüne doğru çekerken. "Sesli düşünüyordum sadece."

"Mmm. Ne düşünüyordun?"

Masumiyet ne kıymetli, diye düşündü; çıldırmış bir dünyanın açabileceği yaralardan bihaber olmanın güzelliği.

"Burada olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu düşünüyordum. Sana sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu." Richomnd'ın dışındaki eski yatılı okulu Emory kampusu gibiydi, değişmemişti. Orayla ilgili şeyler hatırladıklarından farklıydı: Binalar daha ufak görünüyordu; yemekhaneler göle hatırladığından daha yakındı. Böyle ufak kopukluklar bekliyordu, uzun zaman önce bunların olayların doğal akışındaki somut bir değişikliktense hafızasındaki yanılsamalara bağlı olduğuna kanaat getirmişti. Bu defa, buraya en son geleli neredeyse elli yıl olmuştu ve hafızası eskimişti. Yetişkinliğini yaşamıştı - her ne kadar ikiye ayrılmış olsa da - ve şimdi yeniden başlamıştı.

"Üniversitede her şey yolunda mı?" diye sordu Bayan Braden.

"Fena sayılmaz. Sadece birkaç gün uzaklaşıp, gelip eski okulumu bir göreyim diye düşündüm."

Şişman, küçük kütüphaneci anaçça gülümsedi. "Mezun olalı bir sene olmadı, Jeff; nostaljiye bu kadar çabuk mu başladın?"

"Sanırım." Gülümsedi. "Bana daha uzun olmuş gibi geliyor."

"On yıl olana dek bekle, ya da yirmi; o zaman tüm bunlar ne kadar uzak gelecek bir gör. O zaman hâlâ geri gelip bizi ziyaret etmek isteyecek misin merak ediyorum."

"Edeceğimden eminim."

"Umarım. Çocukların neler yaptığını, dünyayla nasıl başa çıktığını bilmek güzel. Eminim sen de iyi iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler, madam. Ben de bunun üzerinde çalışıyorum."

Kadın saatine baktı, ilgisizce kütüphanenin giriş kapısına döndü. "Saat üçte gelecek yılın öğrencileriyle buluşup onlara yirmi beş sentlik bir tur attırmam gerekiyor; gitmeden Dr. Armbruster'a uğra olur mu?"

"Uğrayacağım."

"Ve bir dahaki sefere, eve de uğra. Bir kadeh şeri içer eski günleri yad ederiz."

Jeff ona el salladı ve rafların arasından geçip çıkışa doğru ilerledi. Fakülteden birileriyle konuşmak niyetinde değildi ama buraya gelirken de şans eseri bir iki insanla karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Bayan Braden'la sohbeti gayet iyi idare ettiğini düşünüyordu ama konuşmalarının kısa sürmesine de sevinmişti. Emory'de bu tarz durumları idare etme konusunda kendine güveniyordu fakat buradayken, baş etmesi daha zordu çünkü okul ve insanlarla ilgili hatırladıkları çok azdı.

Kütüphanenin arkasındaki yoldan kampusun etrafını saran تنها Virginia ormanına yürüdü. Ergenlikten erkekliğe geçişini hep buralarda yaşamıştı. Bir şeyler onu buraya çekmişti, nostaljiden daha güçlü ve zorlayıcı bir şeydi. Tanrı aşkına, şimdiye kadar hep daha fazlasını aramasına sebep olan nostaljiden nasibini almıştı.

Belki de sil baştan **yaşamadığı** ve hâlâ aynen hatırladığı gibi olan tek canlı ortamın burası oluşuydu. Çocukluğunu geçirdiği Orlando'daki evine gitmişti, Emory'ye iki kere dönüş yapmıştı. Üniversiteden sonra yaşadığı yerler, genç bir bekarken ve ardından Linda'yla evlendikten sonra yaşadığı yerler, bu hayatında ya da kısa süre önce yaşadığı hayatında onunla ilgili bir iz taşımıyordu. Ancak

burada, hatırlanıyordu; bu okula kendi küçük damgasını basmıştı ve diğer varoluşlarında olduğu gibi bu hayatında da onun üstünde büyük etkileri vardı. Belki de burayla bağlantı kurması gerekiyordu, kendi benliğini doğrulaması ve kendine gerçekliğin sabit ve kendini tekrarlamadığı bir zamanı hatırlatması gerekiyordu.

Jeff yolun üzerine sarkan karaağaç dallarından birini gözünün önünden itti ve hiçbir uyarı olmaksızın, karşısında onu bunca zamandır suçluluk ve utanç duygusuyla kemiren köprüyü gördü.

Şok içinde olduğu yerde durup elli yıldır rüyalarına girip onu huzursuz eden manzaraya baktı. Sadece bir derenin üzerindeki küçük, tahta bir köprüydü, olsa olsa üç metre uzunluğunda basit bir yapıydı ama Jeff onu görünce göğsünde kabaran panik dalgasını kontrol edemiyordu. Bu yolun nereye çıktığı hakkında bir fikri yoktu.

Karaağaç dalını bıraktı, elle çakılmış tahta parçalarından ve sevgiyle işlenmiş bir metrelik korkuluklardan oluşan ufak köprüye doğru yürüdü. Yeniden inşa edilmişti, elbette, her zaman böyle düşünmüştü. Ama okuldayken buraya asla geri gelmemişti, o günden beri hiç.

Köprünün yanındaki dere kenarına oturdu, ellerini eskimiş tahtaların üzerinde gezdirdi. Derenin öbür tarafında bir sincap, patilerinin arasında tuttuğu palamudu kemiriyor, bir yandan da uysal ama temkinli gözlerle Jeff'e bakıyordu.

Jeff aslında okuldaki bu ilk yılında utangaç bir çocuk değildi; sessiz ve ödevlerini ciddiye alan bir tipti ama asla çekingen değildi. Hemen birkaç arkadaş edinmişti ve yurttaki keyifli eşek şakalarına katılmıştı: Tıraş kremi savaşları, öğrencilerin odalarını tuvalet kağıdıyla kaplamak, bunun gibi şeyler. Kızlar gibi onun da o masum yılında on beş yaşındaki birinden, bekleneceği kadar bir tecrübesi vardı. Lise sondayken bir tane adam akıllı kız arkadaşı olmuştu, fakat hafta sonları Richmond'dan kampustaki danslara gelen liseli kızların arasında hoşuna giden Barbara adındaki kız için on altı yaşını doldurana dek beklemesi gerekiyordu.

O ilk yıl, âşık oldu. Fransızca öğretmenine delicesine ve sırlıksız âşık oldu. Yirmili yaşlarının ortalarında Deirdre Rendeli adında bir kadındı. Bu takıntısında yalnız değildi; erkek kampüsündeki erkeklerin yaklaşık yüzde sekseni bu ince uzun, kumral kadına âşıktı. Kadının kocası Amerikan Tarihi dersi veriyordu. Her akşam yemekten, Rendell'in yemekhanede masasındaki altı öğrencilik kapasite için deli gibi bir yer kapma mücadelesi olurdu. Jeff haftada iki üç gece kendine burada bir yer kapmayı başarırdı.

Kadının da ona karşı özel bir şeyler hissettiğinden emindi, diğer çocuklara gösterdiği sıcaklıktan fazlası vardı, kadın onunla konuşurken gözlerinde özel bir ışıltı, bir ateş gördüğünden emindi Jeff. Bir keresinde, sınıftayken öğretmen, öğrencilere Baudelaire'i okuturken Jeff'in arkasında durmuş, yavaşça ve

rahatça boynuna masaj yapmıştı. Bu, Jeff için erotik yoğunluğun tavan yaptığı bir andı ve sınıf arkadaşlarının kıskançlık dohı bakışlarından zevk almıştı. Bir süre *Playboy'un* orta sayfalarına bakıp mastürbasyon yapmayı bile kesmişti, cinsel fantezilerini Deirdre'ye saklamış, sadece ve sadece onu düşünmüştü.

Kasımın sonunda Bayan Rendell'in hamile olduğu anlaşılmıştı. Jeff bunun öğretmenin kocasıyla ilişkisinin sağlıklı olduğunu gösterdiği gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yapmış, yaklaşmakta olan anneliğin kadının yüzüne getirdiği taze güzelliğe odaklanmıştı.

Bayan Rendeli kışın gebelik iznine çıktı ve o geri dönene kadar derslerine başka bir öğretmen girdi. Bebek şubat ayının ortalarında doğdu. Bayan Rendell nisan ayında yemekhanede kocasıyla paylaştıkları masaya geri döndü, göğüsleri sütten göz doldurucu biçimde şişmişti. Bebeği kollarında olmadığı zamanlarda portatif bir beşikte oluyordu. Kan-koca birbirleriyle çok ilgililerdi ve Jeff artık öğretmenin ona ender olarak bahsettiği gülümsemelerinde gizli anlamlar okumuyordu.

Rendell'lar kampüsün dışında bir evde yaşıyorlardı, kütüphanenin arkasındaki ormanın öteki tarafındaydılar. Güneşli günlerde Bayan Rendeli okula yürüyerek gelip yürüyerek dönmeyi seviyor, karaağaç ve huş ağaçlarıyla kaplı huzur verici yolu tercih ediyordu. O yöne giden eski bir patika vardı ama yol küçük bir dereyle bölünüyordu. Sonbaharda Bayan Rendeli dar akıntıyı kolaylıkla geçiyordu ama şimdi, bebek arabasını iterken akıntı ciddi bir engel teşkil ediyordu.

Kocası altı hafta boyunca çalışıp küçük köprüyü yaptı. Bayan Rendeli kocasını yemekhanedeki masada uzun uzun ve sevgiyle öptü. Daha önce çocukların önünde böyle bir şeyi hiç yapmamıştı. Jeff yenmemiş yemeğine baktı, midesi sıkıştı ve üşüdü.

Ertesi gün yalnız kalmak için ormana yürüdü, onu ele geçiren bu korkunç hissin üstesinden gelmek istiyordu; fakat köprünün yanına geldiğinde içinde bir şey koptu.

Aklı başından alışılmadık bir öfkeyle uçup gitti ve dere yatağından ilk büyük kaya parçasını alıp tüm gücüyle tahta korkuluklara doğru fırlattı.

Kayaları ardı ardına fırlattı; bulup kaldırılabileceği en ağır kayaları seçiyordu. Yıkması en zor kısım payandalar oldu, dayanacak biçimde inşa edilmişlerdi ama Jeff'in öfke dolu saldırısı altında kirişler en sonunda pes etti, köprünün etrafa saçılmış diğer kalıntılarıyla birlikte derenin üstüne çöktü.

İşi bittiğinde Jeff sıırıslıklam enkaza baktı, nefesi yorgunluktan ve acıdan kesik kesikti. Sonra kafasını kaldırdı ve Bayan Rendell'ı akıntının diğer tarafındaki yolda dururken gördü. Aylardır hayranı olduğu o yüz şimdi ona bakan ifadesiz bir maskeydi. Gözleri birkaç saniye birbirine kenetlendi ve sonra Jeff kaçtı.

Okuldan atılacağını düşündü ancak olay hakkında hiçbir şey söylenmedi. Jeff bir daha Rendell'ların masasına hiç oturmadı. İkisini de elinden geldiğince görmemeye çalıştı. Bayan Rendell nezaketini hiç bozmadı hatta derslerde ona karşı iyi davrandı ve sene sonunda Fransızca'dan A aldı.

Dereye bir taş attı ve suyun üzerinde sekip sonra dibe batışını izledi. Köprüyü yıkmak zalimce ve affedilemez bir davranıştı. Yine de Bayan Rendeli onu affetmiş, korumuş hatta affedişini kelimelere dökmeyerek Jeff'i daha fazla utandırmamıştı. Jeff'i böylesi sıra dışı

bir hareketi yapmaya itecek yalnız ve düşüncesiz öfkesini anlamış olmalıydı, Jeff'in kendi çocuksu haliyle onun kocasına ve bebeğine duyduğu sevgiyi ağır bir ihanet olarak algıladığını fark etmiş olmalıydı.

"Şey... Los Angeles ofisimizdeki Harbey Greenspan' stüdyolarla bağlantısı olan birkaç müşterisi var sanıyorum."

"O zaman bizim için bir iyilik yapmasını ve elindeki bütün bağlantılarını kullanmasını sağla."

Jeff in oteldeki odasının kapısı hafifçe çalındı.

"Otel görevlisi, efendim. Brook Brothers'dan ölçünüzü almaya geldiler."

"Gitmem gerek, Alan," dedi Jeff telefona. "İşleri ayarlayınca bana Fairmont'tan ulaşabilirsin."

"Elimden geleni yapacağım, Bay Winston."

"Çabuk yap. Bunca yılın ardından hesabı başka bir yere taşımak hoşuma gitmez."

Starsea Productions, Inc.'in ofisleri Pico'nun güneyinde. MGM ve Twentieth Century-Fox'un arasında kalan ne idüğü belirsiz bir yerdeki iki katlı, beyaz boyalı bir binada yer alıyordu. Resepsiyon kısmı mavi-beyaz renklerdeydi ve resepsiyonda filmin billboard ebatlarında bir posterı asılıydı. Diğer duvarlar soyut sanat ve deniz altı fotoğraflarıyla eklektik bir biçimde dekore edilmişti ve ortadaki büyük, İspanyol-tuğlası kahve sehpasında filmin temalarını yansıtan beş-altı kitap vardı: *Evrendeki Zeki Yaşam*, *Yunusların Zihni*, *İnsan Biyobilgisayarında Programlama ve Metaprogramlama...* Jeff *Pioneer'dan* çekilen ilk renkli Jüpiter resimlerine baktı ve bekledi.

"Bay Winston?" Sevimli, küçük, kumral resepsiyon görevlisi kız ona profesyonelce gülümsedi. "Bayan Phillips sizi bekliyor."

Jeff onu uzun bir koridor boyunca takip etti, yarım düzine açık ofis kapısının önünden geçtiler. Gördüğü herkes telefonla konuşuyordu. Pamela Phillips'in geniş ofisi de resepsiyon gibi mavi-beyaz renklerdeydi ama duvarlarda film posterleri, Pollock resimleri ya da yunus fotoğrafları yoktu. Burada sadece görsel motifler vardı, farklı farklı varyasyonlarda tekrarlanıyordu: Mandalalar, tekerlekler, halkalar.

"Günaydın, Bay Winston. Kahve ya da meyve suyu alır mıydınız?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Şimdilik bu kadar o zaman Natalie. Teşekkürler."

Jeff görmek için bir aydır beklediği kadını süzdü. Uzun boyluydu, muhtemelen bir yetmiş yedi vardı; büyük ağızlıydı, yuvarlak yüzlü, çok az makyajlı, düz, küt ve kaküllü sarı saçlı. Jeff, Brook Brothers'dan giyindiğine şükretti çünkü Pamela da şık gri takım elbisesi, hakim yaka vişne çürüğü gömleği ve uyumlu kısa topuklu ayakkabılarıyla iş kıyafetleri içindeydi. Takı takmamıştı, sadece konsentrik halka şekilli küçük, altın bir yaka iğnesi takmıştı.

"Oturun lütfen, Bay Winston. Starsea Productions'ı bir yatırım fırsatı olarak değerlendirdiğinizi duydum?"

Doğrudan konuya girmişti, lafı dolandırmamış, cana yakın bir ısınma sohbetine çalışmamıştı. 1974'te, seksenlerin ortasında yaşayan bir iş kadını gibi.

"Evet, doğru. Biraz fazladan kapitalim..."

"Şunu baştan belirteyim Bay..."

"Jeff deyin lütfen."

Kadın onun ilk isimle hitap etme yakınlığını görmezden geldi ve söylediği şeye devam etti. "Şirketim özel olarak finanse ediliyor ve kendi finansmanını kendi sağlıyor. Sizinle bu görüşmeyi bir arkadaşımın ricasını kırmamak için kabul ettim ama eğer film endüstrisine yatırım yapmak istiyorsanız korkarım, yanlış yere geldiniz. İsterseniz avukatım sizin için başka yapım şirketlerinin listesini..."

"Beni Starsea ilgilendiriyor, genel olarak bu sektör değil."

"Eğer şirket halka açılırsa sizin teklifinizi de değerlendiririz. Ama o zamana dek..." Masasından kalktı, elini uzattı, Jeff'i göndermeye hazırды.

"İlginç sebebi hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Aslında hayır, Bay Winston. Film aralık ayında gösterime girdiğinden beri pek çok bakımdan ilgi çekti. Şu anda enerjimi başka projelere vermem gerekiyor." Elini tekrar uzattı. "Eğer kusura bakmazsanız, programım çok yoğun ve..."

Kadın bu işi Jeff'in beklediğinden çok daha fazla zorlaştırıyordu; en iyisi bodoslama dalmaktı. "Peki ya *Star Wars*?" diye sordu. "Şirketiniz ona da el atacak mı?"

Kadının yeşil gözleri kısıldı. "Gelecek filmlerle ilgili dedikodular şehre çok çabuk yayılıyor, Bay Winston. Yerinizde olsam Bel Air'ın havuzunda duyduğum her şeyi dinlemezdim."

Jeff en iyisi hepsini dökülmek, diye düşündü. "Peki ya *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar!*" diye sordu Jeff. "Spielberg'in bunu şimdi yapmak isteyeceğini bile sanmıyorum, sizce? *Starsea'nin* sıkıcı bir devamı gibi görünebilir."

Kadının gözlerindeki öfke yok olmadı ama şimdi ona başka bir şey daha eşlik ediyordu. Koltuğuna geri oturdu, merakla Jeff e baktı. "O ismi nereden duydun ki?"

Jeff de ona baktı ve sorudan kaçtı. "*E.T* ise," dedi konuşmasına devam ederek, "o bambaşka bir mesele işte. İkisi arasında bir çakışma görmüyorum. *Kutsal Hazine Avcıları* da öyle tabii. Tamamen alakasız bir film. Gerçi onun ilk devam filmi biraz geyikti. Belki kendisine bunu iletebilirsiniz."

Kadın artık dikkat kesilmişti. Parmakları gergince boğazını sıkıyordu ve yüzünde şaşkınlıktan başka bir ifade yoktu. "Kimsin sen?" diye sordu Pamela Phillips kısık bir sesle. "Hangi cehennemden çıktın?"

"Tuhaf." Jeff gülümsedi. "Ben de aynısını senin için düşünüyordum."

Pamela'nın Topanga Canyon'daki evi izoleydi ve büyük şehirlerin yakınında yer alan evler gibi ulaşması zordu; beş dönümlük bir arazinin içinde yer alıyordu ve bitki örtüsü bakımından aşırı zengindi: Jakarandalar, limon ağaçları, asmalar, böğürtlenler... hepsi de düzensizce büyümüş ve bakımsız kalmıştı.

"Şunları biraz biçmelisin," dedi Jeff, Pamela'nın Land Rover'ıyla eve doğru giderlerken. Kadın dört çeker aracı rahat bir güvenle kullanıyordu, bunun içinde gri eteği ve ojeli tırnaklarıyla ne kadar saçma görüldüğünü umursamıyordu ya da farkında değildi. Aracı daha iyi kullanabilmek için özel dikim ceketini arka tarafa atmış, ayakkabılarını çıkartmıştı ama yine de hâlâ bir sigorta şirketinin toplantı odasına aitmiş gibi duruyordu, vahşi bir kanyonda çamurlu bir yolda araba kullanıyormuş havası yoktu.

"Böyle büyüyorlar işte." Omuz silkti. "Resmi bir bahçem olsun isteseydim, Beverly Hills'de yaşardım."

"Ama bir sürü meyven ziyan oluyor."

"Farmer's Market'tan istediğim meyveyi alıyorum."

Jeff konuyu kapattı. Kadın arazisiyle canı ne istiyorsa onu yapardı ama böyle bir verimin boşa gitmesi Jeff i üzmüştü. Onu

hâlâ fazla tanıımıyordu. Pamela'nın da hayatını tekrar tekrar yaşayan biri olduğuyla ilgili şüphelerini kısa ve öz bir biçimde doğruladıktan sonra Pamela onun hikayesini en başından dinlemekte ısrar etmişti ve devamlı sözünü kesip daha fazla detay öğrenmeye çalışmıştı. Jeff pek çok kısmı atlamıştı elbette, özellikle de Sharla'yla ilgili kısımları ve şimdi Pamela'nın tecrübelerini dinleme sırası ondaydı. Belli ki kadın kendi içinde pek çok çatışma yaşıyordu. Bu da çok mantıklıydı, Jeff de öyleydi. Başka nasıl olabilirlerdi ki?

Ev sade ama rahat dekore edilmişti, meşe bir tavanı ve karışık ormanın üstünden aşağıdaki okyanusa bakan büyük bir penceresi vardı. Ofisinde olduğu gibi burada da duvarlar pek çok tip çerçevelenmiş mandalayla doluydu: Navajo, Mayalı, Doğu

Kızılderili. Camın yakınında üzeri kitaplar ve defterlerle dolu büyük bir masa vardı ve ortasında video ekranı, klavyesi ve printerı olan kocaman, yeşil-gri bir cihaz vardı. Jeff kaşlarını çatıp sorgular gibi ona baktı. Bu kadar erken bir zamanda ev bilgisayarının bu kadında ne işi vardı? Nereden...

"Bu bilgisayar değil," dedi Pamela. "Wang 1200 kelime işlemcisi, ilklerden biri. Disk drive'ı yok, sadece kaset alıyor ama yine de daktilodan daha iyi. Bira alır mısın?"

"Tabii." Jeff hâlâ makineye bakarken aklından geçenleri bu kadar çabuk okuyabilmesinin şaşkınlığını yaşıyordu. Bu fikre alışmak biraz zaman alacaktı, bunca yıl sonra, kendisiyle aynı sıra dışı düşünce çerçevesini paylaşan bir insanla birlikteydi.

"Buzdolabı şurada," dedi Pamela eliyle göstererek. "Bana da bir tane getir, ben de şu üstümdeki kostümden kurtulayım." Ayakkabıları elinde, evin arka tarafına doğru yürüdü. Jeff mutfağı buldu, iki şişe Beck's açtı.

Pamela'nın üstünü değişmesini beklerken raflarındaki kitapları ve plakları inceledi. Çok fazla kurgu roman okuyor ya da popüler müzik dinliyor gibi bir hali yoktu. Kitapların çoğu biyografiydi, bilim ve film endüstrisiyle ilgiliydi; plakları daha çok Bach, Handel ve Vivaldi'ydi.

Pamela üzerinde solmuş kot ve kocaman bir USC tişörtüyle oturma odasına geldi, Jeff ten birasını aldı, pofuduk bir koltuğa gömüldü. "Bana uçakla ilgili anlattığın şu şey, hani az daha çakılacak olan; aptalcaydı, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkinci tekrarımın sonunda bunları tekrar yaşayacağımı anladığımda 1963'ten beri olan bütün uçak kazalarını ezberledim. Otel yangınlarını, tren kazalarını, depremleri... bütün büyük felaketleri."

"Ben de aynısını yapmayı düşünmüştüm."

"Çoktan yapmalıydın. Her neyse, sonra ne oldu? O zamandan beri ne yapıyordun?"

"Hep ben konuşmuyor muyum? Ben de seni merak ediyorum, biliyorsun."

"Hikayeni bitir, sonra benimkine geçeceğiz."

Jeff onun karşısındaki koltuğa yerleşti ve son dokuz yıldır gönüllü olarak yaşadığı sürgünü anlattı: Dünyada yetişen şeylerle olan aşırı yakınlığım, zamandaki sonsuz simetriye olan hayranlığını tekrar çiçek açmak için solan canlı varlıklar, önceki yılın buruşmuş saplarından tekrar hayata dönen çiçekler ve bitkiler.

Pamela düşünceli düşünceli kafasını salladı, karmakarışık mandalalarından birine konsantre oldu. "Hindu'ları okudun mu?" diye sordu. "*Rigveda, Upanishads!*"

"Sadece *Bhagavad-Gita*'yı. Çok uzun zaman önce."

"Sen ve ben, Arujna," diye alıntı yaptı kolaylıkla, "pek çok hayat yaşadık. Ben hepsini hatırlıyorum: Sen hatırlamıyorsun." Gözleri yoğunlukla ışıldadı. "Bazen *bizim* yaşadığımız tecrübeden bahsettiklerini düşünüyorum: Linear bir zaman skalasındaki bir reenkarnasyon değil; tüm dünya tarihinin küçük parçalarının tekrar tekrar yaşanması... ta ki biz neler olduğunu anlayana ve normal akışı sağlayana dek."

"Ama bunun farkındaydık ve olmaya da devam ediyor."

"Belki herkes bilene dek devam edecek," dedi Pamela sessizce.

"Sanmıyorum; ikimiz de hemen anladık ve bence ya anlıyorsun ya da anlamıyorsun. Herkes aynı şeyleri yaşamaya devam ediyor."

"Dokunduğumuz insanların hayatları hariç. Değişiklik ya-pabiliyoruz."

Jeff alaycı ifadeyle gülümsedi. "Yani sen ve ben peygamberiz, kurtarıcılarız?"

Pamela okyanusa baktı. "Belki de öyleyiz."

Jeff dikleşti ve ona baktı. "Bir dakika; senin filminin bununla alakası yok değil mi, insanları bir şeye hazırlamak... Planladığın şey..."

"Ne planladığımdan emin değilim, henüz değil. Her şey değişti çünkü şimdi sen çıkageldin. Bunu beklemiyordum."

"Ne yapmak istiyorsun, lanet bir tarikat kurmak mı? Bunun bir felaket olacağım bilmi..."

"Hiçbir şey bilmiyorum!" diye cevap verdi. "Benim de senin gibi kafam karışık ve sadece hayatımın bir anlamı olması istiyorum. Sen sadece pes etmek, bunların ne anlama geldiği anlamaya çalışmamak mı istiyorsun? O zaman buyur! Lanet olası çiftliğine ve sebzelerine

geri dön ama tüm bunlarla nasıl başa çıkmam gerektiğini söyleme bana, tamam mı?"

"Sadece bir tavsiyede bulunuyordum. Bunu yapabilecek başka birini tanıyor musun, şartlar göz önünde bulundun duğunda?"

Pamela ona ters ters baktı, öfkesi henüz geçmemişti. "Bunu sonra konuşuruz. Şimdi benim hikayemi duymak istiyor musun istemiyor musun?"

Jeff yumuşak minderlere gömüldü ve onu süzdü. "Elbette istiyorum," dedi düz bir ses tonuyla. Bu kadını neyin kızdıracığı belli olmuyordu. Jeff onun yaşadıklarını anlayabiliyordu onu hoş görebilirdi.

Pamela sertçe kafasını salladı. "Bize birer bira daha getirireyim."

Pamela Phillips, başarılı bir emlakçının kızı olarak Westport, Connecticut'ta 1949 yılında dünyaya gelmişti. Normal bir çocukluğu olmuştu, bilindik hastalıklar, sıradan ergenlik sevinçleri ve travmaları. Altmışların sonlarında Bard College'da sanat okumuş, ot içmiş, Washington'a taşınmış, aynı nesilden diğer genç kadınlar gibi erkeklerle yatıp kalkmıştı. Nixon istifa ettikten kısa süre sonra bir avukatla evlenmiş, New Rochelle'ye taşınmıştı. İki çocuğu olmuştu, bir oğlan bir kız. Genelde romantik romanlar okumuş, fırsat buldukça hobi olarak resim yapmış, arada sırada hayır işlerinde çalışmıştı. Bir kariyeri olmayışına üzülüyordu hep, çocuklar uyuduktan sonra arada bir gizlice ot içmiş, formda kalmak için aerobik yapmıştı.

Otuz dokuz yaşındayken kalp krizinden ölmüştü. Ekim 1988'de.

"Hangi gün?" diye sordu Jeff.

"On sekiz ekim. Seninle aynı gün ama 1:15'te."

"Dokuz dakika sonra." Jeff sıırttı. "Geleceği görmüşsün. Benden daha fazlasını."

Pamela neredeyse gülümseyecekti. "Sıkıcı bir dokuz dakikaydı," dedi. "Ölmek dışında.""Uyandığında neredeydin?"

"Ailemin evinin oturma odasında. Televizyon açık 'My Little Margie' oynuyordu. On dört yaşındaydım."

"Tanrım, annenler evde miydi?"

"Annem alışverişe gitmişti. Babam hâlâ işteydi. Hayretler içinde bir saat evi turladım, dolabımdaki giysilere üniversiteye gittiğim zaman kaybettiğim günlüğümü karıştırdım... aynada kendime baktım.

Durmadan ağladı. Hâla ö/düğümü düşünüyordum ve bu, Tanrı dünyadaki hayatıma bir kez daha bakmam için tuhaf bir yol seçmişti. Sokak kapsından korkuyordum; oradan dışarı çıkarsam Cennette ya da Cehennemde ya da Arafta olacağımı sanıyordum."

"Katolik miydin?"

"Hayır, aklımdan bu silik görüntüler ve korkular geçiyordu. Boşluk, bu daha iyi bir kelime; dışarı çıktığımda aslında bunu bekliyordum. Sis, hiçlik... sadece ölüm. Sonra annem geldi, korktuğum kapıdan içeri girdi. Beni ahrete götürecek kılık değiştirmiş bir hayalet olduğunu düşündüm ve çığlık atmaya başladım.

"Beni sakinleştirmesi epey zaman aldı. Aile doktorumuzu aradı, adam geldi ve bana iğne yaptı. Demerol sanırım, sonra kendimden geçmişim. Tekrar uyandığımda babam gelmişti yatağın başında dikiliyordu, çok endişeli görünüyordu ve sanırım ilk defa o an gerçekten ölmediğimi anlamaya başladım. Babam kalkmamı istemedi ama koşarak aşağı indim ve sokak kapısını açıp geceliğimle bahçede dolaşım... ve tabii ki her şey son derece normaldi. Mahalle aynı hatırladığım gibiydi. Yan taraftakilerin köpeğı koşarak gelip elimi yalamaya başladı ve bir sebepten bu tekrar ağlamama neden oldu.

"Bir hafta boyunca okula gitmeyip evde kaldım, hastaymış numarası yapıp odamdan çıkmadım ve sadece düşündüm... İlk

başta neler olduğunu anlamaya çalışım ama bunun nafile bir çaba olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sonra, günler devam edip hiçbir şey değişmeyince ne yapacağımı düşünmeye başladım.

"Biliyorsun, benim elimde seninki gibi seçenekler yoktu; henüz on dört yaşındaydım, hâlâ ailemle yaşıyordum, hâlâ ortaokula gidiyordum. At yarışlarına bahis oynayamaz ya da Paris'e taşınamazdım. Sıkışıp kalmışım."

"Korkunç olmalı," dedi Jeff, onu anlıyordu.

"Öyleydi ama bir şekilde idare ettim. Başka seçeneğim yoktu. Ben... kendimi yeniden genç bir kız olmaya zorladım, ilk hayatımda gördüğüm her şeyi unutmaya çalışım; üniversite, evlilik... çocuklar."

Durdu, yere baktı. Jeff, Gretchen'ı düşündü ve uzanıp elini Pamela'nın omzuna koymak istedi. Pamela ondan kaçındı, Jeff de elini geri çekti.

"Neyse," diye devam etti, "birkaç hafta sonra - birkaç ay sonra - ilk varoluşum zihnimde silikleşmeye başladı gibi oldu, sanki uzun bir rüyadan ibaretti. Okula gitmeye başladım, her şeyi tekrardan öğrendim, sanki daha önce hiç okumamışım gibi. Çok utangaçlaştım, kitaplara gömüldüm, ilk varlığımdan tamamen farklıydım. Kimseyle

çıkmadım, tanıdığım çocuklarla takılmayı kestim. Arkadaşlarımın gelecek yıllarda dönüşecekleri yetişkinlik hallerinin anılarına, görüntülerine dayanamıyordum. Hepsini silmek istiyordum, bunları bilmiyormuş gibi davranmak."

"Hiç... kimseye anlattın mı?"

Bir yudum bira alıp başıyla onayladı. "İlk geri geldikten sonra yaşadığım çılgılık krizinin ardından ailem beni psikiyatriste gönderdi. Birkaç seans sonra ona güvenebileceğimi sandım ve yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Kadın gülümseyip anlayışlı davranıyordu ama bunların bir fantezi olduğunu düşündüğünü biliyordum. Tabii ben de buna inanmak istiyordum... öyle de oldu. Ta ki ona bir hafta önceden Kennedy olayını anlatana dek.

"Bu onu çok rahatsız etti. Çok sinirlendi ve beni bir daha görmeyi reddetti. Suikastı tüm ayrıntılarıyla anlattığım gerçeğine ve bu 'fantezimin' birden akla gelebilecek en kötü ve yıkıcı biçimde gerçek oluşunu kaldıramadı."

Pamela bir an Jeff'e baktı, sessizdi. "Beni de korkuttu," diye devam etti. "Kennedy'nin vurulacağını bildiğimden değil, Lee Harvey Oswald'ın bunu yapan kişi olduğundan çok emin olduğumdan. Nelson Bennet denen o adamı hiç duymamıştım - tabii senin Dallas'a gidip olaya müdahale edeceğinden habersizdim ve bundan sonra bütün gerçeklik algım değişti. Sanki bir an gelecekle ilgili her şeyi bilirken birdenbire hiçbir şey bilmiyordum. Farklı bir dünyadaydım, farklı kurallar vardı. *Her şey* olabilirdi ailem ölebilirdi, nükleer savaş çıkabilirdi... ya da en basiti, eskiden olduğumdan ya da olduğumu hayal ettiğim insandan çok daha farklı bir insan olabilirdim.

"Bard yerine Columbia'ya gittim, biyoloji okudum ve sonra tıp okuluna gittim. Zordu. Eskiden bilim umurumda değildi; ilkinde tüm eğitimim sanat üzerineydi. Ama bu, en azından daha ilginç olmasını sağladı çünkü daha önce okuduğum şeyleri tekrar görmüyordum. Yepyeni bir alanı keşfediyordum, yeni bir dünyayı, yeni varoluşuma uyacak şekilde.

"Sosyalleşmek için çok zamanım olmuyordu ama Columbia Presbiteryan'da ihtisasımı yaparken genç bir ortopedistle tanıştım, o... ilk kocamı anımsatmıyordu ama benzer bir yoğunluğu ve benzer huyları vardı. Ancak bu defa ortak bir noktamız vardı, kendimizi tıbbı adanmış olmamız. İlk kocamın her gün ne yaptığını doğru düzgün bilmiyordum bile ve o da benim umursamadığımı düşünüyordu, bu yüzden yasal işlerini

benimle hiç paylaşmıyordu. Fakat David'leyken - yani ortopedistle - tam tersiydi. Her şeyden konuşabiliyorduk."

Jeff ona sorgular bir bakış attı. "Şeyi kastetmiyorsun"

"Hayır, hayır; ona başıma gelenlerden hiç bahsetmedim. Deli olduğumu düşünürdü. Hâlâ bunu aklımdan çıkartmaya çalışıyordum. Tüm o anıları gömmek ve hiç yaşanmamışlar gibi davranmak istiyordum.

"İhtisasım biter bitmez evlendik. O Chicagoluydu, orava taşındık; özel muayenehane açtı, ben de Memorial Çocuk Hastanesi'nde yoğun bakımda çalışmaya başladım. Çocuklarımı bir daha geri alamamak üzere kaybettikten sonra - nasıl olduğunu biliyorsun işte - başka bir çocuk sahibi olmayı erteleyip durdum ama bir yandan da bir hastane dolusu çocuğum sayılabilecek kız ve erkek çocukları vardı ve çaresizce bana ihtiyaç duyuyorlardı, onlar... Neyse, son derece tatmin edici bir kariyerdi. New Rochelle'de mutsuz bir ev kadınıyken hayalini kurduğum şeyi yapıyordum: Aklımı kullanıyordum, dünyada pozitif bir değişiklik yapıyordum, hayat kurtarıyordum..." Sesi giderek kısıldı. Boğazını temizledi ve gözlerini kapattı.

"Ve sonra öldün," dedi Jeff nazikçe.

"Evet, öldüm, yine. Ve yine on dört yaşındaydım ve hiçbir lanet şeyi değiştiremeyecek kadar çaresizdim."

Jeff onu çok iyi anladığını, ilgilendiği hasta ve ölüm döşeğindeki çocukların şimdi bu acıları bir kez daha çekeceklerini ve onlara yardım etmek için gösterdiği çabaların yok olup gittiğini bilmenin en çok acı veren şey olduğunu bildiğini söylemek istedi ama kelimelere gerek yoktu. Tüm acısı Pamela'nın yüzündendi ve dünyada onun kaybının derinliğini anlayabilecek tek kişi Jeff ti.

"Neden ara vermiyoruz," diye önerdi Jeff, "bir yerlerde bir şeyler yesek? Hikayenin geri kalanını bana yemekten sonra anlatırsın."

"Peki," dedi Pamela, bu aradan memnun olmuştu. "Bir şeyler hazırlayabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Pacific Coast Otoyolu'nda önünden geçtiğimiz şu küçük balıkçılardan birine gidelim."

"Yemek yapmak sorun değil benim için"

Jeff başını salladı. "Israr ediyorum. Yemek benden."

"Eh... O zaman üstümü değiştirmem gerekecek."

"Kot pantolon iyidir. Resmi takılmak istiyorsan ayağına bir ayakkabı geçir yeter."

Jeff onunla tanıştığından beri ilk defa, Pamela gülümsedi

Okyanusa bakan dış verandada kıyıda köşede kalan masalardan birine oturdular. Yemeklerini bitirip Grand Marnier'li kahvelerini yudumlarken ay, Pasifik'in üstünden yükseldi. Restoranın arka tarafındaki uzun pencerelerden yansıması beyaz küreyi okyanusun siyahlığıyla karıştırıyor gibiydi.

"Bak," dedi Jeff, yansımayı gösterip. "Sanki" *"Starsea'nin* afişi gibi. Biliyorum. O fikri nereden aldı sanıyorsun?"

"Harika fikir." Jeff gülümsedi, kadeh tokuşturmak için likör kadehini kaldırdı. Pamela tereddüt etti, sonra kendi kadehini kaldırdı ve yavaşça tokuşturdu.

"Filmi gerçekten beğendin mi?" diye sordu. "Yoksa kim olduğumu öğrenmek için numara mı yaptın?"

"Bu soruyu sormana bile gerek yok," dedi Jeff samimiyetle. "Filmin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Ben de herkes kadar etkilendim ama eminim hiç kimse benim kadar şok olmamıştır."

"Şimdi sen de benim ne hissettiğimi anlıyorsun, yani adımı hiç duymadığım biri Başkan Kennedy'yi öldürdüğünde hissettiklerimi. Sence bu ne anlama geliyor? Suikastı engellemek iç yaptıklarına rağmen yine de gerçekleşmesi?"

Jeff omuz silkti. "İki olasılık var. Biri, belki gerçekten Kennedy'i öldürmek için büyük bir komplo teorisi kurulmuştu ve Oswald de bu işin içindeki küçük oyunculardan biriydi. Bunu kim planladıysa olur da işler ters giderse diye Bennett'ı yedekte tutuyordu ve muhtemelen başka yardımcıları da vardı. Her şey önceden bütün ayrıntılarıyla planlanmıştı, suçu kim üstlenirse Jack Ruby'nin onu vuracağı da öyle. Oswald'in bu resimden silinmesi olayın ardındaki insanlar için küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Kennedy ben ne yaparsam yapayım ölecekti çünkü karşılarında her kim olursa olsun durdurulamayacak kadar organize çalışmışlardı.

"Bu sadece bir olasılık. Diğer olasılıksa senin ve benim açımdan daha önemli ve ben buna inanıyorum."

"O nedir?"

"Bildiklerimizi tarihte önemli bir değişiklik yapmak yönünde kullanmamızın imkansız oluşu. Yapabileceklerimizin bir sınırı var;

bu sınırların ne olduklarını bilmiyorum ya da nasıl olduklarını ama bence var."

"Ama sen uluslararası bir holding kurdun. Önceleri aralarında bağlantı olmayan büyük şirketleri satın aldın..."

"Ama bunların hiçbiri olayların genel akışını etkilemedi," dedi Jeff. "Şirketler her zaman olduğu gibi varlıklarını sürdürdüler, aynı ürünleri çıkardılar, aynı insanları işe aldılar. Benim tek yaptığım kâr kanalını değiştirip kendi yönüme çevirmek oldu. Kendi hayatımdaki değişimler çok büyüktü ama büyük resme baktığımızda yaptıklarım aslında önemsizdi. Finans dünyasının dışında çoğu insan - sen de dahil - benim var olduğumdan bile bihaberdi."

Pamela peçetesini elinde buruşturdu. "Peki ya *Starsea!* Gezegen nüfusunun yarısı onu biliyor. Yeni bir konseptle tanıştırdım onları, insanlığın kendisini evrenle ilişkili olarak yeni bir gözle görmesini sağladım."

"*Variety'den* Arthur Knight yazdı bunu değil mi?"
Pamela kızardı, yüzünü gizlemek için ellerini kaldırdı.

"Seni görmeye gelmeden önce bütün yorumları okudum. Muhteşem bir film, bundan emin olabilirsin ama temelde sadece bir eğlence ürünü, fazlası değil."

Ayıışığı Pamela'nın gözlerinden yansıdı, öfkesi ve incinmiş onuru gözlerinden okunabiliyordu. "Fazlası olabiliirdi. Bir şeylerin başlangıcı" Durup kendini toparladı. "Boş ver. Yapabileceklerimizle ilgili senin kadar kötümser değilim; bunu burada bırakalım. Şimdi, ikinci... 'tekrarımı' duymak istiyor musun" Sen zaman döngüsüne böyle diyorsun değil mi?"

"Ben öyle görüyorum. Herhangi bir isim kadar iyi. Devam etmek istiyor musun?"

"Bana tecrübelerini anlattın. Ben de sana benimkileri anlatabilirim tabii."

"Ya sonra?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bu konuda farklı bakış açılarımız var."

"Ama bu konuyu başka tartışabileceğimiz birisi de yol değil mi?"

"Şu anlatacaklarımı bir bitireyim izinle, olur mu?" Kağıt peçeteyi paramparça etmişti, topak yapıp küllüğe attı.

"Devam et," dedi Jeff. "Bir içki daha alır mısın? Ya da bir peçete?"

Pamela ona keskin gözlerle baktı ve yüzünde alaycı bir ifade aradı. Bulamadı, başını bir kez salladı. Jeff elini havaya kaldırıp garsondan birer Grand Marnier daha istedi.

"İkinci ölüşümde," diye başladı Pamela, "Çok daha kızgındım. Ailemin evinde tekrar on dört yaşındaki halimle uyanınca *ne* olduğunu biliyordum bu sefer, her ne kadar nasıl olduğunu bilmesem de. Bir şeyleri parçalamak istedim sadece. Korkuyla

değil de öfkeyle çılgılık atmak istedim. Senin üçüncü... tekrarındı hissettiğini söylediğin gibi. Her şey ziyan olmuş gibiydi: Tıp okulu, hastane, tedavi ettiğim onca çocuk... hepsi anlamsızdı.

"Aileme karşı çok isyankar hatta zalim oldum. Anne babamın ömürlerini toplasan ikisinden de uzun yıllar boyunca bir yetişkindim, iki kez evlenmiştim, doktorluk kariyerim vardı. Ve işte yine resmi olarak bir çocuktum, hiçbir hakkım ya da seçeneğim yoktu.

Ailemden biraz para çaldım ve evden kaçtım. Ama çok korkunçtu kimse bana daire kiralamıyordu, iş bulmuyordum. .. O yaşta bir kızın tek başına yapabileceği hiçbir soy yok, sokağa düşmekten başka ve kendimi o tür bir cehenneme düşürmeyecektim. Westport'a geri döndüm, yıkılmışım, son derece yalnızdım. Okula döndüm, her dakikasından iğreniyordum, derslerimin yarısını asıyordum çünkü lanet olası cebir formüllerini üçüncü kez ezberlemeye dayanamıyordum.

"Beni daha önce de gittiğim psikiyatriste gönderdiler, hani Kennedy suikastını bildiğim zaman çok üzülen. Bu defa ona kendimle ilgili gerçek olan hiçbir şeyi anlatmadım. O zamana kadar çocuk gelişimi ve psikoloji testlerinin hepsini görmüş olduğumdan ona beni 'bir dönemden geçen' sorunlu bir ergen gibi gösterecek cevapları verdim."

Garson kız içkilerini masaya koyarken durdu ve hikayesine devam etmeden önce onun masadan uzaklaşmasını bekledi.

"En azından akıl sağlığıma biraz olsun hakim olabilmek için ilk aşkıma döndüm, resme. Ailem bana hangi malzemeyi istediysem aldı. Sanatımla gurur duyuyorlardı; yaptıklarım içinde olumlu olan sadece bu vardı onlar için. İçki büfesinden likör aşırıyorum, yirmili

yaşlardaki çocuklarla gece yarısına kadar takılmam ve okulda her dönem ikmale kalmam onlar için sorun değildi. Beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Yaramazlıklarımın ardında onların baş edemeyeceği güçlü ve inatçı bir şey olduğunun farkındalardı. Ama yeteneğim vardı; gerçekti ve doktor olmak için çalıştığım kadar çok çalıştım. Bunu göz ardı edemezlerdi; kimse edemezdi.

"On yedi yaşındayken liseyi bıraktım ve ailem portfolyomu gördükten sonra okuldaki berbat notlarıma rağmen beni almak isteyen bir sanat enstitüsü buldu Boston'da. Orada serpildim adeta; tekrardan bir yetişkin gibi yaşamaya başlayabilecektim Okuldaki yaşça büyük kızlardan biriyle bir odada kalıyordum, kompozisyon dersime giren hocamla çıkmaya başladım, gece gündüz resim yapıyordum. Çalışmalarım tuhaf, hatta bazen vahşi imgelerle doluydu: Siyah bir girdapta sakat çocuklar, ameliyat kesiklerinden sürünerek çıkan karıncaların foto-gerçekçi yakın plan resimleri... sert şeyler yani, yani tahmin edebileceğin üzere okula giden bir kızdan beklenecek şeyler değil. Kimse benimle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

"Yirmi yaşındayken New York'ta ilk şovum gerçekleşti. Dustin'le de orada tanıştım. İki resmimi aldı ve galeri kapandıktan sonra bir şeyler içmeye gittik. Bana..."

"Dustin?" diye araya girdi Jeff.

"Dustin Hoffman."

"Oyuncu?"

"Evet. Her neyse, resimlerimi beğendi, ben de onun çalışmalarından her zaman etkilenmiştim - *Midnight Cowboy* o yıl gösterime girmişti ve kendi kendimi ona *Kramer vs. Kramer* ya da *Tootsie'den* bahsetmemek için zor tuttum. Hemen anlaştık. O New York'ta olduğu zamanlar görüşmeye başladık. Bir yıl sonra evlendik."

Jeff şaşkınlığını gizleyemedi. "Dustin Hoffman'la mı evlendin?"

"Hayatının bir versiyonunda, evet," dedi Pamela biraz sinirlenerek. "İyi bir adam, çok zeki. Tabii şimdi beni sadece bir

senaryo yazan ve yapımcı olarak tanıyor; yedi yılınızı birlikte geçirdiğimizden haberi yok. Daha geçen ay ona bir partide rastladım. O kadar yakın olduğun ve zamanını geçirdiğin birinin seni tanımaması tuhaf.”

“Her neyse, iyi bir evlilikti, birbirimize saygı duyuyorduk, farklı hedeflerimizi destekliyorduk... Resim yapmaya devam ettim mütevazı bir başarı yakaladım. En bilinen eserim *Geçmiş ve Gelecek Benliklerimizin Ekoları* adlı bir üç kanatlı tabloydu. O...

" "Tanrım, evet! Onu üçüncü karım Judy'yle New York'a çıktığımız seyahatte Whitney'de görmüştüm! Karım beğenişti ama benim neden o kadar etkilendiğimi anlayamamıştı. Hatta bir posterini satın alıp çalışma masamın arkasına asmıştım.! Demek ismini daha önce o zaman duymuşum."

"Eh, son büyük çalışmam oydu zaten. Sonra her nasılsa... kurudum, bilmiyorum. İfade etmek istediğim çok şey vardı ama ya cesaret edemedim ya da artık tuvalime yansıtamadım. Sanatım mı beni yüzüstü bıraktı ben mi onu bilemiyorum ama 1975 civarı resim yapmayı bıraktım. Dustin'le de o yıl ayrıldık. Büyük bir kavga olmadı; bitmişti sadece ve ikimiz de bunu biliyorduk. Resimlerim gibi.

"O hayatımın yarısına geldiğimde başardığım her şeyin birkaç yıl sonra silinip gideceğini biliyordum, sanırım o yüzden. Ben de bir nevi kelebek oldum, dünyayı dolaşıp Roman ^{POL}anski, Lauren Hutton ve Sam Shepard gibi insanlarla takıldım. Onların yanındayken bir tür... geçici bir grubun içinde hissediyordum kendimi, asla fazla yakınlaşmayacağım ve ruh halime ya da o esnada hangi ülkede olduğuma göre istediğim zaman bitirip yeniden başlayabileceğim ilginç arkadaşlıklardı o kadar. Çok önemi yoktu."

"Hiçbir şeyin önemi yok," dedi Jeff. "Ben de böyle hissettim, çok kez."

"Depresif bir yaşama şekli," dedi Pamela. "Bir özgürlük ve açıklık illüzyonu yaşıyorsun ama bir süre sonra her şey bulanıklaşıyor. İnsanlar, şehirler, fikirler, yüzler... hiçbir zaman net bir odağa gelmeyen ve hiçbir yere varmayan değişen bir gerçeğin parçaları sadece."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jeff, Sharla'yla birlikte yıllarca rasgele ve geçici seks hayatlarını düşünerek. "Bizim şartlarımız için uygun görünüyor ama sadece teoride. Gerçekte işler iyi gitmiyor."

"Hayır. Asla. Birkaç yıl böyle oradan oraya savruldu ve zamanı geldiğinde Majorca'da sessiz ve izole küçük bir ev tuttum. Bir ay boyunca orada yalnızdım, ölmeyi bekliyordum sadece. Ve kendime söz verdim... karar verdim, o ay boyunca, bir sonraki sefer, *bu* sefer her şey farklı olacaktı. Dünyada bir etki yaratacak ve bir şeyleri değiştirecektim."

Jeff ona şüpheyle baktı. "Doktorken bunu yapmışsın. Diğer tekrar başladığında ise iyileştirdiğin çocuklar aynı acıları tekrar yaşamak zorundaydı. Hiçbir şey değişmedi."

Pamela sabırsızca kafasını iki yana salladı. "Bu yanlış bir örneksene. Hastanedeyken birkaç birey üstünde yama yapıyordum o kadar. Sadece fiziksel işlerdi, limitliydi. İyi niyetliydi ama anlamsızdı."

"Ve şimdi tüm dünyanın kolektif ruhunu kurtarmak istiyorsun, öyle mi?"

"İnsanlığı neler olup bittiğine dair uyandırmak istiyorum. Onlara bu zaman dönümlerinin farkında olmayı öğretmek istiyorum, tıpkı sen ve benim onların farkında olduğumuz gibi. Ancak bu şekilde herhangi birimiz, hepimiz bu düzeni bozabiliriz, görmüyor musun?"

"Hayır." Jeff içini çekti. "Görmüyorum. İnsanlara bu farkındalığı bir tekrardan sonrakine taşıyabileceklerini öğretebileceğini nereden çıkartıyorsun? Sen ve ben bu şeyi üç kez yaşadık ve başından beri bunun bizim başımıza geldiğini biliyorduk. Kimsenin bize söylemesine gerek yoktu."

"Bence bizim diğerlerini yönlendirmemiz gerekiyor. En azından kendim için buna inanıyorum; senin çıkagelmeni hiç beklemiyordum. Bize ne kadar önemli bir görev verildiğini anamıyor musun?"

"Kim tarafından ya da ne tarafından? Tanrı mı? Bu tecrübe Camus'ya katılmama neden oldu açıkçası: Eğer bir Tanrı varsa, onu küçümsüyorum."

"İster Tanrı de, ister Ruh, ne istersen onu de. *Gita'yı* biliyorsun: Hatırlayan zihin uyanıktır Ruh'u bilirler

Her şeyden bihaber olanlara göreyse karanlık bir gecedir o:
Bihaber olanlar kendi hayatlarında uyanıktır
Onu günüşiği sanarlar
Geleceği görenler içinse karanlıktır o.

"Karanlığı aydınlatabiliriz," dedi Pamela beklenmedik bir coşkuyla. "Biz..."

"Bak, şu ruhani meseleleri bir kenara bırakalım bir süre. Hikayeni bitir. Bu tekrarın boyunca neler yaptın? Filmi çekirtmeyi nasıl basardın?"

Pamela omuz silkti. "Zor olmadı, paranın çoğunu ben koydum. Okuldaki zamanımı plan yaparak geçirdim. Filmler fikirlerimi büyük kitlelere ulaştırmamın en etkili yoluydu ve Dustin sayesinde bu endüstriyi biliyordum ve bir önceki hayatımdan tanıdığım insanlar vardı. On sekiz yaşına basınca senin bahsettiğin türde yatırımlar yapmaya başladım: IBM, ortak fonlar, Polaroid... Piyasanın altmışlarda nasıl olduğunu biliyorsun. Gözün kapalı bile satın alsan para kaybetmen çok zordu ve geleceği biraz olsun bilen biri için birkaç bin dolar üç dört yıl içinde birkaç milyon dolara dönüştürmek kolaydı.

"Yazdığım senaryodan gurur duyuyorum ama bunu düşünmek için çok, çok fazla yılım vardı. Senaryoyu yazdıktan ve prodüksiyon şirketimi kurduktan sonra mesele sadece doğru insanları işe almaya kalmıştı. Hepsinin kim olduklarını ve güçlerinin ne olduğunu biliyordum. Her şey planladığım gibi gitti."

"Ve şimdi..."

"Şimdi sıra bir sonraki adımda. Dünyanın bilincini değiştirme vakti geldi ve bunu yapabilirim." Öne eğilip Jeff'e baktı. "Yapabiliriz... eğer bana katılırsan."

“... intihar. İlk raporlar büyük bir katliam sahnesi olduğunu belirtiyor, cesetler her yana saçılmış, bebeklerin ölü bedenleri hâlâ ölü annelerinin kollarında. Kurbanlardan birkaçı vurularak öldürülmüş ama çoğu kendi canını almış gibi görünüyor, hiçbir şeye benzemeyen ürkütücü bir ritüel...”

Jeff radyonun frekansım değiştirdi ve BBC haber kanalından bir caz programına geçti.

Kahve cezvesi fokurdamaya başlamıştı. Kendine bir fincan kahve aldı ve biraz daha ısınmak için biraz da Myer's Rum ekledi. Önceki gece kar yağmıştı, kalınlığı on beş santimi bulmuştu; rüzgarın savurduğu karlar mutfak camının yarısını kaplamıştı bile. Bu akşamüzeri karları küremesi gerektiğini düşündü. Ayrıca depo olarak kullanılan kulübeye gidip arka verandadaki beyaz meşe şömineye biraz daha çıra yağmanın da zamanı gelmişti. Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyordu, şimdilik en azından.

Belki de hâlâ Jonestown dehşetinin yaşandığı hafta dünyayı sarmalayan keyifsizliğin etkisi altındaydı bu nefret uyandıran hikayeyi daha önce üç kez duymuş olmasına karşın. Bugün tek yapmak istediği çıtır çıtır şömine ateşinin önünde oturup kitap okumaktı. Hannah Arendt'in *The Life of*

the Mind'ın (Aklın Hayatı) ikinci cildini okuyor ve *A Distant Mirror: The Calamitous Fourteenth Century*'yi (Uzak Bir Ayna: Felaketimsi On Dördüncü Yüzyıl) bir daha okumayı planlıyordu. İkisi de bu yıl basılmışlardı ama Tuchman kitabını ilk olarak yirmi yıl önce okumuştı, Judy ve çocukları Trans-Siberian Express'le Sovyet Asya'ya götürdüğü yaz. Kitabın kapağına bakmak bile o uçsuz bucaksız stepleri, Novosibirsk'in dışındaki gümüş huş

ağaçlarının sonsuzluğunu ve küçük April'in trenin koridorundaki eski sarı semaveri görünce yaşadığı şaşkınlığı gözünün önüne getirmeye yetiyordu. Kompartıman görevlisi yavaş yavaş yanan kömürlerle semaverin buharını tüttürüp Moskova'dan Mançurya'nın kuzeyindeki Khabarovsk'a olan on bin kilometrelik yol boyunca devamlı sıcak çay servisi yapmıştı. Bardakların metal tutacaklarında kozmonot ve *Sputniklerin* resimleri işlenmişti. Yolculuğun sonunda kompartıman görevlisi kadın April'e eve götürmesi için bardaklardan iki tane vermişti. Jeff evlatlık kızının Atlanta West Paces Ferry Road'daki evlerinin şöminesinin önünde kıvrılıp bu bardaklardan birinden sıcak sütünü içişini hatırlıyordu, Jeff ölmeden sadece bir hafta önceydi...

Boğazını temizledi, gözlerini kırıştırıp anıları savuşturdu. Belki bugün kilise korosuna gitmek iyi olurdu, evde oturup düşünmek yerine kendini oyalamış olurdu. Ne de olsa önünde daha bir sürü böyle günü olacaktı.

Jeff kulak kesildi, bir motor sesi duyduğunu sandı. Hayır, olamazdı. Kimse bahara kadar buralara gelecek kadar salak değildi, tabii Jeff radyo telsizinden acil durum çağrısı yapmazsa. Ama işte buradaydı, Tanrı tarafından gönderilmiş bir korna sesi ve motor gürültüsü, giderek daha yakından geliyordu, sanki doğrudan Jeff'in evinin yoluna girmiş gibi.

Üzerine bir parka geçirip yün bir bere taktı ve dışarı çıktı.

Mazzini'nin yerinde bir sorun mu vardı? Birisi yaralanmış ya hasta mıydı, yangın çıkmıştı belki de?

Çamurlu Land Rover evin önündeki açık kapıdan keskin bir dönüş yapınca Jeff onu tanır gibi oldu; sonra şoförün kısa sarı saçlarını gördü ve anladı.

"Günaydın," dedi Pamela Phillips, botlu ayağını kaba saba aracın basamağına koydu. "Ne boktan yolmuş ama."

"Genelde trafik olmuyor."

"Şaşırmadım," dedi, arabadan inerken. "Görünüşe bakılırsa uzun zaman önce zavallı adamın tekinin arabasına kara mayını denk gelmiş."

"Bana adamın Hector, George Hector diye biri olduğunu söylediler. Yasak olduğu dönemde portatif bir Model T'si varmış, yakalanmamak için devamlı yer değiştiriyormuş. Bir gece havaya uçmuş."

"Peki ya Hector? O da arabayla birlikte havaya mı uçmuş?"

"Yaralanmamış. Bir tane daha yapmış ama portatiflik fikrinden vazgeçmiş. En azından kasabadakiler böyle söylüyor."

"Yaratıcı düşünmenin sonu, hmm?" Pamela temiz ve soğuk dağ havasını içine çekti, yavaşça verdi ve Jeff'e baktı. "Eee, nasılsın?"

"Fena sayılmaz. Sen?"

"Seni son gördüğümde beri çok meşgulüm. Tanrım... üç buçuk yıl olmuş." Ellerini ovuşturdu. "Hey, buralarda bir bayanın ısınabileceği bir yer var mı?"

"Affedersin; içeri gir, kahve yaptım. Beni öyle çok şaşırttın ki..."

Pamela onu takip etti, içeri girince ceketini çıkartıp Jeff kahve koyarken şöminenin yanına oturdu. Jeff soru sorar gibi bir edayla Myer's şişesini gösterince Pamela başıyla onayladı.

Jeff zengin, altın rengi sıvıdan bardağa damlattı ve Pamela'ya uzattı. Pamela kahvesini yudumladı, ağzı ve kaslarıyla beğendiğini belli etti.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Jeff, karşısındaki koltuğa geçerken.

"Bana evinin Redding yakınlarında olduğunu söylemiştim; avukatım San Francisco'daki brokerınla konuştu ve o da arama alanımızı biraz daraltacak kadar nazik davrandı. Buraya gelince kasabadakilere sordum; gerçi bana yerini tarif edecek birini bulmam biraz zaman aldı."

"Buralarda mahremiyete çok saygı gösteriyorlar."

"Evet, gördüm."

"Pek çok kişi arazilerine izinsiz girilmesinden hoşlanmıyor. Özellikle de bu kişi bir yabancıysa."

"Ben sana yabancı değilim."

"Çok yakınsın hatta," dedi Jeff. "Los Angeles'tayken en son bu aşamada bıraktığımızı düşünüyorum."

Pamela içini çekti, dalgınca katlayıp kucığına koyduğu solmuş kot ceketin koyun postu yakasını okşadı. "Ne kadar ortak noktamız olsa da, farklı yönlerden geliyorduk. En sonunda birbirimize çok kızdık."

"Evet, öyle de denebilir. Ya da sen kendi takıntılarını kabul ettirmek konusunda çok ısrarcıydın çünkü"

"Hey!" diye araya girdi Pamela, kahve bardağını radyonun yanına sertçe koyup. "Bunu benim için daha da zorlaştırma, tamam mı? Seni görmek için bin kilometre yol geldim. Şimdi beni dinle."

"Pekala. Devam et."

"Bak, bugün beni gördüğüne şaşırdığını biliyorum. Ama *sen* çıkageldiğinde benim ne kadar şaşırdığımı bir düşün. *Starsea*'yi izlemiştin. Benim hakkımda araştırma yapacak zamanın olmuştu ve belli sonuçlara varmıştın. Muhtemelen benim de hayatını tekrar tekrar yaşayan biri olduğumu biliyordun ama benim, bir yerlerde benim gibi birileri olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Başıma

gelenlerin - dünyanın başına gelenlerin - tek mantıklı açıklamasını bulduğumu sanıyordum. En doğru şeyi yaptığıma inanıyordum.

"Hâlâ da bilmiyorum. Belki doğrudu, belki değil. O da bir tartışma konusu." "Neden?"

"Biraz daha rom alabilir miyim? Ve biraz daha kahve?" "Tabii." Jeff bardakları tazeledi, onu dinlemek için oturdu.

"Sen L.A.'e geldiğinde bir sonraki senaryomun üzerinde çalışmaya başlamıştım; çekim senaryosu Ekim ayına hazırды.

"Doğal olarak bütçe sorun değildi. Yönetmen olarak Peter Weir'la anlaştım; henüz *The Last Wave*'i çekmemişti, bu yüzden herkes onu seçerek delilik ettiğimi düşündü." Kuru kuru gülümsedi, uzun elleriyle bardağını kavrayıp öne eğildi. Bir araya getirdiğim özel efekt ekibi ilginçti. İlk önce John Whitney'i aldım. Bilgisayarda hazırladığı görüntülerle altyapı kurmuştu ve kısa filmlerinin çoğunda mandalalar üzerine odaklanıyordu; bunun filmin esas görseli olmasını istiyordum. Onu serbest bıraktım ve süperbilgisayar Cray'in ilk prototiplerinden birini hizmetine sundum.

"Sonra Douglas Trumbull'ı aldım; *2001*'in özel efektlerini yapan adam. Onu Showscan'i normalden birkaç yıl önce icat etmesi için cesaretlendirdim. Bu esnada bütün filmi çektik ama..."

"Bir dakika," diye araya girdi Jeff, "Showscan ne?" Pamela ona şaşkın gözlerle baktı, biraz da gururu incinmiş gibiydi. "*Continuum*'u izlemedin mi?"

Jeff özür diler gibi omuz silkti. "Redding'de gösterilmedi."

"Hayır; bu bölgede San Francisco ve Sacramento'da oynadı. Bütün sinemaları özel olarak ayarlamamız gerekti." "Neden?"

"Showscan işlemi sinema perdesinde inanılmaz gerçekçi görüntüler yaratıyor ama bu etkiyi sağlamak için özel projeksiyon aletlerine gereksinim var. Sinemanın ana prensibini biliyorsun değil mi? Yirmi dört kare, saniyede yirmi dört görüntü... Bir görüntü retinada silinmeye başlarken diğeri geliyor, akıcı ve devamlı bir hareket yaratıyor. Görme sürekliliği deniyor buna. Aslına bakarsan saniyede kırk sekiz kare var çünkü her bir görüntü bir defa tekrarlanıyor, gözü yanıltmaya devam etmek için. Ama aslında kandırılan göz değil, beyin. Ekranda kesintisiz bir hareket izlediğimizi sanmamıza rağmen daha derin ve bilinçsiz bir düzeyde durakların ve başlangıçların farkındayız. Bu yüzden video teyp filminden daha keskin ve daha 'gerçek' bir görüntüye sahip; saniyede otuz kareyle kaydediliyor, yani daha az boşluk var.

"Showscan de bu işlemi bir adım ileri taşıyor. Saniyede tam tamına altmış kare var, hiçbir lüzumsuz kare yok. Trumbull, filmi izleyen insanların beyin dalgalarını ölçmek için EEG'ler kullandı ve tepkiler bu noktada tavan yapıyordu. Görsel korteks gerçekliği belli bir hızda algılamaya programlanmış, her saniyeye altmış görsel girdi. Yani Showscan beyne doğrudan bağlanan bir kanal gibiydi. 3-D değil ama etkisi daha fazla. Görüntüler derin etkiler yaratıyordu; gerçeklikle bir şekilde yankı yapıyor gibiydi.

"Her neyse, bütün filmi Showscan'le çektik, bilgisayarda hazırlanmış mandalalar ve Mandelbrot setleri ve Whitney ile ekibinin yarattığı efektler de dahil. Çoğunu Londra'daki Pinewood Stüdyoları'nda çektik. Aktörlerin hepsi yetenekli isimsiz oyuncular, çoğunlukla Royal Academy of Dramatic Art'tan. Bu filmin temasını ve mesajını gölgede bırakacak bir star egosunu bu işe bulaştırmak istemedim."

Kahvesini bitirdi, kahverengi bardağın dibine baktı. "*Continuum* on bir haziranda bütün dünyada gösterime girdi. Tam bir başarısızlıktı."

Jeff kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Dediğim gibi. Film patladı. Bir ay iyi iş yaptı ama sonra hiç. Eleştirmenler filminden nefret etti. Seyirciler de. Ağızdan ağıza yayılan yorumlar eleştiri yazılarından daha beterdi ve hepsi de kötü yorumlardı. Altmışların mistisizminden kalma' yorumu genel tepkinin özetiydi diyebilirim. 'Karışık', 'tutarız', 'gösterişçi' gibi şeyler de söylendi. Çoğu insan filmi sadece Showscan işleminin yeniliğini ve bilgisayar grafiklerini görmek için izledi. Bunlar iyi yorum aldı ama insanlar filmi değil, bunları sevdiler."

Uzun ve tuhaf bir sessizlik oldu. "Üzüldüm," dedi Jeff sonunda.

Pamela acı acı güldü. "Komik, değil mi? Sen benimle daha fazla bir şey yapmak istemedin çünkü filmin potansiyel tehlikeli etkisinden endişe duyuyordun, küresel olarak sebep olabileceği değişimlerden... ve sonunda dünya onu görmezden geldi, bayat bir şakaymış gibi davrandı ona."

"Ters giden neydi?" diye sordu Jeff nazikçe.

"Bir kısmı zamanlamadan ötürüydü: 'Bencil Kuşak', diskolar, kokain, hepsi. Artık kimse evrenin tekliği ve varoluşun sonsuz zinciri hakkında nutuk dinlemek istemiyordu, atmışlarda bunu yeterince görmüşlerdi; şimdi tek istedikleri parti yapmaktı. Ama aslında benim suçumdu. Eleştirmenler haklıydı. Kötü bir filmdi. Çok soyuttu, çok gizemliydi; konu yoktu, gerçek bir karakter yoktu, seyircinin kendini özdeşleştirebileceği biri yoktu. Sadece filozofik bir egzersizden

ibaretti, kendi kendini tatmin etmekten ibaret, mesaj içeren bir filmdi. İnsanlar filmde uzak durdular. Bunun için onları suçlayamam."

"Kendine biraz sert davranıyorsun, değil mi?"

Pamela boş bardağını elinde çevirdi, gözlerini yerden kaldırmadı. "Gerçeklerle yüzleşiyorum o kadar. Acı verici bir dersti ama büyüüp bunu kabullendim. İkimizin de kabul etmesi gereken çok şey oldu. Çok şey kaybetmemiz gerekti."

"Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, yaptığın işe ne kadar inandığını. Buna saygı duyuyorum, her ne kadar yöntemlerini onaylamasam da."

Pamela ona baktı, yeşil gözlerindeki ifade Jeff'in hiç görmediği kadar yumuşaktı. "Teşekkürler. Bu benim için çok önemliydi."

Jeff ayağa kalktı, parkasını kapının arkasındaki askıdan aldı. "Ceketini giy," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Jeff in *Starsea*'yi ilk kez izleyişinden bir hafta önce temizlediği, sulama sisteminin olduğu karlı tepede duruyorlardı. Pit Nehri artık buzla kaplanmıştı, somon balıkları görünürde yoktu ve Buck dağındaki ağaçlar beyaz yükleriyle ağırlaşmışlardı. Uzakta, Shasta dağının ihtişamlı konik simetrisi kasım semasına doğru uzanıyordu.

"Bu dağı rüyamda görürdüm," dedi Jeff. "Benim için büyük anlamı vardı rüyanın, yaşadıklarımın bir açıklamasıydı."

"Bakınca... gerçek değilmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Pamela. "Hatta kutsalmiş gibi. Böyle bir görüntünün rüyalarına hükmetmesini anlayabiliyorum.""Burada yaşayan Kızılderililer onu kutsal görüyordu. Sa-

dece volkanik dağ olduğu için değil; diğer Cascade tepelerinden bazıları daha aktifti, çevrede daha fazla etkileri vardı. Ama hiçbirinde Shasta'nın cazibesi yoktu."

"Hâlâ da öyle," diye fısıldadı Pamela, sessiz dağa bakarken. "Orada bir... güç var. Hissedebiliyorum."

Jeff başıyla onayladı, gözleri Pamela'nın kiler gibi uzaktaki görkemli yamaçlara kilitlenmişti. "Hâlâ o dağa tapan bir tarikat var beyazlar, Kızılderili değil. Dağın İsa'yla, yeniden dirilmeye bir bağlantısı olduğunu düşünüyorlar. Diğerleri dağın altındaki magma tünellerinde yaşayan uzaylılar ya da bir tür eski insan ırkı olduğuna inanıyor. Tuhaf, delice şeyler; Shasta dağı öyle düşüncelere ilham kaynaklığı yapıyor bir şekilde."

Rüzgar daha soğuk esiyordu. Pamela titremeye başladı, Jeff refleks olarak kolunu omzuna koydu ve onu kendi sıcaklığına çekti.

"Zaman zaman," dedi Jeff, "başına - başımıza - gelenin sıra dışı bile olsa bir açıklamasını aradım. Zamanda bir sapma, kara delik, Tanrı'nın çıldırmış olması... Shasta dağında uzaylıların yaşadığını düşünen insanlardan bahsettim ya; bir sıralar kendimi bunun uzaylılar tarafından gerçekleştirilen bir deney olduğuna inandırdım. Aynı fikir bir iki kez senin de akma gelmiş olmalı; *Starsea'de* bunun izlerini görebiliyordum. Ve belki gerçek de budur belki de biz bu labirentte yolunu bulup kurtulması gereken sıçanlarızdır. Ya da belki de 1988'in sonunda bir nükleer felaket yaşanmıştır ve o güne dek yaşamış tüm erkek ve kadınların ruhları insanlığın sonunun gelmemesi için bu yolu seçmiştir. Bilmiyorum.

"Sorun da bu: *Bilemem* ve artık bunu anlayamama durumunu kabullendim ya da değiştiremem."

"Bu merak etmeyeceğin anlamına gelmez," dedi Pamela, yüzünü ona yaklaştırıp

"Elbette öyle, ve merak da ediyorum. Devamlı hem de. Ama artık cevap bulmak için kendimi harcamıyorum, uzun zamandır böyle. Yaşadığımız ikilem, ne kadar sıra dışı olursa olsun, bu dünyadan gelip geçen herhangi birinin yaşadıklarından farkı: değil: Buradayız ve nedenini bilmiyoruz. İstedğimiz kadar felsefe yapabiliriz, binlerce farklı yol deneyip bu sırrın anahtarını arayabiliriz ve o kilidi açmaya hiçbir zaman yaklaşamayız.

"Bize başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz bir armağan verildi. Pamela; bir hayat armağanı, daha önce kimsenin bilmediği kadar büyük bir farkındalık ve potansiyel. Neden onu olduğu gibi kabul edemiyoruz?"

"Birisi - Plato sanırım, bir zamanlar demiş ki, 'Sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değmez.'"

"Doğru. Ama çok yakından incelenmiş bir hayat da intihara değilse bile deliliğe yol açar."

Pamela kendi ayak izleri dışında dokunulmamış olan kara baktı. "Ya da başarısızlığa," dedi sessizce.

"Sen başarısız olmadın. Sen dünyayı bir araya çekmek için bir girişimde bulundun ve bu esnada muhteşem sanat eserleri yarattın. Çaban ve yarattıkların; bunlar kendi başına çok şey ifade ediyor."

"Ben ölene dek belki. Bir sonraki tekrara kadar. Sonra hepsi kaybolacak."

Jeff kafasını salladı, kolunu sıkıca Pamela'nın omzuna sarmıştı. "Hayatının ürünleri yok olacak sadece. Mücadele, çabalarına olan bağlılığın... Gerçek değer burada yatıyor ve her zaman kalacak: Senin içinde."

Pamela'nın gözleri doldu. "O kadar kayıp, o kadar acı; çocuklar. .."Her hayatta kayıp vardır. Bununla mücadele etmeyi öğrenmem çok, çok uzun yıllarımı aldı ve tam anlamıyla hiçbir zaman boyun eğmeyeceğim. Ama bu, dünyaya sırt dönmemizi gerektirmez ya da elimizden gelenin en iyisini yapmak ve olmak için mücadele etmeyi bırakmamızı. En azından bu kadarını kendimize borçluyuz ve bundan nasıl bir iyilik gelecekse onu hak ediyoruz."

Pamela'nın gözyaşlarının izlerini bıraktığı yanaklarını ÖPTÜ, sonra da yavaşça dudaklarından. Batıda birkaç şahin Şeytan Kanyonu'nun üstünde havada daireler çiziyordu. "Hiç uçtun mu?" diye sordu Jeff. "Planörle falan mı? Hayır. Hayır, hiç." Jeff iki kolunu onun beline doladı ve ona daha sıkı sarıldı. Uçacağız," diye fısıldadı koyu kumral saçlarının yumuşaklığına. "Birlikte uçacağız."

Revelstoke'u geçen tren Rockies'e tırmanmaya başladığı sırada büyük ve kasvetli buzulların yanından geçip hızlandı. Kırmızı sedir ve baldıranotlarından oluşan yoğun ormanlar etraftaki tepeleri kaplamıştı ve bir virajı dönerken iki buzulun arasında sıkışıp kalmış bir funda tarlası birden görüş alanına girdi. Pembe ve mor çiçekler yumuşak bahar rüzgarında savrulup ışıldıyordu, geçici güzellikleri, etraflarını saran kayıtsız buz duvarlarını azarlar gibiydi.

Çiçeklerde erotik bir şey var, diye düşündü Jeff: İnatçı buzullara karşı kırılğan, rüzgarda savrulan şefkatleri, canlı renkleri bir kadının dudakları gibi ya da...

Yanında oturan Pamela'ya gülümsedi, elini onun çıplak dizine koydu ve parmaklarını eteğinin altına doğru kaydırды. Bacağının içini okşarken Pamela'nın yanakları kızardı; onlara bakan var mı diye etrafına bakındı ama diğer yolcuların gözleri trenin dışındaki manzaraya kilitlenmişti.

Jeff in eli daha yukarı çıktı, nemli ipeğe dokundu. Jeff parmağını yarığına bastırınca Pamela hafifçe inleyip deri koltuğuna yaslandı. Jeff elini yavaşça ve parmak uçlarını hafifte bacağına sürterek çekti.

"Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu Jeff ve Pamela *da* onayladı. Pamela'nın elini tuttu, onu camlı salon vagonundan çıkarttı ve trenin arkalarına götürdü. Kulüp vagonuyla yemek kısmı arasında durdular ve hafifçe dengelerini sağlayıp sallanan metal platformda öpüştüler. Açık camdan esen rüzgar o sabah Vancouver'da olandan en az on beş derece soğuktu ve Pamela kollarında titriyordu.

Yataklı vagon boştu; görünüşe bakılırsa diğer herkes yemek salonuna panoramik manzaraları izlemeye gitmişti. İki kişilik kompartımanlarına girince açılır kapanır yataklardan birini indirdi ve Pamela da jaluziye uzandı. Jeff onu durduruş kendine çekti.

"Bırakalım da manzara bize ilham versin," dedi.

Pamela dalga geçerek direndi. "Açık bırakırsak biz de manzaranın bir parçası olacağız."

"Dışarıda bizi izleyecek birkaç kuş ve geyikten başka bir yok. Seni günışığında görmek istiyorum."

Pamela ondan bir adım geri attı. Onu çerçeveleyen karla kaplı nehirler ve buzul tepelerinin ortasında bluzunu açtı ve kollarından aşağı sıyırdı. Eteğinin kemerini açıp eteğin yere düşmesine izin verdi.

"Neden manzaraya bakmıyorsun?" diye sordu gülümseyerek. "Bakıyorum."

Pamela geri kalanları da çıkarıp, akıp giden vahşi doğa manzarası önünde çıplak durdu. Jeff de soyunurken gözündeki şehvetli bakışlar Pamela'nın vücudunu yaladı ve sonra Jeff

de ona katılıp Pamela'yı aceleyle açık camın önündeki yumuşak sandalyeye doğru ittirdi. Akşamüzeri güneş yüzlerine vuruyor, altlarındaki gürültülü tekerler onları düzenli bir ritimle sallıyordu.

Trenin Montreal'e ulaşması dört gün ve gece sürdü ve bir hafta sonra tekrar batıya geri döndüler.

Peki ya Orta çağlar?" dedi Pamela. "Nasıl olurdu bir düşünsene, hep aynı sıkıcılık, tekrar tekrar."

"Orta çağlar çoğu insanın düşündüğü kadar sıkıcı değildi. Bence büyük bir savaş ve onun öncesindeki yıllar çok daha kötü olurdu; devamlı 1939 Almanya'sına döndüğünü düşünsene."

"En azından oradan ayrılıp Amerika'ya gidebilir ve güvende olacağını bilirdin."

"Yahudi'ysen hayır. Ya Auschwitz'e düşmüş olsaydın?"

Bu ayki favori konuları buydu: Başka bir tarihsel dönemde yaşamış biri için hayatı tekrarlama tecrübesi nasıl olurdu, çok iyi bildiklerinin dışında tekrar eden farklı olaylar ve durumlarla en iyi şekilde nasıl başa çıkılacağı.

Aralarındaki sohbetin baraj kapakları açıldıktan sonra konuşacak şeylerin sonu yokmuş gibi geliyordu: Tahminler, planör, anılar... Kendi farklı hayatlarının detaylarına girip 1974'te Los Angeles'ta ilk karşılaştıklarında anlattıkları kişisel tarihlerini daha detaylı

anlatıyorlardı. Jeff ona Sharla'yla delilik yararak harcadıkları zamanları, Montgomery Creek'teki yalnız yıllarının iyileştirici etkisini anlatmıştı. Pamela da karşılığında tıbbi kariyerine olan bağlılığını, onca eğitimini bir daha kullanamayacağı zaman yaşadığı hayal kırıklığını ve ardından, *Starsea*'yi yaparken yaşadığı yaratıcı mutluluğu anlattı.

Yanlarından roller-skate'li uzun boylu, sakallı, genç bir zenci geçti; Doğu Elli Dokuzuncu Cadde'nin kalabalık kaldırımından Central Parkın girişine doğru ilerliyordu. Omzuna koyduğu büyük Panasonic radyodan Blondie'nin "Call Me" şarkısının Giorgio Moroder versiyonu gümbürdüyordu ve Pamela'nın Jeff in Auschwitz cehennemini tekrar yaşamakla ilgili farazi sorusuna verdiği cevap gürültünün içinde kayboldu.

Altı haftadır New York'talardı, bir yılı aşkın bir süre Jeff'in Kuzey Kaliforniya'daki evi ve Pamela'nın Topanga Canyon'daki evi arasında gidip geldikten sonra. Şimdi birliktelerdi, inzivaya çekilmek onlara daha iyi geliyordu. Yetişmeleri gereken çok şey vardı, paylaşılması gereken çok fazla özel duygu düşünce. Ama dünyadan tam anlamıyla da çekilmemişlerdi Jeff risk sermayesi işine girmiş, önceki hayatlarında yeterince fon bulamamış, başarıları ya da başarısızlıkları hakkında bilgi sahibi olmadığı küçük şirketlere ve ürünlere yatırım yapıyordu. Bir masa oyuncağı, yapışkan bir sıvının içinde ağır çekimde bale yapan küçük magnetleri olan bir Lucite küpü, çoktan talep görmeye başlamış; Pet Rock'ın 1979 Noel'i versiyonu olmuştu. Pamela'nın iki sinematograf arkadaşının önerdiği holografik bir video sistemi ise o kadar başarılı olmamıştı. Kamerasında devamlı sorun çıkıyordu ve belki de fikir bu nedenlerden ötürü başarısız olmuştu. Önemi yoktu gerçi; bu projelerin belirsizliği, tahmin edilemezliği, Jeff'i çeken şey de buydu zaten.

Pamela yeni bir eğlence ve özgürlük anlayışıyla film işine geri dönmüştü. Artık insanlığı yeni bilinç ve varoluş düzeylerine taşıma görevine takılmıyordu. Uyumsuz ve yanlış zamanlamalı aşk ilişkileri üzerine hafif keskin bir romantik komedi yazmıştı. Kadın başrole genç ve isimsiz Darryl Hannah seçilmişti ve Pamela yönetmenliğini TV komedi oyuncusu Rob Reiner'in almasında diretmişti. Her zaman olduğu gibi ortakları onun böyle denenmemiş bir yetenek seçmesine şaşırmışlardı ama projenin yapımcısı ve finansörü olarak bu meselelerde son sözü o söylüyordu. Jeff le birlikte New York'a yeni

filmin çekim öncesi işlerini halledip mekanları seçmek için gelmişlerdi.Çekimler birkaç gün içinde başlayacaktı, haziranın ikinci haftasında.

Sağa dönüp Beşinci Cadde'nin kuzeyine yürüdüler, tarihi fantezilerle ilgili tartışmalarına devam ettiler.

"Da Vinci'de bizdeki fırsat olsaydı neler başarırды bir düşünsene," dedi Pamela derin düşüncelere dalıp. "Farklı hayatlarında yapacağı onca heykel ve resim."

"Öyle olduğunu bir düşünsene; belki de onun her varoluşunda dünya farklı zaman dilimlerinde devam etti, bizim için de öyle. Yirminci yüzyılın gerçekliğinin bir versiyonunda sanatından çok icatlarıyla hatırlanabilirdi, eğer onlar üzerinde tekrar çalışacak zamanı olsaydı. Bir diğer hayatınla düşüncelerine gömülüp arkasında önemli hiçbir şey bırakmayabilirdi. Aynı şekilde, gelecekte sen de *Starsea*'yle hatırlanabilirsin, bir diğerinde Future, Inc. Büyük bir şirket olaarak varlığını sürdürdü."

"Sürdürdü mü?" Pamela kaşlarını çatı. "Sürdüreceksun herhalde?"

"Hayır," dedi Jeff. "Eğer zamanın akışı kesintisizse dünyanın geri kalanının bildiği gibi kesintiye uğramıyorsa, sen ve benim devamlı yaşadığımız bu döngüyü saymazsak ve döngünün her versiyonunda yeni gerçekliklerde senle ikimizin yarattığı değişimlere bakacak olursak o zaman tarih yaşadığımız her tekrar için yirmi beş yıl daha ilerlemiş olmalı."

Pamela dudaklarını büzdü ve bir an düşündü. "Eğer bu doğruysa bireysel zaman dilimleri de çakışır. Her biri biz öldükten sonra 1988'den itibaren kendi yolunda ilerlerdi ve önden gelenler yirmi beş yıl ileride olurdu."

"Doğru. Yani son tekrarımızda, senin Dustin Hoffman'la evlendiğin ve benim Atlanta'da yaşadığım, biz öldüğümüzden beri sadece on yedi yıl geçti. 2005 yılındalar; tanıdığımız çoğu insan hâlâ hayatta olurdu.

"Ancak ilk tekrarımızdan başlarsak, senin Chicago'da doktor olduğun ve benim de kendi holdingimi kurduğumda, kırk iki yıl geçti. 2029 yılında olunması gerekirdi; kızım Gretchen ellisinin üstünde olurdu, muhtemelen kendi çocukları da birer yetişkin olurdu."

Jeff sessizleşti, hâlâ hayatta olan ancak nesnel olarak bakıldığında Jeff ten on yaş büyük olan tek gerçek çocuğunun düşüncesi onu durgunlaştırdı.

Pamela tasarımı onun için tamamladı. "Ve orijinal hayatlarımızda altmış yedi yıl geçmiş olurdu. Büyüdüğümüz dünya yirmi birinci yüzyılın ikinci yarısında olurdu. Benim çocuklarımsa... yetmişli yaşlarında olurlardı. Tanrım."

Tahmin oyunları daha ciddi bir şeye dönüşmüştü, ikisinin de beklediğinden çok daha rahatsız edici bir şeye. Kendi sessiz düşüncelerine öylesine gömülmüşlerdi ki, az daha kapı görevlisi taksi çağırırken Sherry-Netherland Hotel'in dışında yanında çocuğıyla bekleyen, şık giyimli, otuzlu yaşlarının ortalarındaki sarışını fark etmeyeceklerdi.

Jeff ve Pamela geçerken kadın merakla gözlerini kıstı. Kadının yüzündeki ifade birden Jeff in meşgul zihninde bir ışık yaktı.

"Judy?" dedi tereddütle, otelin tentesinin altında durdu.

Kadın bir adım geri attı. "Korkarım ben sizi, hayır bir dakika," dedi, "Emory'deydin değıl mi? Emory Üniversitesi. Atlanta?"

"Evet," dedi Jeff sessizce, "öyleydim. Birlikteydik." "Biliyor musun, ben de bir yerden tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Bilsem..."

Yanakları kızardı, her zaman olduğı

gibi. Belki de eski Chevy'nin arka koltuğundaki ya da içeri girme vakti gelene kadar Harris Hall'un dışındaki bankların birindeki bir geceyi hatırlamıştı; ama Jeff onun ismini hatırlamakta zorlandığını görebiliyordu ve utancını silmek için hemen konuştu.

"Ben Jeff Winston," dedi. "Arada sırada sinemaya giderdik ya da Moe's and Joe's'da bir bira içmeye."

"Tabii, Jeff, seni hatırlıyorum. Nasılsın?"

"İyiyim. Gayet iyiyim. Pamela bu... üniversiteden bir arkadaşım. Judy Gordon. Judy, bu da arkadaşım Pamela Phillips."

Judy'nin gözleri büyüdü ve bir an için yine on sekiz yaşındaymış gibi göründü. "Yönetmen olan mı?"

"Yapımcı," dedi Pamela nazikçe gülümseyerek. Judy'nin kim olduğunu ve Jeff'in bir diğerktekrarında bu kadının onun ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Tanrım, olaya bakın! Sean, ne diyorsun bu işe?" diye sordu Judy, yanında duran sırık gibi çocuğı. "Bu benim eski bir okul

arkadaşım Jeff Winston, bu arkadaşı da Pamela Phillips, yapımcı. Bu da oğlum, Sean."

"Sizinle tanıştığırma çok memnun oldum Bayan Phillips," dedi çocuk beklenmedik bir şevkle. "Bilmenizi isterim ki... yani, *Starsea* benim için çok önemli. O film hayatımı değışirdi."

"Biliyor musunuz, şaka yapmıyor." Judy gülümsedi. "Filmi ilk izlediğinde on iki yaşındaydı ve onlarca defa izledi. Ondan sonra tek konuştuğu yunuslar ve onlarla nasıl iletişim kurulacağı oldu. Geçici bir ilgi de değildi. Sean sonbaharda San Diego, Kaliforniya Üniversitesi'ne gidecek ve ne okuyacak... Sen söyle tatlım."

"Denizaltı biyolojisi. Dilbilim ve bilgisayar bilimi çift önlisansıyla birlikte. Bir gün türler arası iletişim üzerine Dr.Lilly'le birlikte çalışmayı umuyorum. Ve eğer bunu yaparsam, bunun için size teşekkür borçluyum, Bayan Phillips. Bunun benim için anlamını bilemezsiniz ama şey, belki de bilirsiniz. Umarım."

Şakaklarına griler düşmüş bir adam otelden çıktı ve arkasından da bavul taşıyan bir otel görevlisi. Judy kocasını Jeff ve Pamela'yla tanıştırdı, ailece New York'a tatile geldiklerini ve şimdi de geri döndüklerini açıkladı. Jeff ya da Pamela Atlanta'ya geliyor muydu? Eğer gelirlerse ona uğramalıları; soyadı artık Christiansen'di ve telefon numarası ve adresi de buydu. Bir sonraki filmin adı ne olacaktı? Filmi dört gözle bekleyecek ve tüm arkadaşlarına da söyleyeceklerdi.

Taksi kaldırımından uzaklaşırken Jeff ve Pamela kol kola girip birbirlerini sıkı sıkı tuttular. Beşinci Cadde'den Pierre'e yürürken gülümsüyorlardı ama şimdi gözlerinde ortak bir keder vardı, bir zamanlar bildikleri ve artık bilemeyecekleri dünyalar için.

Jeff kendine bir kadeh daha Montecillo koydu ve batmakta olan güneşin batıdaki dik ve kayalık kıyı hattını aydınlatışını izledi. Yamacın altında, villanın olduğu yerde ve badem ağaçları ve zeytin ağaçlarından yemyeşil görünen tepenin ardında kırmızı çatılı Puerto de Andraitx kasabasına dönen balıkçı teknelerini görebiliyordu. Halen sıcak olan ekim rüzgarındaki bir yön değışikliği birden açık camlardan içeri Akdeniz kokusunu getirdi ve arkasındaki mutfakta pişen paellanın aromasıyla karıştı.

"Biraz daha şarap?" diye seslendi Jeff.

Pamela mutfak kapısından eğildi; elinde büyük, tahta bir kaşık vardı. Kafasını iki yana salladı. "Aşçı ayık kalmak zorunda," dedi. "En azından yemek masaya konana kadar."

Biraz yardım istemediğinden emin misin?" "Mmm... istersen biraz pimiento biberi dilimleyebilirsin. Diğer şey hazır sayılır." "Jeff mutfağa geldi; tatlı, kırmızı biberleri doğramaya başladı. Pamela kaşığını sıg, demir tavaya batırdı ve tatması için biraz paella uzattı. Jeff zengin kırmızı balık suyunu içip yumuşak kalamarı çiğnedi. "Pirince çok mu safran koymuşum?" diye sordu Pamela. "Harika olmuş böyle."

Pamela memnun bir edayla gülümsedi, Jeff'e tabakları almasını işaret etti. Jeff tabakları aldı, her ne kadar daracık mutfakta ikisinin birden hareket etmesi zor olsa da. Tepedeki küçük ev kiralık bir villaydı; havalı isminin çağrıştırdığından çok daha küçük ve sadeydi. Ama sonuçta Pamela'nın geçici konaklamayı tercih etmesinin tek bir basit nedeni vardı. Jeff bunu mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyordu ama göz ardı etmesi zordu.

Pamela onun gözlerindeki ifadeyi gördü, parmak uçlarıyla hafifçe Jeff'in yanağına dokundu. "Hadi," dedi, "yemek zamanı."

Pamela buharları tüten paellayı koyarken Jeff tabakları tuttu, sonra da zengin deniz mahsullerinin üstüne bezelye ve kestigi biberleri koydu. Yemeklerini alıp salonun cam kenarındaki masaya geçtiler. Pamela mumlan yaktı ve Laurindo Almeida kaseti koydu, "Concierto de Aranjuez", Jeff de şarap kadehlerini doldurdu. Sessizce yediler, aşağıdaki balıkçı kasabasından gelen ışıkları izlediler.

Yemekleri bitince Jeff tabakları topladı, Pamela da *manc-hego* peyniri ve kavun getirdi. Jeff tatlıyı gönülsüzce yiyip Soberano brendisini yudumladı ve bir kez daha neden Majorca'da olduklarını düşünmemeye çalıştı.

Sabah gidiyorum," dedi en sonunda. "Beni bırakmana gerek yok; Palma'ya tekneyle geçip havaalanına da taksiyle giderim."

Pamela masanın üstünden elini uzatıp Jeff'in elini tuttu. "Kalmanı istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Sana bunu yaşatmak... istemiyorum."

Pamela elini sıktı. "Baş edebilirim. Senin yanında olurum seninle olurum... Ama ilk önce ben olsaydım, görmeni istemezdim. Bu yüzden nasıl hissettiğini anlıyorum. Buna saygı duyuyorum."

Jeff boğazını temizledi, toprak tonlarındaki odaya baktı. Mum ışığının loşluğunda düşünmeden edemedi, burası ölmek için iyi bir yerdi. Pamela'nın öldüğü yer, çeyrek yüzyıl önce ve yeniden ölmesine iki hafta bile yoktu, Jeff in kalbi bir kez daha başarısız olduktan hemen sonra.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Pamela alçak sesle.

"Montgomery Creek, sanırım. Bence bunun... olması için izole bir yer seçme fikrinde haklısın. Özel bir yer."

Pamela gülümsedi; sıcak, şefkatli ve memnun bir gülümseme. "Evine geldiğim günü hatırlıyor musun? Tanrım, çok korkmuştum."

"Korktun mu?" dedi Jeff, şimdi o da gülümsüyordu. "Neden?"

"Senden sanırım. Bana ne söyleyeceğinden, nasıl tepki vereceğinden. Seni Los Angeles'ta son gördüğümde bana çok kızgındın; hâlâ öyle olabileceğini düşündüm."

Jeff iki elini ellerinin üstüne koydu. "Sana kızgın değildim aslında; yaptığın şeyin olası sonuçlarından endişe ediyordum."

"Artık bunu biliyorum. Ama o zaman... Starsea'deki ofisime birdenbire çıkageldiğinde, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Ne kadar yalnız ve ne kadar çaresiz olacağımı fark etmemiştim bile.

O zamanlar benim gibi kimseyle tanışmayacağımı, benimle aynı tecrübeyi paylaşan biri şöyle dursun, yaşadıklarına inanacak biri çıkmayacağını düşünüyordum. Sen kendi arazine, ağaçlarına ve ürünlerine döndün... bense farklı türden duygusal bariyerler oluşturdum kendime: Dışa-dönük, sosyal bir tür yalnızlık.Dünyayı kurtarmak benim kendi ihtiyaçlarımdan kaçmamın bir yoluydu. Bu itiraf etmesi zor bir şeydi sana da kendime de."

"Bu cesareti bulabilmene sevindim. Bana kendi duygularımdan ya da korkularımdan saklanmak zorunda olmadığımı öğretti."

Pamela ona derin ve uzun uzun baktı, gözlerinde ve yüzünde şefkat vardı. "Uçtuk, değil mi? Gerçekten yaptık."

"Evet," diye fısıldadı, Jeff ona bakarak. "Ve yakında yine yapacağız. Buna tutun. Bunu unutma."

Jeff teknenin kıç tarafında durup kasabanın ve ardındaki tepelerin uzaklaşmasını izledi, ta ki artık tahta iskelede Pamela'yı t göremeyene dek. Sonra gözlerini Pamela'nın küçük villası olan kırmızı-beyaz noktaya kaydırды ve o da görünmez olana dek onu izledi.

Açık denizdeki rüzgar gözlerini acıtıyordu. Yolcu kısmına geçip kendine bir bira aldı ve ölü sezon Fransız ve Alman turistlerin seslerinden uzak bir yere oturdu.

Henüz her şey bitmedi, diye hatırlattı kendine; Pamela'ya da dediğı gibi. Sadece bu tekrar, biten sadece buydu; çok yakında yine birlikte olacaklardı, her şeye yeni bir başlangıç yaabileceklerdi. Ama Tanrım, bu muhteşem gerçekliğı, birbirlerini tanıyıp sevdikleri bu hayatı terk etmekten nasıl da nefret diyordu. Bu kadar ilerlemişlerdi, bir sürü şey yapmışlardı; Pamela'nın film başarısıyla kendininmiş gibi gurur duyuyordu. *Starsea'nın* ve Pamela'nın sonraki yıllarda yarattığı son dere

ce başarılı, dokunaklı, insancıl komedi ve dramaların asla var olmadığı ve asla da olmayacağı bir dünyaya gitmek nasıl da yürek burkucuydu.

Yıllar önce New York'tayken tartıştıkları zaman dilimleri konseptine inatla tutundu Jeff. Bir yerlerde Pamela'nın sanatsal mirasının yaşamaya devam ettiğinden ve gelecek nesilleri etkileyip aydınlatmaya devam edeceğinden emindi. Belki Judy'nin oğlu Sean gerçekten dünyanın okyanuslarında ve kara parçalarında yaşayan zeki ırkların birbirleriyle iletişim kurmaları için bir yol bulacaktı ve eğer bunu başarırsa bu büyük gezegensel erdem doğruca Pamela'nın bakış açısından kaynaklanmış olacaktı.

Muhafaza etmeye değer bir umut, önemsenmeye değer bir rüyaydı bu ama şimdi yeni umutlara, yeni rüyalara ve henüz yaşanmamış yeni bir hayata odaklanmaları gerekiyordu.

Jeff elini ceketinin cebine soktu, tekneye binerken Pamela'nın verdiği küçük ve düz paketi çıkardı. Paket kağıdını özenle açtı ve Pamela'nın ona verdiği şeyi görünce boğazı hissettiğı duygulardan gerildi.

Bu bir resimdi, Shasta dağının bir minyatürü; aynı Jeff'in arazisinden bakıldığında görüldüğü gibi ve dağın üstündeki sakin gökyüzünde iki figür muhteşem tüyden kanatlarla süzülüyordu. Jeff ve Pamela, hayata geçen mitolojik

ğru, sor

kahramanlar gibi, gerçekte ya da mitlerde hiç duyulmamış bir kadere ebedi ve mutlu uçuyorlardı.

Jeff küçük sanat ve aşk eserine birkaç dakika baktı, tekrar paketine sarıp cebine geri koydu. Gözlerini kapadı, Bahia de Palma'nın dalgalarını yararak ilerleyen teknenin gürültüsünü dinledi ve ölmek üzere evine döndüğü yolculuğun ilk ayağı için sessizce yerine yerleşti.

Panjurlu pencerelerden ve mavi-yeşil perdelerin arasından donuk gri sabah ışığı sızıyordu. Jeff gözlerini açınca kral boy yatağının ayakucunda parlak tüylü bir Siyam kedisinin huzurla uyuduğunu gördü. Jeff kıpırdanınca kedi kafasını kaldırdı, esnedi ve sonra sinirli ve açıkça soru sorar gibi bir ses çıkardı, "Mauuvv..."

Jeff kalktı, yatağın başındaki lambayı yaktı ve odayı inceledi: Uzaktaki duvara dayalı stereo konsol ve TV, raflarda model uçaklar ve roketler; sağ duvarda kitaplık; sol tarafındaki camın altında dağınık bir şifonyer. Her şey düzenli, tertipli.

Ah, lanet olsun, diye düşündü; ailesinin Orlando'daki evindeki çocukluk odasındaydı. Bir şeyler ters gitmişti, hem de çok ters. Neden Emory'deki yurt odasında değildi? Tanrım, ya bu defa bir *çocuk* olarak geri geldiyse? Yorganı üstünden atıp kendine baktı. Hayır, pübik kılları vardı, sabah ereksiyonu bile yaşıyordu; çenesini okşadı, sakallarını hissetti. En azından ergenlik öncesi dönemde değildi.

Yataktan çıktı, aceleyle bitişikteki banyoya gitti. Kedi onu takip etti, erken bir kahvaltı ettiği sürece bu saatte kalkmalarında bir sakınca yoktu. Jeff ışığı açtı, aynaya baktı: Görüntüsü on sekiz yaşındaki haliyle eşleşiyordu. O zaman evde ne işi vardı?

Eskimiş bir kot ve tişört alıp çorapsız ayaklarıyla eski spor ayakkabılarını giydi. Yatağının başındaki saat yediye çeyrek kalayı gösteriyordu. Belki de annesi uyanıktı; güne başlamadan önce sakince bir fincan kahve içmeyi her zaman sevmiştir

Jeff kedinin ensesini okşadı. Şah, tabii ya, Jeff'in üniversitedeki ilk yılında ezilen kedileri; ailesine onu evden çıkarmamalarını söylemesi gerekecekti. İhtişamlı hayvan Jeff'le birlikte holde yürüyüp çimento mozaikli oturma odasına, oradan da mutfaka geçti. Jeff'in annesi oradaydı, *Orlando Sentinel*'i okuyor ve kahvesini yudumluyordu.

"Tanrım," dedi, annesi kaşlarını kaldırıp. "Gece kuşunun burada ne işi var?"

"Uyuyamadım, anne. Bugün çok işim var." Günlerden ne olduğunu, hangi yılda olduklarını sormak istiyordu ama cesaret edemedi.

"Seni şafak vakti uyandıracak kadar önemli olan nedir? Ben bunu yıllardır deniyorum ama hiç başaramadım. Bir kızla alakalı olmalı, değil mi?"

"Sayılır. Gazetenin bir kısmını bana verir misin, lütfen? Eğer okuduysan ön sayfası olabilir mesela?"

"Hepsini alabilirsin tatlım. Ben de kahvaltıya başlayacaktım. Tost ister misin? Ya da yumurta ve sosis?"

"Hiçbir şey," diyecekti ama sonra ne kadar aç olduğunu fark etti ve "Ah, yumurta ve sosis harika olur anne. Belki biraz da yulaf?"

Annesi ona güvenmiş gibi yaparak kaşlarını çattı. "Ne zaman kahvaltından yulaflı eksik ettim ki? Kaburgalarını o bir arada tutuyor, bunu biliyorsun."

Jeff annesinin eski, kahvaltı masası şakasına güldü ve gazeteyi okumaya başlarken annesi de kahvaltıyı hazırlamaya koyuldu.

Ana başlıklar Savannah'daki vatandaşlık hakları tartışmaları

ve Amerika'nın kuzeydoğusundaki güneş tutulmasıyla ilgiliydi. 1963 Temmuzunun ortalarıydı. Yaz tatili; bu yüzden Orlando'daydı. Ama Tanrı aşkına, normalden üç ay sonraydı! Pam- ela çıldırmış olmalıydı, Jeff neden onunla hâlâ irtibata geçmedi diye merak ediyor olmalıydı.

Jeff aceleyle kahvaltısını etti, annesinin yavaşlaması konusunda uyarılarını dinlemedi. Mutfaktaki saate baktı, yediyi geçiyordu;

babası ve kız kardeşi her an kalkabilirdi. Bir aile misinasının içine düşmek istemiyordu.

"Anne..."

"Mmm?" dedi annesi dikkati dağınık; birazdan kalkacak olanlara da yumurta hazırlıyordu.

"Anne bak, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam lazım."

"Ne? Nereye? Martin'i görmeye Miami'ye mi gidiyorsun?"

"Hayır, ben, şey, biraz kuzeye gideceğim."

Annesi onu şüpheyle süzdü. "Bu da ne demek 'biraz kuzey'? Şimdiden Atlanta'ya mı dönüyorsun?"

"Connecticut'a gitmem gerekiyor. Ama bunu babamla konuşmak istemiyorum ve yolculuk için biraz paraya ihtiyacım ar. Sana hemen geri ödeyeceğim."

"Connecticut ne alaka? Ya da orada kim mi var demeliyim? Okuldan bir kız mı?"

"Evet," diye yalan söyledi. "Emory'den bir kız; ailesi Westport'ta oturuyor. Beni bir haftalığına falan kalmam için davet ettiler."

"Hangi kız bu? Bana Connecticut'lı birinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ben hâlâ Tennessee'li sevimli küçük kız Judy'yle çıktığını sanıyordum."

"Artık değil," dedi Jeff. "Finallerden hemen önce ayrıldık."

Annesi endişeli görünüyordu. "Bana hiç söylemedin; bu yüzden mi eve geldiğinden beri doğru düzgün yemiyorsun?"

Hayır anne, iyiyim ben. Büyütülecek bir şey değil; ayrıldık, hepsi bu. Westport'taki bu kızdan çok hoşlanıyorum gidip onu görmem gerek. Bana yardım edecek misin?"

"Eylülde okula dönmeyecek mi? Onu tekrar görmek için o zamana dek bekleyemez misin?"

"Onu şimdi görmeyi çok istiyorum. Hem hiç New England gitmedim. Boston'a da gidebileceğimizi söyledi. Annesi babasıyla," diye ekledi hemen, zamanın ahlak değerlerini ve annesinin adabı muaşeret merakını hatırlayıp.

"Bilmiyorum..."

"Lütfen anne. Benim için çok önemli. Bu gerçekten çok önemli."

Annesi öfkeyle kafasını salladı. "Senin yaşındayken her şey önemli; her şey *hemen* olmalı. Baban gelecek hafta balık avına çıkmayı dört gözle bekliyordu. Biliyorsun..."

"Döndüğümde balığa çıkarız. Bak, oraya bir şekilde gitmem lazım, sadece nerede olacağımı bilmeni istedim ve bana biraz para verirsen çok yardımı olur. İstemiyorsan o zaman..."

"Üniversiteye gidecek kadar büyüksen istediğin yere gidecek kadar da büyüksün demektir. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Anneler bunun içindir... ve de para vermek için." Göz kırptı ve çantasını açtı....

Jeff bavuluna birkaç kıyafet attı, annesinin verdiği iki yüz doları bir çift top yapılmış çorabın içine koydu. Babası ve kız kardeşi uyanmadan evden çıktı.

Eski Chevy dönemeçti yolda, babasının büyük Buick Electra'sının ve annesinin Pontiac'ının arkasında park edilmiş duruyordu. Jeff motoru çalıştırınca araba tanıdık biçimde öksürüp yola koyuldu.

Jeff ailesinin yaşadığı gelişmekte olan banliyö bölgesin-

den çıkıp Little Lake Conway'den geçti ve Hoffner Road ve Orange Avenue'nün kesişimine geldiğinde bir süre durup aralarda öylece oturdu. Cape'e giden Beeline Ekspres yolu yapılmış mıydı acaba? Hatırlayamıyordu. Eğer açıldıysa I-95'e doğrudan bağlanabilirdi. Bu sabah gazetede uzay mekiği fırlatılacağıyla ilgili bir haber yoktu, dolayısıyla Cocoa ve Titusville civarında trafik çok kötü olmasa gerek; ama ekspres yol henüz tamamlanmadıysa kendini eski, iki şeritli bir yolda buluverirdi. Güvenli yolu seçti ve yönünü şehre çevirip Daytona'ya giden I-4'e girdi.

Jeff, hâlâ Disney patlamasının yaşanmamış olduğu ve altmış kilometre ötedeki NASA'nın varlığı sayesinde yeni yeni gelişmekte olan miskin, küçük şehirden geçti. I-95'e beklediğinden daha çabuk bağlandı, Jacksonville'de radyoda WAPE'i açtı. "Küçük" Stevie Wonder "Fingertips, Part II'yi söylüyor, ardından Marvin Gaye "Pride and Joy"la devam ediyordu.

Üç ay. Bu defa nasıl üç ay kaybedebilmişti? Bu ne anlama geliyordu? Şimdi bunun hakkında endişelenmenin faydası yoktu; kontrolünün dışında bir şeydi. Pamela üzülecekti, bunun için iyi bir nedeni vardı ama en azından çok geçmeden Jeff onun yanında olacaktı. Buna odaklan, dedi kendi kendine, çam ormanları ve kayaların çevrelediği uzun yolda kuzeye doğru ilerlerken.

Öğlen Savannah'a varmıştı; burada otoyol biraz kesintiye uğradığı için hızı kesildi. Görkemli ve eski şehrin sokaklarında çatık kaşlı, kasklı polisler dizilmişti. Jeff barikatların yanından dikkatli geçti, geçen hafta burada patlak veren mitinglerden ve ırkçı vahşetten haberdardı. Bunların yeniden başladığını görmek üzücüydü ama kanlı gösterilerden kaçınmaktan başka şansı yoktu Jeff'in.

Saat üçü biraz geçiyordu, South Carolina, Florence'deki Howard Johnson's'da bir sandviç yemek için mola verdi Florida'nın ve Georgia kıyılarının yaylaları arkasında kalmıştı şimdi ve kırsal alanda sürmeye devam ederken güçlü V-8 arabasının hız göstergesini hız sınırı olan yüz on kilometrenin biraz üstünde tutuyordu.

Virginia'daki yatılı okuluna sapan yoldan geçerken hava kararmıştı. Burası, uzun yıllar önce onun için kaybın ve boşluğun simgesi olan küçük köprüye plansız olarak bir hac ziyareti gerçekleştirdiği yerd. Otoyoldan Rendell'ların evinin ışığını görebiliyordu; eski güzel ve genç öğretmeni ve bir zamanlar yaltaklandığı o kadın şimdi kocasına ve doğumuyla Jeff in ergenlik kaynaklı kıskançlık krizine girmesine neden olan bebeğine akşam yemeği hazırlıyor olmalıydı. Aileni sev, diye diledi sessizce ve o güzel tepede kalan huzur dolu evin önünden geçti dünyada zaten yeterince acı var.

Richmond'ın kuzeyindeki bir kamyon durağında geç akşam yemeği olarak kızarmış tavuk ve tatlı patates yedi, bir termos aldı ve garsona içine sade kahve doldurttu. Beltway onu Washington'a götürdü ve gece yarısından sonra Baltimore'daydı. Wilmington, Delaware, Jersey Otoyolu'ndan 1-95'e bağlandı ve Philadelphia ve Trenton arasında olabilecek şafak vakti öncesi trafikten kaçındı. Gece yavaş yavaş ilerledikçe Jeff her tekrarın başında olduğu gibi kendi dirayetine şaşı; otuzlu ya da kırklı yaşlarında olsa bu yolculuğu en azından iki güne bölmesi gerekirdi ve bu bile onu yorardı.

George Washington Köprüsü sabah dörtte bomboştu ve Jeff Cousin Bruice Essex'in "Easier Said and Done"ıyla inlerken radyonun sesini sonuna kadar açtı. New England otobanından New Rochelle'e ilerlerken Pamela'nın hiç bilmediği görüntüleri zihnine doldu: Pamela ilk varoluşunda burada yaşıyordu, bir aile kurmuştu... burada ölmüştü, hayatının sonu olduğu

varsayılırsa, sonraki pek çok hayatının henüz başladığından habersizdi.

Bu defa ölüm onun için nasıl olmuştu acaba, diye merak etti Jeff, orada, Majorca'da? Daha sakin, diye umdu, daha kabullenmiş; Montgomery Creek'deki evde Jeff'e olduğu gibi, çünkü bu defa geri

dönebilecekleri birisi vardı. Ama Jeff onun acısını, her ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, düşünmek isteniyordu. O kısım bitmişti, şimdilik ve dört gözle bekleyebilecekleri, birbirleriyle geçirecekleri sınırsız bir gelecek vardı.

Jeff, Westport'a ulaştığında günün ilk ışıkları doğudan yükseliyordu. Pamela'nın ailesinin adresini Shell istasyonundaki rehberden bulmuştu. Henüz onun evine gidemeyecek kadar erken bir saatti. Yirmi dört saat açık bir kahveci buldu, kendini *New York Times*'i kapak sayfasından son sayfasına kadar okumaya zorladı, zaman öldürdü. Savannah'da ortam hâlâ gergindi, diye okudu; Ralph Ginzburg *Eros* dergisini yayımladığı için müstehcenlikten yargılanıyordu ve Yüce Divan'ın okulda zorunlu duayı kaldırmasıyla ilgili tartışmalar sürüyordu.

Jeff saatine baktı: 7:25. Sabah sekiz çok mu erken olurdu? Ailesi o zamana kalkmış olurdu, belki kahvaltı ediyor olurlardı. Onları yemek yerken rahatsız etmeli miydi? Ne fark eder, diye düşündü. Pamela onu arkadaşısı olarak tanıtacak ve onlar da Jeff' i içeri davet edeceklerdi. Sekize yirmi kalaya dek kahvesiyle gergince oyalandı, sonra kasiyerden yazdığı adrese nasıl gidileceğini öğrendi.

Phillips'lerin evi ağaçlıklı, üst-orta sınıf bir caddede yer alan iki katlı, neo-kolonyel bir evdi. Ülkedeki bin tane şehirdeki bin tane diğer evden ayrılan bir yanı yoktu. Jeff burada gerçekleşen mucizevi olayı biliyordu. Zili çaldı, tişörtünü kotunun içine soktu. Birden aslında üstünü değişmiş olması gerektiğini hatırladı; en azından bir tuvalet bulup tıraş olmuş olmalıydı. "Buyrun?"

Kadın Pamela'ya şaşırtıcı biçimde benziyordu; sadece stili farklıydı, düz, küt kesim saçlar yerine abartılmadan kabartılmış saçları vardı. Pamela'yı en son gördüğü zamanki yaşardaydı ve ifadesi tedirgindi.

"Şey, Pamela Phillips evde mi, hanımefendi?"

Kadın kaşlarını çattı, Jeff'in Pamela'nın yüzünde çok sık gördüğü gibi hafif bir şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. "Henüz uyanmadı. Okuldan arkadaşısı mısın?"

"Tam okuldan sayılmaz ama ben..."

"Kim o, Beth?" Evin içinden bir erkek sesi duyuldu. "Klima için mi gelmişler?"

"Hayır, hayatım, Pam'in bir arkadaşısı."

Jeff rahatsızca bir ayağından diğerine verdi ağırlığını. "Sizi sabahın bu erken saatinde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Pamela'yla konuşmam gerekiyor."

"Henüz uyandığından emin değilim."

"İçeri gelip beklersem, size rahatsızlık vermek istemem ama..."

"Şey... Neden gelip oturmuyorsun, bir süreliğine en azından?"

Jeff küçük hole adımını attı, kadını rahat döşenmiş oturma odasına kadar takip etti. Gri çizgili takım elbiseli bir adam aynanın karşısında kravatını bağlıyordu.

"Eğer o adam bu sabah gelirse," diyordu adam, "ona termostatin..." Aynadan Jeff'i görünce sustu. "Sen Pam'in arkadaşı mısın?" diye sordu Jeff'e dönüp.

"Evet, efendim."

"Seni bekliyor muydu?"

"Ben... sanırım

Ne demek 'sanırım'? Haber vermeden birine uğramak için biraz erken değil mi?"

""David..." diye uyardı karısı. "Beni bekliyor," dedi Jeff.

""Ama ben ilk defa duyuyorum. Beth, Pam sana dün gece bu sabah birinin geleceğini söyledi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, hayatım. Ama eminim..."

Adın nedir, genç adam?" "Jeff Winston efendim."

"Pam'in bu isimde birinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Beth?"

""David, çocuğa bu kadar kaba davranma. Biraz tarçımlı tost ister misin, Jeff? Henüz yaptım, taze kahvem de var." "Hayır efendim, teşekkürler, kahvaltı ettim." "Kızımızı nereden tanıyorsun?" diye sordu Pamela'nın babası.

Los Angeles'tan, diye düşündü Jeff, uykusuzluktan, çok fazla kahve içmekten ve bin beş yüz kilometrelik yoldan başı dönüyordu. Onu Montgomery Creek'ten tanıyorum, demek istiyordu; New York'tan ve Majorca'dan.

"Pam'i nereden tanıyorsun dedim? Sınıf arkadaşı olamayacak kadar büyük duruyorsun."

"Bizi... ortak bir arkadaşımız tanıştırdı. Tenis kulübünde." Bu kulağa mantıklı geliyor olmalıydı; Jeff'e on iki yaşından beri tenis oynadığını söylemişti Pamela.

"O kim? Pam'in çoğu arkadaşını tanıyoruz ve..." "Babacım! Green Stamp kitabımı arabanda mı bırakmışım? Dolmuş sayılırdı ama şimdi bulamıyorum..."

Merdivenlerin başında durdu, incecik kolları ve beyaz bermuda şortundan görünen bacaklarıyla ergenlik çağında bir kızdı. Üstünde sarı polo bir gömlek vardı ve sarı saçları iki yandan atkuyruğu yapılmıştı.

"Aşağı gelebilir misin, Pam?" dedi babası. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Pamela yavaşça merdivenlerden indi, Jeff'e bakıyordu. Jeff ona koşmak istiyordu, onu kollarına almak ve yaşadığını bildiği tüm acıları öperek iyileştirmek: Ama buna daha zaman vardı. Jeff sırttı, Pamela da ona gülümsedi.

"Bu genç adamı tanıyor musun, Pam?"

Jeff'in gözlerine bakan Pamela'nın gözleri gençlik ve umut doluydu.

"Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Seninle tenis kulübünde tanıştığını söylüyor."

Pamela kafasını iki yana salladı. "Tanışsaydım hatırlardım. Dennis Whitmire'ı mı tanıyorsun?" diye sordu masumca.

"Majorca," dedi kendini zorlayarak kısıp bir sesle. "Resim, dağ..."

"Pardon?"

"Bence her kimsen yoluna gitsen iyi olur," diye araya girdi babası.

"Pamela. Tanrım, Pamela..."

Adam Jeff in kolunu sıkıca tuttu ve onu kapıya götürdü. "Bak dostum," dedi sessiz ama buyurgan bir sesle, "ne oyun oynuyorsun bilmiyorum ama seni bir daha buralarda görmek istemiyorum. Kızımı rahatsız etmeni istemiyorum, ne evinde, ne okulunda, ne de tenis kulübünde. Hiçbir yerde. Anladın mı?"

"Efendim, hepsi bir yanlış anlaşılma. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama Pamela beni tanıyor; o..."

"Kızımı tanıyan herkes ona 'Pam' der, 'Pamela' değil. Ve sana onun on dört yaşında olduğunu da hatırlatırım, anladın mı? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Çünkü reşit olmayan bir kızı taciz ettiğinin bir 'yanlış anlaşılma' olduğunu iddia etmeni istemem."

Ben kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Ben sadece..." "O zaman polis çağırmadan evimden defol git." "Efendim, Pamela yakında kim

olduğumu hatırlayacak, ulaşabileceği bir not bırakabilirsem eğer..."
Hiçbir şey bırakmadan bu evden gidiyorsun. Şimdi." "Böyle
tanışmamız büyük şanssızlık, Bay Phillips. Gelecekte iyi anlaşmak
isterim sizinle ve ben..."

Pamela'nın babası onu dışarıdaki merdivenlere ittirdi ve akpıyı
suratına çarptı. Jeff oturma odasının penceresinden yükselen sesleri
duyabiliyordu: Pamela şaşkınlıktan ağlıyor, annesi sakinleşmesi için
yalvarıyor, babasının koruyucu ve suçlayıcı ifadeleri tiz bir sesle
yükseliyordu.

Jeff arabasına döndü, şoför koltuğuna geçti ve yorgun, zonklayan
kafasını direksiyona dayadı. Bir süre sonra motoru çalıştırdı ve
güneye yöneldi.

Sevgili Pamela,

Dün kafanı karıştırdıysam ya da aileni üzdüysem özür dilerim.
Umarım yakında beni anlayacaksın. O zaman geldiğinde bana
ailemin Florida, Orlando'daki evinden ulaşabilirsin. Numaramız
555-9561. Onlar bana nasıl ulaşacağını biliyorlar.

Lütfen bu mektubu kaybetme güvenli bir yere sakla. Ne zaman
ihtiyacın olduğunu sen bileceksin.

Sevgiler Jeff Winston

Temmuz ve ağustos uyuşuk bir ataletten ibaret bir lağım çukuru;
Florida'nın en kavurucu günlerinin nemli sıcaklığını sadece hemen her
akşamüzeri çıkagelen şiddetli fırtınalar bozuyordu. Jeff babasıyla
balığa gitti, kız kardeşine araba kullanmayı öğretti; ama zamanın
çoğunu odasında The Defenders'ın

ve The Dick Van Dyke Show'un tekrarlarını izleyerek geçirdi.
Telefonun çalmasını bekledi.

Annesi bu eylemsizliğinden, arkadaşlarına ve kızlara karşı
birden ilgisini kaybetmesinden ve gece yarıları arabayla çıkmasından
yakınıyordu. Jeff gitmek istiyordu, baskıcı aile ilgisinden ve
Orlando'nun insana ket vuran sıkıcılığından kaçmak istiyordu ama
gidebileceği hiçbir yer yoktu. Çok alıştığı hareket özgürlüğü
elindekilerin yetersizliğinden sınırlanmıştı: Derbi ve Belmont çoktan
geçmişti ve şimdilik yakınlarda bir gelir kaynağı yoktu.

Yaz bitti; Pamela'dan hiç ses çıkmadı. Jeff, Atlanta'ya ger.
döndü; görünürde Emory'de ikinci yılına başlamak için. Tür derslere

kaydoldu, sırf yurtlardan birinde yer bulmak için, ama hiçbir derse gitme zahmetini göstermedi. Dekanın ofisinden gelen tehdit mektuplarını görmezden geldi ve ekime kadar oyalandı.

Frank Maddock geçen haziran mezun olmuştu ve şimdi Columbia'daydı, eski partneri Jeff'le hiç tanışmadan hukuk okuluna başlıyordu. Jeff son sınıflardan World Series'e onun yerine bahis oynayacak uçarı bir kumarbaz daha buldu. Belli bir fiyatta anlaşıldı; kimse yüzde istemeyecekti, böyle çılgınca bir para oynadıktan sonra nasıl bir ödül kazandırsa kazanılsın Jeff iki bin doların biraz altında bir para koydu ve yüz seksen beş bin kazandı. En azından bir süreliğine para için endişelenmesi gerekmeyecekti.

Boston'a taşındı, Beacon Hill'de bir ev tuttu. Tarih tanıdık evrelerden geçti: Saygon'daki Diem hükümeti devrildi, Kennedy yine öldürüldü. Vatikan Konseyi Katolik Ayinleri'ndeki bazı Latince kelimeleri kullanmamaya başladı ve Beatles Amerikalıların kalplerini aydınlatmak için geldi.

Jeff mart ayında Phillips'lerin evini aradı, Jack Ruby'nin

Lee Harvey Oswald'i öldürmekten hüküm giyip ölüm cezasına çarptırıldığı hafta; kimse Nelson Bennett'ı duymamıştı bile. Telefona Pamela'nın annesi çıktı.

"Merhaba, Pam'le görüşebilir miyim?"

"Kim arıyor diyeyim?"

"Alan Cochran, okuldan arkadaşı."

"Bir dakika, müsait mi bakayım."

Jeff gergince Pamela'nın gelmesini beklerken telefonun kordonuyla oynadı. İsmi hafızasından bulup çıkarmıştı, Pamela'nın bir zamanlar lisede çıktığını söylediği biriydi ama kimse henüz onunla tanışmış mıydı ki? Jeff'in bilmesine imkan yoktu.

"Alan? Merhaba, n'aber?"

"Pam, lütfen kapatma, ben Alan değilim ama seninle konuşmam gerekiyor."

"Kimsin o zaman?" Çocuksu sesinde öfkeden çok merak

»ardı.

"Ben Jeff Winston. Geçen yaz bir sabah evinize gelmiştim

"Evet, hatırladım. Babam seninle bir daha konuşmamamı söyledi."

"Böyle düşünmesini anlıyorum. Ona aradığımı söylemen gerekmez. Ben sadece... beni hatırlamaya başladın mı merak ettim."

"Ne demek istiyorsun? Neyi hatırlayacağım?"

"Ah, belki Los Angeles'ı."

"Evet."

"Hatırlıyor musun?"

"Tabii, on iki yaşındayken annemlerle Disneyland'e gitmiştim. Bunu nasıl hatırlamam?"

"Ben başka bir zamanı düşünüyordum. Bir film mesela, *Starsea!* Tanıdık geldi mi?"

"O filmi gördüğümü sanmıyorum. Hey, çok garipsin, bunu biliyor muydun? Benimle neden konuşmak istiyorsun ki?"

"Senden hoşlanıyorum, Pamela. Hepsi bu. Sana böyle diyebilir miyim?"

"Bana herkes Pam der. Ayrıca seninle konuşmamam gerekiyor. Kapatsam iyi olacak."

"Pamela..."

"Ne?"

"Sana yolladığım mektup duruyor mu?"

"Attım. Babam bulsaydı deliye dönerdi."

"Anlıyorum. Artık Florida'da değilim; Boston'da yaşıyorum. Numaramı yazmak istemiyorsun biliyorum ama bilgilerim rehberde var, bana ulaşmak istersen-"

"Bunu yapmak isteyeceğimi de nereden çıkarıyorsun? *Gerçekten* garipsin."

"Sanırım öyleyim. Ama unutma, istediğin zaman arayabilirsin, gündüz veya gece."

"Kapatıyorum. Artık beni aramamalısın bence."

"Aramam. Ama umarım yakında sen beni ararsın."

"Hoşça kal." Sesi özlem doluydu, gençlik merakı bu inatçı genç adamın tuhaf sorularıyla tavan yapmıştı. Ama merak hiçbir anlam ifade etmiyor, diye düşündü Jeff kederle ona hoşça kal derken; onun için hâlâ bir yabancıydı.

Harvard Coop'daki kasiyer, Jeff'e parasının üstünü ve *Candy*'yi verdi. Dışarıdaki meydan yeni okul yılına başlamaya hazırlanan öğrencilerle doluydu. Jeff, *A Hard Day's Night* (Zor Bir Günü Gecesi) Üniversite Sinemasına baktı ve beş dolarlık kibrit kutusu marihuanaları etrafa dağıtan sakallı bir adam gördü. Leary ve Alpert

Harvard'dan atılalı ve Emory'deki kısa ömürlü "Uluslararası Özgürlük için Uluslararası Federasyon" olayının üstünden bir buçuk yılgeçmişti.

Hatırlanacakları altmışlı yıllar Cambridge'e Emory'den önce geliyordu. Buna rağmen dönemlerin dönüşümü henüz tamalanamamıştı; yine de Harvard Meydanında tek bir protestocu duruyordu ve Vietnam'da giderek artan Amerikalı sayısını kötüleyen broşürler dağıtıyordu. Gazete satan kioskun yakınlarına kurulmuş bir masada bir grup öğrenci "Goldwater'I Durdurun" ve "LBJ 64"ü okuyordu. Hayal kırıklığı yaşamalarına az kalmıştı.

Jeff, MTA durağının merdivenlerini inip el arabasını andıran metro vagonlarından birine bindi. Kenmore Meydanı'nı geçince tren yerin üstüne çıktı ve Longfellow Bridge'de Charles'ı gecti. Jeff sağındaki yeni Prudential Center'a son dokunuşları yapan inşaat iskelesindeki işçileri görebiliyordu; uğursuz, paravan camlarıyla John Hancock Tower'in bitmesine daha çok ardi.

Bu gelecekle ne yapacağım şimdi, diye düşündü Jeff, önündeki uzun ve boş, yalnız geçecek onca yılla? Hayatının dördüncü tekrarına başlayalı bir yıldan fazla olmuştu ve bu döngüyü sevdiği, tecrübeleri ve anlayışı kendisinininkiyle uyuşan biriyle geçirme hayaliyle gelen umutları yok olmuştu. Pamela onu tartmayan bir çocuktı ve eskiden kim ya da ne olduğunu - olduklarını - bilmiyordu.

Belki de Pamela'nın doğu dinleriyle ilgili bazı düşünceleri doğrudu, ikisi için de anlaşılabilir bir biçimde. Belki de Pamela son varoluşunda gerçek bir aydınlanma yaşamıştı ve ruhu ya da özü ya da her neyse o bir nevi Nirvana'ya ulaşmıştı. O zaman Westport'ta yaşayan masum küçük kız da neydi? Ruhtan yoksun, sadece bedenden ibaret bir şey miydi; Pamela Phillips'in bu zaman diliminde amaçsızca yaşayan gölgesi miydi? Belki Pamela'nın amacı bir oyun ya da filmde ruhsuz bir robot olarak bir tür animasyona benzetilebilirdi. Bu tekrarları yaşatan akıl almaz dış kuvvet sahte Pamela'yı dünyanın norma akışında devam ettiği, multimilyarlarca insanın hiç değişmeden aynen yaşamaya devam ettiği illüzyonunu yaratmak için kullanıyor olabilirdi.

Ama kimin yararı için? Kandırılan seyirci kimdi? Jeff mi? Jeff ilk olduğunu düşünmüştü ve Pamela'yla tanışan kadar bunu yaşayan tek insan olduğunu sanıyordu; belki de sonuncuydu ya da en azından sonsuz tekrarın farkına varacak sonuncular arasındaydı. Pamela

dünyadaki herkes neler olduğunu anlayana kadar bu yılların kendilerini tekrarlamaya devam edecekleri teorisini öne sürmüştü. Acaba bu farkındalığın parça parça mı yaşanması gerekiyordu, aynı anda tüm gezegenin olayın farkına varması yerine her defasında bir birey mi anlayacaktı? Ve her birey gerçeği gördüğünde o zaman bir zamanlar gerçeklik sandığı sonsuz tekrarından kaçmaya mı başlayacaktı?

Bu, bütün insanlık tarihinin, geçmişin ve geleceğin sahte olduğu anlamına geliyordu: Yanlış anılar ve kayıtlar, gelecek bir dünyaya dair yanıltıcı umutlar. İnsanlık türünün yaradılışı, kültürleri ve teknolojisi ve görünmeyen bir güç tarafından çoktan seçilmiş ve ayarlanmış olan tarihsel olaylar 1963'te gerçekleşmiş olabilirdi... ve insanlığın bu dünyadaki zamanı hayali zaman olarak 1988'e kadar ya da ondan biraz daha sonrasına kadar uzardı. Ritmik döngü insanlığın bütün tecrübesini içine alabilirdi ve bu gerçeğin farkına varılması bir bireyin farkındalık zirvesine ulaştığını gösteren bir işaret olabilirdi.

Bu da Jeff ve herkesin ezelden beri, yani zamanın başlangıcından beri farkında olmadan hayatlarını tekrarladığını gösterirdi; ve bu da Jeff'in son döngüsü olabilirdi, geçen sefer Pamela'nın olduğu gibi. O zaman nüfusun geri kalanı ya bir

bilinçlenme öncesi evredeydi ya da gerçek ruhları ve akılları bedenlerini terk etmiş, ezbere yaşayan mekanik figürlerdi, Pamela gibi. Ve Jeff'in karşılaştığı insanların hangisinin hâlâ "uykuda" olduğunu, hangisinin başka bir varoluş düzeyine gelip yaşayan ve nefes alan bezelerine bu dünya denen büyük sahnede bırakıp gittiğini anlamasının bir yolu yoktu.

Bir anda özümselemeyecek kadar fazlaydı. Doğru olduğu varsayılsa bile, Jeff in hâlâ bu fikirle boğuşacağı en az yirmi beş yılı vardı bu tekrar hayatında. Şimdilik bu yıllarla günlük olarak nasıl baş edeceğini düşünmesi gerekiyordu, özellikle de tanıdığı tek dört dörtlük partneri kaybetmişken.

Jeff sonraki durakta trenden indi, Charles Street'te çiçekçilerin ve kahvecilerin önünden geçti. Turk's Head'in açık kapısından bir folk şarkıcısının burundan gelen ağlak sesi duyuluyordu ve Loft'un dışındaki tabelada hafta sonları jug-band müziği yapıldığı yazıyordu. Artık çoğu apartmana dönüştürülmüş olan eski evlerin yer aldığı Chestnut Street kentsel bir dinginliğe sahipti.

Jeff ne yapmalıydı? Montgomery Creek'e dönüp hayatının geri kalanını - belki de son hayatını - evrenin anlaşılamazlığını düşünerek mi geçirseydi? Belki de son kez, nafile bir çaba da olsa, insanlığı geliştirmeye çalışmalıydı: Future Inc'i tekrardan, hayırsever bir kuruluş olarak kurup yüzlerce milyon doları Etiyopya ya da Hindistan'a dağıtmalıydı.

İkinci kattaki dairesinin basamaklarını tırmandı, aklı birbiriyle yansan binlerce düşüncenin ve olası görünmeyen seçeneğin gelgitlerinde yüzüyordu. Eğer vazgeçerse, intihar ederse, o zaman ne olacaktı? O zaman...

Kapısının altından atılmış sarı zarfın bir köşesi holden görölüyordu. Telgrafi aldı ve yırtarak açtı.

BÜTÜN GÜN ARADIM. NERELERDEYDİN? GERİ
DÖNDÜM. GERİ DÖNDÜM. GERİ DÖNDÜM. HEMEN
BURAYA GEL. SENİ SEVİYORUM.

PAMELA

Jeff, Westport'taki evin önüne park ettiğinde saat gece on birdi Logan'dan Bridgeport'a giden bir uçak bulmaya çalışmıştı ama hemen kalkan bir uçak yoktu. Arabayla gitmenin daha *çabuk* olacağına karar vermişti ve kısa yolu rekor bir sürede aldı.

Kapıya Pamela'nın babası çıktı ve Jeff hemen, bunun kolay olmayacağını anladı.

"Bu görüşmeye sadece karım ısrar ettiği için izin verdiğimi bilmeni istiyorum," diye başladı adam bir girizgah yapmadan. "Ve o da sadece Pam eğer seninle konuşmasına izin vermezsek evden kaçacağını söylediği için razı oldu."

"Bunun böyle olay olmasına üzüldüm, Bay Phillips," dedi Jeff elinden gelen tüm samimiyetiyle. "Size geçen yıl söylediğim gibi ailenizde sorun yaratmak istemedim; sadece talihsiz bir yanlış anlaşılmaydı."

"Her neyse tekrarlanmayacak. Avukatımla konuştum haftanın sonuna kadar yasaklama emri çıkartabileceğimizi söyledi. Bu da kızım on sekiz yaşına girmeden onun yakınına gelersen tutuklanacağını anlamına geliyor; yani ona her ne söyleyeceksen bu gece söyleyen iyi edersin. Anlaşıldı mı?"

Jeff içini çekti, yarı aralık kapıdan içeriyi görmeye çalıştı. "Şimdi Pam'i görebilir miyim, efendim? Sorun çıkarmayacağım ama onunla konuşmak için uzun zaman bekledim."

"İçeri gel. Oturma odasında. Bir saatin var."

Pamela'nın annesinin ağladığı belli oluyordu; gözlerinin etrafı kızarmıştı ve içlerinde yenilgi vardı. On beş yaşındaki kızıysa koltukta onun yanında oturuyordu; onun aksine gavet sakindi ama yüzündeki kocaman gülümseme Jeff'e onun en sonunda hissettiği mutluluğu ve rahatlama duygusunu belli ediyordu. Atkuyrukları gitmişti; yetişkin haline yakın bir şekle sokmuştu saçlarını. Kaşmir bir süveter, bej yün bir etek, çorap ve topuklu ayakkabı giyiyordu ve ustalıkla yapılmış bir makyajı vardı. Jeff in onu son gördüğü zamandan bu yana geçirdiği değişim fiziksel değişimden daha derindi; yine de, Jeff uyanık ve bilmiş gözlerine baktığında onun aslında on yıl boyunca sevdiği ve birlikte yaşadığı kadın olduğunu görebiliyordu. "Merhaba," dedi Jeff, gülümsemesine karşılık vererek.

Uçalım mı?"

Pamela güldü, olgun ironi ve bilgi yüklü zengin ve gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Anne, baba," dedi, "bu sevgili arkadaşım Jeff Winston. Sanırım daha önce tanıştınız."

"Nasıl oluyor da birden bu... adamı tanıdığına karar veriyorsun?" Babası aynı zamanda Pamela'nın sesindeki ve tavırlarındaki dramatik değişimin de farkındaydı, Jeff bunu görebiliyordu ve onun bir gecede anlaşılamaz bir biçimde yetişkinliğe geçmiş olmasından ötürü son derece rahatsızdı.

"Sanırım geçen yıl hafızamda bazı boşluklar vardı. Şimdi, bana bir saat yalnız kalabileceğimize dair söz verdiniz. Artık yalnız kalabilir miyiz, lütfen?"

"Evden çıkmaya çalışmayın." Babası kaşlarını çatı ve ikisine baktı. "Oturma odasından dahi ayrılmayın."

Bayan Phillips kızının yanındaki yerinden isteksizce kalktı. "Baban ve ben bize ihtiyacın olursa küçük odada olacağız, Pam."

"Teşekkürler, anne. Her şey yolunda, merak etme."

Anne babası odayı terk edince Jeff onu kollarına aldı ve nefessiz bırakmadan ama sımsıkı sarıldı. "Tanrım," dedi kulağına, "neredeydin? Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Pamela, Jeff e bakmak için geri çekilip. "Tam da beklediğim gün, ayın on sekizinde Majorca'daki evde öldüm ve tekrar yaşamaya bu sabah başladım; hangi yılda olduğumuzu öğrenince şok oldum."

"Ben de geç başladım," dedi Jeff, "ama sadece üç ay kadar! Bir yılı aşkındır seni bekliyorum."

Pamela onun yüzüne dokundu, ona şefkatle baktı. "Biliyorum," dedi. "Annemle babam geçen yaz olanları anlattılar."

"Hatırlamıyor musun? Tabii ki hatırlamıyorsun."

Pamela üzgünce kafasını salladı. "O zamana dair hatıralarım ilk varoluşumdan kalma ve de tekrar hayatlarımdan. Benim açımdan bakarsak, seni en son on iki gün önce Puerto de Andraitx'deki iskelede gördüm."

"Minyatür," dedi Jeff sıcak bir gülümsemeyle. "Muhteşemdi. Keşke onu saklayabilseydim."

"Eminim saklıyorsundur," dedi Pamela sessizce, "En önemli yerde."

Jeff başıyla onayladı ve ona tekrar sarıldı. "Eee... beni Boston'da nasıl buldun?"

"Aileni aradım. Kim olduğumu biliyor gibiydiler tam olarak olmasa da."

"Onlara buraya ilk geldiğim zaman okuldan Connecticut'lı bir kız tanıdığımı söylemiştim."

"Tanrım, Jeff, seni tanımadığım zaman korkunç olmuş olmalı."

"Öyleydi. Ama şimdi döndün, on dört yaşındayken nasıl olduğunu şöyle bir gördüğüme seviniyorum en azından."

Pamela güldü. "Eminim seni tatlı bulmuştumdur. Aslında yalan söyleyip aileme seni tanıdığımı söylemediğime şaşıtım."

"Seni geçen martta aradım. Beni 'tuhaf bulduğunu söyledin. .. ama benimle ilgileniyor gibiydin aslında."

"Eminim öyleydim."

"Pam?" diye seslendi babası holden. "Orada her şey yolunda mı?"

"Gayet iyi," diye cevapladı Pamela. "Kırk beş dakikanız kaldı," diye hatırlattı babası ona, ve arka odalarından birine geri döndü. "Bu sorun olacak," dedi Jeff endişeyle kaşlarını çatıp. "Yasal olarak reşit değilsin; baban seni görmemi engellemek için yasaklama emri çıkarttırmaktan falan söz ediyordu."

"Biliyorum," dedi Pamela acıyla. "Bu biraz da benim suçum. Onlara senden bir telefon ya da ziyaret beklediğimi söyleyince akşamüzeri burada kıyamet koptu. Seni önceden aradıklarını bilmiyordum; adını zikretmemle babam delirdi ve maalesef ben de karşılığında pek hoş bir tepki vermedim. Bu yaşta benim ağzımdan hiç böyle kelimeler duymamışlardı, ikinci tekrarım hariç, o zaman da asi olmuştum. Ve tabii, onlar bunu hatırlamıyor."

"Sence baban o konuda ciddi mi? Eğer öyleyse işler çok zorlaşır."

"Maalesef dediğini yapar. Bir süre zor zamanlar geçirebiliriz."

"İstersek... birlikte kaçabiliriz."

Pamela kuru kuru güldü. "Hayır. Bir zamanlar o yolu denedim, hatırladın mı? O zaman da işe yaramadı, şimdi de yanmaz."

"Ama şimdi param var ve ihtiyacımız olandan çok daha fazlasına ulaşabiliriz. Sokağa düşecek değiliz."

"Ama hâlâ reşit değilim; bunu unutma. Bizi yakalarlarsa başın belaya girer."

Jeff zoraki güldü. "Beni hapse düşüreceksin. Bu fikir hoşuma gitti."

"Eminim öyledir," dedi Pamela. "Ama şaka değil bu, özellikle de bu dönemde. Summer of Love olaylarına daha üç yıl var 1964'te, böyle şeyleri şimdi çok ama çok ciddiye alıyorlar."

"Haklısın," dedi Jeff karamsarca. "O zaman ne halt yiyeceğiz?"

"Bir süre bekleyeceğiz. Birkaç ay sonra on altı olacağım; belki o zaman en azından çıkmamıza izin verirler, tabii eğer onlara yağ çekip şimdilik uslu kız rolünü oynarsam."

"Tanrım... Seninle olmak için zaten bir buçuk yıldır bekliyorum."

"Başka ne yapabiliriz bilmiyorum," dedi Pamela tutkuya. "Ben de bundan en az senin kadar hoşnutsuzum ama şimdilik başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye itiraf etti Jeff. "Yok zaten."

"Bu sırada ne yapacaksın?"

"Herhalde Boston'a dönerim; güzel bir şehir, buraya çok uzak değil ve yerleştim sayılır. Muhtemelen yuvamızı kurmak için uğraşırım, böylece bir araya geldiğimizde para kazanmaya çalışmakla uğraşmak zorunda kalmayız. Seni en azından arayabilir miyim? Mektup yazabilir miyim?"

"Buradan olmaz, sanmıyorum, henüz değil. Yazışmak için bir posta kutusu alırım ve elimden geldiğince sık ararım. Evin dışından, okuldan sonra."

"Tanrım. Gerçekten liseye geri mi dönüyorsun?"

"Mecburum." Pamela omuz silkti. "Bunu kaldırabilirim Daha önce pek çok kez yaptım, sanırım bütün test sorularının cevaplarını biliyorum."

"Seni özleyeceğim... Biliyorsun."

Pamela onu öptü, uzun ve tutkulu. "Ben de, aşkım; ben de. Ama beklediğimize degecek."

Pamela mezuniyet kepinin püsküllerini düzelti kalabalık oditoryuma baktı ve Jeff i gördü, ailesinin yanında oturuyordu. Pamela'nın annesi mutlu bir gururla gülümsüyordu. Pamela Jeff' le

göz göze geldi, göz kırptı ve karşılığında alaycı bir gülümseme geldi. İkisi de bu seremoninin komik ironisinin farkındaydı.

Pamela, doktorluk yapmış, başarılı bir sanatçı ve zamanda ünlü bir film yapımcısı olarak en sonunda lise diplomasını alıyordu. Üçüncü defa.

Büyük azim gerektirmişti ve Jeff in son üç yılın onun için ne kadar sıkıcı geçtiğini anlamasına minnettardı. Jeff de ikinci tekrarında üniversiteye gittiği için akademik hayata geri dönüş tecrübesi vardı ama yeniden lise okumak, hem de bu kaçınıcı kez cehennemin ta kendisiydi.

Pamela'nın sabrı tahmin ettiği gibi meyvelerini vermişti de.Ailesi, on altı yaşma bastığında bir şekilde, iyi huylu ve notları A olan, yaşlılarıyla çıkmayı reddeden kızlarına karşı yurnuşamıştı. Jeff'i haftada iki gece görme hakkı vardı. Jeff hafta sonları kullanmak üzere Bridgeport'ta bir ev tuttu, ve her cuma ve cumartesi gecesi Pamela'yı tam gece yarısı ailesinin evine bırakmak konusunda titiz ve dakik davrandı, Pamela'nın anne babası genç çiftin pek çok filme gittiğini sanıyordu; ve soru sorarlarsa Pamela ve Jeff kolaylıkla önceki yıllarda en az iki kere izledikleri *Morgan!*, *Georgy Girl* ya da *A Man for All Seasons* gibi filmlerden alıntılar yapabiliyorlardı.

Negatif aile baskısı azaldıktan sonra bu anlaşma tuhaf bir biçimde eğlenceli de gelmişti. Birlikte oldukları zamandaki sınırlamalar ve tutkularının gizli yaşanmayı gerektirmesi aralarında lezzetli bir erotik gerilim yaşanmasına neden oluyordu.Sanki daha

önce hiç yakınlaşmamışlar, birbirleriyle - hatta kimseyle - şehvetli anlar yaşamamış gibi genç bedenleriyle birbirlerini seviyorlardı.

Pamela'nın ailesinin Jeff'le cinsel birliktelikleriyle ilgili şüpheleri olsa dahi - ve şimdiye kadar olması gerekiyordu - bu konuda örnek alınacak biçimde sessizlerdi. İlk başta Jeff'e karşı olan tedbirli toleransları çok geçmeden yerini kabullenmeye sonra onaylamaya ve sonunda beğeniye bırakmıştı. Dört yıllık yaş farkı Jeff on sekiz, Pamela da on dört yaşındayken ailesinin gözüne batmıştı ama biri yirmi iki, diğeri on sekiz yaşına geldiğinde artık makul bir farka dönüşmüştü. Ayrıca LSD yaramazlık çağında, annesi ve babası Pamela'nın düzgün, huylu ve zengin bir genç adamla düzenli bir ilişkisi olmasından hoşnutlardı.

Diplomaların son kalanları verildi ve Pamela'nın etrafını saran çiçeği burnunda mezunlar coşkulu çığlıklarla sahneden indiler. Pamela, ailesiyle birlikte bekleyen Jeff'in yanına doğru sakince yürüdü.

"Ah, Pam," dedi annesi, "oradayken çok güzel görünüyordun! Hepsini gölgede bıraktın."

"Tebrikler, hayatım," dedi babası ona sarılarak.

"Keple kıyafeti geri vermem gerekiyor," dedi Pamela, Jeff'e. "Ondan sonra gidebiliriz."

"O kadar erken mi ayrılman gerekiyor?" diye sordu annesi kırıncı. "Akşam yemeğine de kalıp sabah erkenden çıkabilirdin."

"Jeff'in ailesi bizi perşembe akşamı bekliyor anne; bu gece en azından Washington'a kadar gitmemiz gerekiyor. Al, şunu bir tut," dedi Jeff'e, rulo halindeki diplomayı uzatıp. "Hemen dönerim."

Kızlar soyunma odasında siyah koton cüppeyi çıkartıp mavi bir etek ve beyaz bir bluz giydi. Diğer kızlardan bazıları onu utangaçça kutladılar ve Pamela da onları kutladı ama onların genel samimiyetinden, erkek arkadaşlarıyla ve sonbaharda başlayacakları çeşitli üniversitelerle ilgili heyecanlı konuşmalarından uzaktı. Bu kızlar esas varoluşunda onun arkadaşlarıydı; saçmalıklarına, şakalarına ve çekinerek kadınlığa adım atışlarına o da ortaklı. Ancak bu defa, ilk tekrarında lise yıllarını yeniden yaşarken olduğu gibi aralarında kızların da bir şekilde farkında olduğu bir uçurum vardı ama kızlar bunun ne olduğunu anlayamıyorlardı. Pamela onlarla arasına mesafe koyuyordu, ergenliğin sosyal yönlerini görmezden geliyordu, ailesine Jeff'le birlikte olmak üzere evden ayrılmadan

önce okulu bitireceğine dair verdiği sözü yerine getirmek için yapması gerekenleri yapıyordu sadece. Şimdi o gün gelmişti ve gidişinin tuhaflığının minimumda kalmasını umuyordu.

Üstünü değiştirdikten sonra yavaş yavaş boşalan oditoryuma dönüp ailesinin ve hayatının geri kalanını paylaşacağı adamın yanına gitti.

"Yani," diyordu babası Jeff'e, "Şu çeyrekliklerle devam etmeliyim öyle mi?"

"Evet, efendim," dedi Jeff. "Uzun vadeli bir yatırım olarak, kesinlikle. On-on iki yıl içinde karşılığını alacaksınız derim."

Babasının sorusu gerginliği azaltmak içindi, Pamela bunu biliyordu ve buna minnettardı. Aralarındaki bu konuşma babasının Jeff'e zeki ve yaratıcı bir yatırımcı olarak saygı duyduğu ve kızına iyi bakılacağını bildiğini gösteriyordu. Jeff kendisine de metal bozukluklar ortadan kaybolmadan önce birkaç bin dolarlık yüzde doksan gümüş on sentlik ve çeyrekliklerden almıştı ve Pamela'nın babasına da aynısını yapmasını önermişti. Bu, şüpheli derecede hızlı değer kazanıp babasını şaşırtmayacak ya da çok riskli görünüp onu korkutmayacak kadar mantıklı ve muhafazakar görünümlü bir finansal hamleydi. Zamanı geldiğinde kesinlikle meyvesini verecekti ama özellikle de 1980'in ocak ayında Hunt kardeşlerin gümüş piyasasını illegal yoldan gizli gizli manipüle edişleriyle değerli metallerin fiyatı 3 gramı 50 dolar edecek düzeye geldiğinde. Jeff Pamela'ya o ay babasıyla iletişime geçeceğini ve kısa süre sonra yaşanacak hızlı düşüşten önce paraları elinden çıkarmasını sağlayacağını söylemişti.

"Orlando'da uzun mu kalacaksınız, hayatım?" diye sordu annesi.

"Sadece birkaç gün," dedi Pamela. "Sonra Keys'e geçeceğiz, belki birkaç haftalığına bir tekne kiralarız."

"Peki... yaz bitince nereye gideceğinize karar verdiniz mi?"

İşte bu sıkıntılı bir konuydu; Pamela'nın ailesi Jeff'le ikisinin hiçbir şeyden yoksun kalmayacaklarını bilmelerine rağmen Pamela'nın üniversiteye gitmek istemeyişine üzülüyorlardı.

"Hayır, anne. New York'ta bir ev tutabiliriz; henüz belli değil."

"NYU'ya yazılman için hâlâ çok geç değil; biliyorsun sana kabul mektubu göndermişlerdi."

"Düşünürüm. Her şey arabada mı Jeff?"

"Hepsi paketlenmiş vaziyette arabada. Arabanın deposu da dolu. Gitmeye hazırız."

Pamela anne babasına sarıldı, gözlerine dolan yaşları engelleyemedi. Onlar sadece onun için en iyisini istiyorlardı, sevgi dolu yol göstericiliklerine ve disiplinlerine uzun zamandır gerek duyulmadığını bilmiyorlardı; Pamela onları bunun için suçlayamazdı. Ama şimdi, en sonunda, Jeff'le ikisi gerçekten özgürlerdi: Kendileri olma özgürlükleri vardı, genç ve ya-nıltıcı dış görünümünün altında yatan özgür birer yetişkin - ve daha fazlası - olarak bu tanıdık dünyaya karışma özgürlükleri vardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra kutlamaya değer bir gündü bugün.

Pamela zarif bir hamleyle kendini sudan çıkardı ve teknenin kısa merdivenini tırmanıp Jeff'in uzattığı havluyu aldı.

"Bira?" diye sordu Jeff, soğutucuya uzanıp.

"Tabii," dedi Pamela, büyük, mavi havluyu çıplak vücuduna sarıp saçlarını hızlıca salladı.

Jeff iki şişe Dos Equis açtı, birini Pamela'ya verdi ve kanvas sezlonga uzandı. "İyi yüzdün." Güldü.

"Mmm," dedi Pamela kendinden memnun, buz gibi şişeyi yüzüne bastırdı. "Bu su jakuzi gibi."

"Gulf Stream. Ilık akıntı Atlantik'ten buraya kadar geliyor. Avrupa'yı bir başka Buzul Çağı yaşamaktan koruyan ısıtıcının üzerinde oturuyoruz şu anda.

Pamela yüzünü güneşe doğru kaldırdı, gözlerini kapadı ve taze tuzlu havayı içine çekti. Ani bir ses onu düşünden uyandırdı ve gözlerini açtığında kocaman beyaz bir balıkçılın teknenin üzerinde zarifçe süzüldüğünü, o sabah demirledikleri isimsiz koyun kıyılarına dalarken uzun bacaklarını ve sivri gagasını aerodinamik bir simetriyle ayarladığını gördü.

"Tanrım." Pamela içini çekti. "Buradan hiç ayrılmak istemiyorum." Jeff gülümsedi, Dos Equis şişesini sessiz bir uyumla şerefe kaldırdı.

Pamela teknenin yan tarafına yürüdü, tırabzanlara dayanıp az önce çıktığı ıslık ıslık mavi-yeşil denize baktı. İleride, batı yönünde, sakin sular oradan geçmekte olan yunus sürüsünün oyuncu hareketleriyle dalgalanıyordu. Birkaç dakika onları izledi, sonra Jeff'e döndü.

"Konuşmaktan kaçındığımız bir şey var," dedi. "Daha önce tartışmamız gereken ama tartışmadığımız."

"Nedir o?"

"Bu defa tekrar başlamamın neden bu kadar uzun sürdüğü. Neden bir buçuk yıl kaybettiğim. Bunu uzun zamandır yok saydık."

Doğruydu. İkisinin de artık alıştığı konjonktürel döngüdeki can sıkıcı sapmayı hiç tartışmamışlardı. Jeff ona yeniden kavuştuğu için çok mutlu gibiydi ve Pamela zorlu okulu bitirme görevine ve ailesinin Jeff' le birlikte olması gerektiğini kabullenmesi için ikna etmeye odaklanmışken kendi endişelerini zihninin gerilerine atmıştı.

"Neden bu konuyu şimdi açıyorsun?" diye sordu Jeff, çatık kaşları güneşten bronzlaşmış alnını kırıştırdı.

Pamela omuz silkti. "Mecburuz, er ya da geç."

Jeff onunla göz göze geldi, yalvarır gibiydi. "Ama yirmi yıl daha bunun için endişelenmemiz gerekmiyor. O zamana kadar keyfimize baksak olmuyor mu? Anın tadını çıkarsak?"

"Bunu asla görmezden gelemeyiz," dedi Pamela nazikçe, "tamamen değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunun neden olduğunu bulabileceğimizi nasıl düşünebiliyorsun? Tekrarların hakkında bazı yorumlarda bulunmaktan başka bir şeyi çözebileceğimizi? Bu konuda hemfikir olduğumuzu sanıyordum." "Neden ya da nasıl olduğunu bulmamız şart değil ama

bunu düşündüm ve bence bu genel bir döngünün parçası olabilir, sadece tek seferlik bir sapma olmayabilir."

"Nasıl? Bu defa normalden üç ay geç başladığımı biliyorum ama daha önce hiç olmamıştı, ikimize de."

"Çok emin değilim ama neredeyse en başından beri tekrarında belli bir sapma vardı. Şimdiyse hızlanmaya başladı."

"Sapma mı?"

Pamela başıyla onayladı. "Bir düşünsene. İkinci tekrarının başında yurttaki odanda değildin, Judy'yle birlikte sinemadaydın." "Aynı gündü ama."

"Evet ama... sekiz-dokuz saat sonra mıydı? Ve ben ilk geri geldiğimde akşamüzeriydi ancak bir sonraki sefer gece yarısıydı. Yaklaşık on iki saat sonra diyebilirim."

Jeff düşüncelere daldı. "Üçüncü defa bundan önceki sefer başladığımda Martin'in arabasında Judy'yle birlikteydim..."

"Evet?"

"Aynı gece olduğunu düşünmüştüm, *Kuşlar*' ı izledikten sonra eve dönmüştük. Kızım Gretchen'in kaybına çok üzülüyordum, o yüzden etrafımda olanlara çok dikkat etmedim. Sarhoş oldum ve birkaç gün sarhoş dolaşım. Ama Kentucky Derbisi o defa daha hızlı gelmişti sanki. Bahsi Frank Maddock'a son gün oynattım hatta. Ne kadar sarsılmış olsam da, en azından bu fırsatı kaçırmadığıma

sevinmiştim. Sarhoş olduğum için zaman mevhumunu kaybettiğimi düşündüm ama tekrara iki üç gün geç başlamış olabilirim. O akşam Judy'yle bambaşka bir akşamdan eve dönüyor olabilirdim sanırım."

Pamela başını salladı. "Ben de o defa zamana dikkat etmemiştim," dedi. "Ama o sabah tekrara başladığımda anne babamın evde olduklarını hatırlıyorum, yani hafta sonu olmalı; ve bir önceki salı günü başlamıştı, nisan ayının son günüydü. Yani sapma muhtemelen dört gün kadardı, belki de beş."

Peki sadece birkaç günden birkaç aya nasıl sıçrayabilir¹ Hatta senin durumunda bir yıldan fazlasına?"

"Belki de geometrik bir ilerlemedir. Tekrarlarımızın arasındaki kesin zaman farklarını bilseydik çözebilirdik bence, hatta sapmanın bir dahaki sefer ne kadar olacağını da hesaplayabilirdik."

Bir ölüm düşüncesi daha, muhtemelen daha uzun sürecek bir ayrılık ikisinin de birden susmasına neden oldu. Uzakta, dalgaların ardında kalan kumsaldaki balıkçılar, ince uzun bacaklarıyla yapayalnız dolanıp duruyorlardı. Batıdaki yunus sürüsü yollarına devam etmişti, denizi bir kez daha sakinliğine bırakmışlardı.

Ama bunun için çok geç, değil mi?" dedi Jeff. Bir sorudan çok bir saptama gibiydi. "O sapmaları kesin olarak hiçbir zaman hesaplayamayacağız. O zamanlar buna dikkat etmiyorduk."

"Bunun için bir sebebimiz yoktu. Çok yeni bir şeydi ve sapmalar çok küçüktü. İkimizin de aklında bundan çok daha fazlası vardı."

"O zaman tartışmak da anlamsız. Eğer geometrik bir ilerleme varsa ve saatlerden günlere, günlerden aylara sıçradıysa o zaman kaba bir tahminle bir sonraki sefer yıllar atacak."

Pamela ona uzun ve gözünü ayırmadan baktı. "Belki başka birisi sapmalara daha fazla dikkat etmiştir."

"Ne demek, 'başka birisi'?"

"Sen ve ben birbirimizi kazara bulduk diyebiliriz çünkü sen *Starsea'nın* yeni bir şey olduğunu gördün ve benimle bir görüşme ayarladın. Ama başka tekrarcılar da olabilir, hem de bir sürü; onların izini bulmak için hiç çaba harcamadık."

"Onların var olduklarını sana düşündüren nedir?"

"Bundan emin değilim ama sonuçta seninle karşılaşmayı da hiç beklemiyordum. Eğer ikimiz varsak, gayet daha fazlası da olabilir.""Sence bu zamana kadar onları duymaz mıydık?"

"İlla öyle olması gerekmez. Filmlerim çok izlendi ve senin Kennedy suikastına müdahale etmen dikkat çeken bir değişiklik yarattı. Onun dışında ikimizin toplum üzerinde ne gibi fark edilebilir bir etkisi oldu ki? Şirketin Future Inc.'in varlığı bile muhtemelen finansal çevrenin dışında bilinmiyordu. Tıp okulu ve Chicago'daki çocuk hastanesiyle meşgulken şirketini hiç duymadım. Bunun dışında bizim fark etmediğimiz pek çok küçük değişiklik olabilir diğer tkrarcılara bağlı olarak."

Jeff bunu bir süre düşündü. "Elbette ben de bunu zaman zaman merak ettim. Ama bu konuda bir şeyler yapmak için kendi yaşadıklarımla ilgileniyordum sadece ta ki *Starsea*'yi izleyip seni bulana kadar."

"Belki de bu konuda bir şeyler yapma zamanımız gelmiştir. Sen benimle ilk tanıştığın zaman yapmaya çalıştığım şeyden çok daha basit, daha doğrudan bir şey. Eğer başkaları da varsa onlardan çok şey öğrenebiliriz. Aramızda paylaşacak çok sevimiz var."

"Doğru," dedi Jeff, gülümseyerek. "Ama şu anda bir şeyler paylaşmak istediğim tek kişi sensin. Yeniden böyle bir arada almak için uzun zaman bekledik."

"Yeterince uzun." Pamela da gülümsedi, mavi havluyu güneşli tahta güvertenin zeminine bıraktı.

Küçük ilan *New York Times*, *Post* ve *Daily News*'e; *Los Angeles Times* ve *Herald-Examiner*; *Le Monde*, *LExpress* ve *ParisMatch*'e; *Asahi Shimbun* ve *Yomiuri Shimbun*; *London Times*, *Evening Standard* ve *Sun*'a; *O Estado de Sao Paulo* ve *Jornal do Brasil*'e verdiler. Çeşitli tekrarlarındaki farklı ilgi alanlarım da göz önünde bulundurarak, ilan aynı zamanda,

Journal of the American Medical Association, *Lancet* ve *Le Concours Medicare*; *Wall Street Journal*, *Financial Times* ve *Le Nouvel Economist* 'e; *Daily Variety* ve *Cahiers du Cinema*, *Playboy*, *Penthouse*, *Mayfair* ve *Lui* "ye verdiler.

Toplamda tüm dünyada iki yüzden fazla gazete ve dergi de, bilmedikleri ve muhtemelen var olmayan bazıları dışında kimse için bir anlam ifade etmeyecek olan, görünüşte zararsız olan bu ilan çıktı.

Watergate'i hatırlıyor musunuz? Leydi Di'yi? Uzay mekiği faciasını? Ayetullah'ı? *Rocky*'yi? *Flashdance*'i?

Eğer öyleyse, yalnız değilsiniz. Posta Kutusu 1988, New York, N.Y 10001'le irtibata geçin.

"İşte içinde para olan bir zarf daha," dedi Jeff, zarfı kenara atarken. "Neden bir sürü insan bir şey sattığımızı zannediyor?"

Pamela omuz silkti. "Çoğu insan satıyor da ondan."

"Daha da kötüsü bir tür yarışma yaptığımızı sananlar. Bu sorun olabilir, biliyorsun."

"Nasıl?"

"Dikkatli davranmazsak, posta hizmetleriyle. İlanın bir çeşit yarışma olmadığını açıklayan bir tür mektup yazıp bu insanlara göndermeliyiz. Özellikle de para gönderenlere. Hepsini iade ettiğimizden emin olmalıyız. Şikayet etmelerini istemeyiz."

"Ama biz kimseye bir şey önermedik," diye karşı çıktı Pamela.

"Öyle bile olsa," dedi Jeff, "1967 yılında bir posta müfettişine

"Watergate'in ne anlama geldiğini açıklamak ister misin?" "Haklısın sanırım." Pamela bir mektup daha açtı, şöyle bir

okuyup güldü. "Şunu bir dinle," dedi. "Lütfen bana hafıza eğitim kursunuzla ilgili daha fazla bilgi gönderir misiniz. İlanda ettiklerinizden hiçbirini hatırlamıyorum." Jeff de onunla birlikte güldü, Pamela'nın bu konuda "espri anlayışını koruyabilmesine seviniyordu. Bu ara onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı, Pamela'nın tekrarlarındaki tarih sapmaları Jeff'inkinden fazlaydı ve dört beş günden on sekiz aya kadar sıçrayabiliyorsa, bir dahaki tekrar hayatının süresi ciddi biçimde kısalabilirdi. Bunu hiç tartışmamışlardı ama ikisi de Pamela'nın bir dahaki sefer belki de hiç geri dönmeyebileceğinin farkındalardı. Son dört ayda ilana yüzlerce yanıt gelmişti, çoğu da bunun bir yarışma ya da Rosicrucian'ların dergi aboneliği satış taktiği gibi bir şey olduğunu sanıyordu. Bazısı feci muğlaktı ama biraz araştırma yapınca boş çıkmıştı. En umut vaat edeni ancak aynı zamanda da deli edeni, Avustralya, Sidney'den gelen tek satırlık imzasız ya da iade adressiz bir mektuptu: "Bu defa değil," - e yazıyordu. "Bekleyin." Jeff bu çabalarından umudu kesmeye başlamıştı. Denemek mantıklı gelmişti ve bunu mümkün olan en iyi şekilde yaptıklarını düşünmüştü ama umdukları sonuçları vermemişti. Belki de gerçekten başka tekrarcı yoktu ya da eğer varsa, yanıt vermemeyi

seçmişlerdi. Ancak Jeff her zamankinden daha çok Pamela'yla ikisinin bu işte yalnız olduklarına ve öyle de kalacaklarına inandı.

O gün gelen mektuplardan birini daha açtı, onu da diğer değersiz, karmaşık cevapların yanına atmaya hazırdı; ama ilk satır onu durdurdu ve kısa mektubun geri kalanını şaşkınlık içinde okudu.

Sevgili İsimsiz,

Chappaquiddick'ten bahsetmemişsiniz. O da çok yakında olacak. Peki ya Tylenol korkusu ya da Sovyetlerin Kore 747'yi vurması? Bunları herkes hatırlıyor.

Ne zaman konuşmak isterseniz bu taraflara uğrayın. Gelecek güzel günleri anımsayabiliriz.

Stuart McCowan 382 Starthmore Drive Crossfield, Wisconsin

Jeff imzaya baktı, posta damgasındaki adresi kontrol etti. 'Pamela...' dedi sessizce.

"Hmmm?" Pamela açmak üzere olduğu zarftan kafasını kaldırdı. "Komik bir tane daha mı?"

Jeff kendisine gülümseyen bildiği ve sevdiği sıra dışı yüze baktı: İlk önce olgunluk dönemi, şimdi de gençlik. İçinde hafiften kötü bir önsezi hissetti, sanki paylaştıkları bu yakınlık işgal edilecek, paylaştıkları teklik bir yabancı tarafından bozulacaktı. Aradıkları şeyi bulmuşlardı ama şimdi Jeff bu arayışa başlamış olmaları gerektiğinden bile emin değildi.

"Şunu oku," dedi ve Pamela'ya mektubu verdi.

Crossfield'a doğru ilerlerken, Madison'ın elli beş kilometre güneyinde, demir rengi gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı. Büyük Plymouth Fury'nin yolcu koltuğundaki Pamela gergindi ve mendili elinde lime lime edip tomar haline getirdi ve kül tablasına attı. Jeff, ilk tanıştıklarında Malibu'daki restoranda oturdukları gecedan beri onu böyle gergin görmemişti, on dokuz yıl öncesi ve gelecekte beş yıl sonrasından beri.

"Sence sadece tek bir adam mı olacak?" diye sordu Pamela

küçük şehrin sokaklarında dizili huş ağaçlarının çıplak kış isketlerine bakıp.

"Muhtemelen," dedi Jeff, karla kaplı siyah-gri sokak levalarına bakarak. "Bence 'herkes'in Tylenol ölümlerini ve Kore uçağını hatırladığını söylerken herhangi bir şey kastetmiyor.Genel olarak insanlardan bahsediyor, yani bu olaylar meydana geldikten sonra genel olarak, bir araya geldiği bir grup tekrarcıdan bahsetmiyor."

Pamela bir diğer mendili parçalamayı bitirip diğerine geçti. Hangi türlü olmasını istediğimden emin değilim," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Bir bakıma bizim yaşadıklarımızı anlayan bir sürü insan bulmak büyük bir rahatlama olurdu. Ama bununla başa çıkabileceğimden emin değilim... yani böyle benzer türden bir acıyı yaşayan bir sürü insanla. Ya da tekrar hayatlarını yaşarken öğrenmiş olabilecekleri şeyleri duyabileceğimden." "Ben bütün amacımız bu sanıyordum." "Sadece biraz ürkütücü, hepsi bu, şimdi amaca çok yaklaştığımız... Keşke şu Stuart McCowan'la ilgili daha fazla şey bilseydik; onu arayabilseydik ve o not dışında onun nasıl biri olduğu hakkında daha iyi fikir sahibi olabilseydik kendimi çok daha rahat hissederdim. Böyle habersiz gelmek hoşuma gitmiyor.

"Eminim bizi bekliyordur. Onun davetini geri çeviremeyeceğimiz belliydi, özellikle de onu bulmak için girdiğimiz zahmetlerden sonra."

"İşte Strathmore," dedi Pamela, sol tarafta yokuş bir sokağı gösterip. Jeff kavşağı çoktan geçmişti; u dönüşü yaptı, geniş, boş sokağa doğru döndü.

383 numara yokuşun üst tarafında üç katlı, boş bir Viktorya dönemi eviydi. Kaba döşenmiş taş duvarlarının ardında ferah ve bakımlı bir evdi aslında. Pamela evin görkemli kapısının

önünden geçerlerken bir mendil daha parçalamaya başladı.Jeff onu durdurup elinden tutunca cesaret verici sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Sütunlu girişin altına park ettiler, giderek artan kar yağışından korunacak bir sığınak buldukları için sevindiler.Evin ön kapısında süslü bir pirinç kapı tokmağı vardı ama Jeff zili bulup çaldı.

Resmi, kahverengi elbiseli ve beyaz önlüklü tombul bir kadın açtı kapıyı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bay McCowan evde mi acaba?"

Kadın kelebek gözlüklerinin altında kaşlarını çattı. "Bay...

"McCowan. Stuart McCowan. Burada yaşamıyor mu?"

"Ah, affedersiniz, tabii *Stuart*. Elbette. Randevunuz var mıydı?"

"Hayır ama bizi bekliyor olmalı; New York'tan arkadaşlarının geldiğini söylerseniz, eminim -"

"Arkadaşları mı?" Kaşlarını daha da çatı. "Siz *Stuart*'ın arkadaşları mısınız?"

"Evet, New York'tan."

Kadın şaşırmış gibiydi. "Korkarım... Soğukta durmayın içeri geçin oturun biraz. Hemen dönerim."

Jeff ve Pamela şatafatlı girişteki yüksek sırtlıklı, fazla kabarık kanepede oturdular ve kadın holde gözden kayboldu.

"Bir taneden fazlası var," diye fısıldadı Pamela. "Belli ki bu evin sahibi o değil. Hizmetçi onu ilk ismiyle tanıyor. Bir tür komün, bir..."

Uzun boylu, gri saçlı, tüvit takım elbiseli bir adam holde belirdi, kelebek gözlüklü tombul kadın da arkasındaydı. "Siz *Stuart*'ın arkadaşlarısınız öyle mi?" diye sordu adam.

"Biz eee... Onunla mektuplaşıyorduk," dedi Jeff ayağa kalkıp.

"Mektuplaşmayı kim başlattı peki?" "Bakın, biz buraya Bay McCowan'ın davetiyle geldik. New York'tan buraya onu görmeye geldik, eğer onu haberdarSerseniz..."

"*Stuart*'la ne hakkında yazışıyordunuz?" "Bu sizi ilgilendirmez. Neden kendisine sormuyorsunuz?" "*Stuart*'ı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir. Ona ben bakıyorum."

Jeff ve Pamela birbirlerine baktılar. "Ne demek siz bakıyorsunuz? Siz doktor musunuz? O hasta mı?"

"Ciddi biçimde. Onun durumuyla neden ilgileniyorsunuz? Gazeteci misiniz? Hastamın mahremiyetine tecavüz edilmesine göz yumamam ve eğer gazeteden ya da dergiden geliyorsanız. hemen gitmenizi isteyeceğim."

"Hayır, ikimiz de muhabir değiliz." Jeff adama kendisini yatırım danışmanı olarak tanıtan kartlardan birini verdi ve Pamela'yı da ortağı olarak tanıttı.

Adamın yüzündeki gerginlik gitti ve özür diler gibi gülümsedi.

"Çok özür dilerim, Bay Winston; eğer işle ilgili olduğunu bilseydim... Ben Dr. Joel Pfeiffer. Lütfen sadece *Stuart*'ın haklarını komaya çalıştığımı anlayınız. Burası çok özel ve gizli bir kuruluş ve..."

"Burası *Stuart* McCowan'ın evi değil o zaman? Bir tür hastane öyle mi?"

"Bir tedavi merkezi, evet."

"Kalbiyle mi ilgili? Siz kardiyolog musunuz?"

Doktor kaşlarını çatı. "Geçmişini bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Onunla olan bağlantımız... sadece iş odaklı. Yatırım meseleleri."

Pfeiffer anlayışla başını salladı. "Sorunlarına rağmen Stuart piyasadan çok iyi anlıyor. Finansal meselelerle olan bağlantısını destekliyorum. Elbette şu anda bütün kazançları kontrol

altında ama bir gün, eğer ilerleme kaydedebilirse..."

"Dr. Pfeiffer bana buranın bir akıl hastanesi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hastane değil. Özel bir psikiyatrik birim, evet."

Tanrım, diye düşündü Jeff. Her şeyi anlamıştı; McCowan bir noktada yanlış insanlara çok fazla şey söylemişti ve onlar da onu içeri kapatmışlardı. Jeff Pamela'ya baktı, onun da ar her şeyi anladığını gördü. Yaşadıkları şeyleri fazla açık ederlerse yabancıların onlara deli gözüyle bakması riskinin farkına vardılar; işte tehlikenin canlı örneği buradaydı.

Doktor aralarındaki bakışmayı yanlış anladı. "Umarım Stuart'ın sorunlarını ona karşı kullanmazsınız," dedi endiş ile. "Sizi temin ederim, finansal zekası tüm bu zaman boyunca hiç şaşmadı."

"Bu söz konusu bile olmayacak," dedi Jeff. "Bunun onun için ne kadar... zor olduğunu anlıyoruz, portfolyosunu nasıl başarıyla idame ettirdiğinin farkındayız." Bu yalan Pfeiffer'ın endişelerini azaltır gibi göründü. Jeff, McCowan'ın burada masraflarının da hesabından karşılandığını tahmin etti, hatta belki bağışların da."

"Artık onu görebilir miyiz?" diye sordu Pamela. "Şartları daha önceden bilseydik sizin aracılığınızla bir randevu ayarlardık ama bunca yolu geldiğimizi düşünürsek..."

"Tabii," dedi Dr. Pfeiffer. "Burada belirli ziyaret saatlerimiz yok; onu hemen görebilirsiniz. Marie," dedi, arkasındaki gri saçlı kadına dönüp "Stuart'ı oturma odasına getirir misin lütfen?"

Dr. Pfeiffer'ın onları aldığı odanın cam kenarında sarı dantel elbiseli güzel ve genç bir kadın oturuyordu. Kar yağışını izliyordu ama onlar içeri girince bir şey bekliyormuşçasına onlara döndü.

"Merhaba," dedi kız. "Beni görmeye mi geldiniz?" "Stuart'ı görmeye geldiler, Melinda," dedi doktor nazıkçe. "Peki," dedi kız sevinçli bir gülümsemeyle. "Çarşamba günü beni görmeye gelecek birileri var, değil mi?" "Evet, kız kardeşin Çarşamba günü burada

olacak." "Stuart'ın misafirlerine çay ve kek getirebilirim, değil mi?"
"İsterlerse elbette."

Melinda beyaz koltuktan kalktı. "ay ve kek alır mısınız?" diye sordu kibarca.

"Evet, teşekkürler," dedi Pamela. "ok düşüncelisin."

"Getireyim o zaman. ay mutfakta, kek de odamda. Annem yaptı. Bekler misiniz?"

"Tabii Melinda. Burada olacağız."

Odanın yan kapısından çıktı, merdivenlerden gelen ayak seslerini duydular. Jeff ve Pamela etraflarına baktılar. Tuğla şöminenin etrafında yarım daire şeklinde yerleştirilmiş rahat deri koltuklar, şöminede yanan iki odun; zambak desenli mavi duvar kağıdı; odanın karşı köşesinde yarısı tamamlanmış kral kelebeği puzzle'nın durduğu maun maun üzerinde Tiffany lamba. Karlı tepelere bakan camda lüks lacivert perdeler.

"ok güzel bir yer," dedi Jeff. "Hiç şeye benzemiyor..."

"Neye?" Doktor gülümsedi. "Hayır, biz mümkün olduğunca normal ve hoş bir ortam yaratmaya çalışıyoruz. Camlarda parmaklıklar yok gördüğünüz gibi; personelin hiçbirisi üniforma giymiyor. Bence atmosfer iyileşme sürecini hızlandırıyor hasta evine dönmeye hazır olduğunda normal hayata dönüş sürecini çok daha kolay kılıyor."

"Ya Stuart? Sizce yakında buradan ayrılabilir mi?"

Pfeiffer dudaklarını büzdü, camdan dışarıda yağan kara baktı. "Buraya transfer olduğundan beri inanılmaz ilerleme

kaydetti. Doğal olarak bazı zorluklar var, aşılması gereken yasal engeller..."

Zayıf, solgun yüzlü, otuzlu yaşlarında bir adam ve arkasında kot pantolon ve gri yün süveter giymiş kaslı ve genç bir adam içeri girdi. Solgun yüzlü adam mavi pantolon, iyi cilalanmış İtalyan ayakkabılar ve yakası açık, beyaz bir gömlek giyiyordu. Saçları seyrelemeye başlamıştı ve tepesi biraz açılmıştı.

"Stuart," dedi doktor. "Beklenmedik misafirlerin vat ortakların sanırım, New York'tan. Jeff Winston ve Pamela Phillips; Stuart McCowan."

Erken yaşta kelleşmeye başlamış adam memnuniyete gülümsedi ve elini uzattı. "En sonunda," dedi ilk önce Jeff'in sonra Pamela'nın elini sıktı. "Bu anı uzun süredir bekliyordum.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi Jeff sessizce.

"Eh," dedi Dr. Pfeiffer, "sizi toplantınızda yalnız bırakayım. Ama maalesef Mike burada kalacak. Mahkeme böyle şart koşuyor;

bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama size karışmaz.

İstedığınız gibi özel konuşabilirsiniz."

İri yarı görevli başıyla onayladı ve Tiffany lambanın altındaki masaya oturup puzzle üzerinde çalışmaya başladı doktor odayı terk etti.

"Oturun," dedi Stuart, şöminenin yanındaki koltuğu gösterip.

"Tanrım," dedi Jeff sempatiyle, "senin için ne kadar korkunç olmalı."

Stuart kaşlarını çattı. "O kadar da kötü değil. Diğer yerler- den çok daha iyi."

"Burayı kastetmedim, bu başına gelenleri diyorum.Seni buradan hemen çıkartmak için elimizden geleni yapacağız. New York'ta çok iyi bir avukatım var; yarın sabah uçakla buraya gelmesini ayarlayacağım. O bunu çözebilir, biliyorum."

"Endişenizi anlıyorum. Ama biraz zaman alacaktır." "Nasıl..."

"Çay ve kek," dedi Melinda neşeyle, elinde gümüş tepsiyle kapıdan girip.

"Teşekkürler, Melinda," dedi Stuart. "Çok iyisin. Seni arkadaşlarımla tanıştırayım, Jeff ve Pamela. Onlar da benim zamanımdan, 1980'lerden."

"Ah," dedi kız keyifle, "Stuart bana gelecekle ilgili herşeyi anlattı. Patty Hearst ve Simbiyonez Özgürlük Ordusu'nu ve Kamboçya'da olanları ve..."

"Bunları şimdi konuşmayalım," diye araya girdi Jeff, omzunun üzerinden görevliye baktı, adam bir şeyden habersiz, puzzle'a gömülmüştü. "Teşekkürler. Tepsiyi alayım."

"Daha isterseniz ön taraftaki odada olacağım. Sizinle tanışmak güzeldi; gelecek hakkında konuşabilir miyiz daha sonra?"

"Belki," dedi Jeff sadece. Kız gülümseyip odadan çıktı. "Tanrım, Stuart," dedi Jeff, kız gittikten sonra. "Bunu yapmamalıydın. Ona hiçbir şey anlatmamalıydın, hele bizden hiç bahsetmemeliydin. Birilerine bir şey söylerse ne düşünürler?"

"Burada kimse ne söylediğinizi umursamıyor. Hey Mike," irye seslendi, görevli ona baktı. "Üç yıl sonra Dünya Kupası'nı kim kazanacak biliyor musun, 1972'dekini? Oakland."

Görevli sadece başını salladı ve puzzle'ına geri döndü.

"Gördünüz mü?" dedi Stuart sırtarak. "Dinlemiyorlar bile. A'lar kazanmaya başladığında ona bunu söylediğimi bile carlamayacak."

"Yine de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Seni buradan çıkartmamızı zorlaştırabilir."

Solgun adam omuz silkti. "Ha burada ha orada." Pamela'ya döndü. "Sen *Starsea*'yi çektin değil mi?"

"Evet," dedi Pamela gülümseyerek. "Hatırlayan birini görmek güzel."

"Çok, çok iyiydi. Filmi görünce neredeyse sana mektup yazacaktım; senin de tekrarcılardan biri olduğunu hemen anladım ve film öğrendiğim pek çok şeyi onaylıyordu. Yeniden bir amacım olmasını sağladı."

"Teşekkürler. Öğrendiğim şeyler dedin. Merak ediyrum da sen de hiç... sapma yaşadın mı? Tekrarların ya da yinelenmelerin giderek hızlanarak başlamasını?"

"Evet," dedi Stuart. "Sonuncusu neredeyse bir yıl geç başladı."

"Benimki bir buçuk yıl, Jeff sadece üç ay. Bunun hakkında düşünüyorduk da, başlangıç tarihleri arasında kesin bir eğri oluşturabilirsek... o zaman bir sonraki devirde ne kadar zaman kaybedeceğimizi hesaplayabiliriz. Ama çok kesin olması lazım. Sen hiç takip ettin mi?"

"Hayır, mümkün olmadı."

"Üçümüz bildiklerimizi kıyaslarsak belki hafızan canlanır; en azından bir sınırlandırma yapabiliriz."

Stuart kafasını iki yana salladı. "Olmaz. İlk üç tekrara başladığımda bilincim yerinde değildi. Komadaydım."

"Ne?"

"1963'te bir trafik kazası geçirdim siz de geri gelmeye 1963'ten başladınız değil mi?" diye sordu, Pamela'dan Jeff'e sonra tekrar Pamela'ya baktı.

"Evet," dedi Jeff. "Mayıs başında."

"Doğru. Nisan ayında kaza geçirdim, arabam paramparça oldu. Sekiz hafta komada kaldım ve her uyandığımda tekrara başlamış oluyordum. O yüzden hatırlamıyorum. Başlangıç tarihlerindeki değişikliğe ne demiştin?"

"Sapma."

"İlk üç seferdeki sapma saatler mi, günler mi, yoksa haftalar mı bilemiyordum. Ya da sapma olup olmadığını." Pamela'nın yüzündeki hayal kırıklığı apaçık ortadaydı, McCowan bile bunu görebiliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Senin suçun değil," dedi. "Eminim senin için de korkunç olmuşturştur, o şekilde hastanede uyanmak ve ..."

"Hepsi performansın bir parçası, böyle kabul ediyorum."

"Performans mı? Anlamadım."

Stuart sorgular gibi kaşlarını çattı. "Gemiyle irtibat içindeydiniz değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Ne gemisi?"

"Antarean gemisi. Hadi ama, *Starsed*'yi çektin. Ben de tekrarcıyım, bana safi oynaman gerekmiyor."

"Neden bahsettiğini gerçekten anlamıyoruz," dedi Jeff. Yani sen bu durumdan sorumlu olan birtakım insanlar ya da şeylerle irtibat halinde olduğunu mü söylüyorsun? Uzaylı olduklarını?"

"Tabii ki. Tanrım, ben sandım ki... O zaman siz taviz vermek için performansa katılmadınız?" Yüzü daha da beyazlaştı.

Jeff ve Pamela birbirlerine baktılar ve sonra da kafa karışıklığı içinde Stuart'a. Tekrarlarda bir uzaylı eli olma olasılığını düşünmüşlerdi ama durumun bu olduğunu kanıtlayacak en ufak bir gösterge görmemişlerdi.

"Korkarım her şeyi en başından anlatman gerekecek," dedi

McCovvan hâlâ kayıtsız duran genç adama baktı; odanın uzak köşesinde puzzle'a yoğunlaşmış oturuyordu. Koltuğunu Pamela ve Jeff'e yaklaştırdı ve kısık sesle konuşmaya başladı.

"Yineleme, ya da tekrar her neyse, onların umurunda değil" dedi görevliyi kafasıyla işaret ederek. "Onları üzen taviz."

İçini çekti, bir şey arar gibi Jeff in gözlerine baktı. "Gerçekten bütün hikayeyi duymanız gerekiyor mu? En başından?"

“ Cincinnati'de büyüdüm," dedi Stuart McCowan. "Babam inşaat işçisiydi ama alkolikti, o yüzden her zaman iş bulamıyordu. Sonra ben on beş yaşındayken, bir gün babam işteyken sarhoş olmuş ve elinden kabloyu kaçırmış. Bir bacağını kaybetti. Ondan sonra eve sadece annemin kazandığı para girmeye başladı - polis üniformaları diken bir şirkette çalışıyordu -, ben de Kroger's'da kasada poşetleme yapıp bahşış alıyordum.

"Babam her zaman çok zayıf ve fiziksel olarak kuvvetsiz olduğum için benimle alay etti; o iri yarı, güçlü bir adamdı, Mike'ın kollarından bile büyük kolları vardı. Bacağını kaybettikten sonra aramız iyice kötüleşti. Her ne kadar sıska olsam da, bütün olmamı kaldıramadı. Bazen hem yük hem de koltuk değneklerini aynı anda taşıyamadığında ona yardım ediyordum. Bundan nefret ediyordu. Beni aşağılamak zorunda hissediyordu ve daha çok içiyordu...

"On sekiz yaşında evden ayrıldım; yani 1954'te. Batıya gittim, Seattle'a. Çok güçlü değildim ama gözlerim ve ellerim iyiydi. Boeing'de bir iş buldum, birtakım uçak parçaları üzerinde çalışmayı öğrendim. Orada bir kızla tanışıp evlendim, birkaç çocuğum oldu. Fena değildi.

"Sonra '63 baharında kaza geçirdim, şu bahsettiğim kaza işte. Biraz içiyordum, babam gibi değil ama işten eve dönmeden birkaç bira, eve gelince de bir-iki tek atıyordum, bilirsiniz... ve o ağaca çarptığımda sarhoştum. Sekiz hafta kendime gelemedim ve hiçbir şey bundan sonra bir daha aynı olmadı. Beyin sarsıntısı göz-el koordinasyonumu bozdu, işime daha fazla devam edemedim. Sanki babamın başına gelenlerin aynısı benim başıma geliyordu. Daha fazla içmeye başladım, karıma ve çocuklarıma bağırmaya... En sonunda karım toparlanıp çocukları da aldı ve evden ayrıldı.

"Kısa süre sonra evi de kaybettim; ipotekliydi. Kendimi yollara vurup oradan oraya savruldu, içmeye başladım. Yaklaşık yirmi beş yıl böyle geçti. Seksenlerin tabiriyle 'evsiz'lerder biri oldum. Ama ben her zaman sadece bir aylak, bir ayyaş olduğumu biliyordum. Detroit'te bir sokakta öldüm; kaç yaşında olduğumu bile bilmiyordum. Sonra düşününce buldum, elli iki yaşındaydım.

"Ve uyandım, aynı hastane yatağında, komadan çıkıyordum. Sanki onca kötü yıl bir rüyaymış gibi ve uzun süre böyle olduğuna da inandım zaten çoğunu hatırlamıyordum. Ama yeterince hatırlıyordum yine de ve çok geçmeden tuhaf bir şeyler olduğunu anladım."

McCowan ilk hayatını anlatırken yorulan gözlerinde ani bir ışıltıyla Jeff'e baktı. "Beyzbol sever misin?" diye sordu. "O yıl Seri'ye bahis oynadın mı?"

Jeff sırtıttı. "Tabii ki."

"Ne kadar?"

"Çok. Kentucky Derbisi'nde Chateaugay'e oynadım ve de Belmont'ta, iyi para kazandım."

"Ne kadar oynadın?" diye ısrarla sordu Stuart.

"O zaman bir ortağım vardı tekrarcı değildi, okuldan ta-

nıdığım biri sadece ve aramızda, neredeyse yüz yirmi beş bin koyduk."

"Kentucky'de mi?"

Jeff başıyla onayladı ve McCowan uzun ve sessiz bir ıslık çaldı. "O zaman sen voleyı vurmuşsun," dedi Stuart. "Ben sadece birkaç yüz dolar koydum ve karım öğrenince neredeyse evi terk ediyordu ama yirmi bin dolar kazanınca iş değişti; hiçbir yere gitmedi.

"Ben de bahse devam ettim sadece büyük olanlarda, çok emin olduklarımda ağırsıklet şampiyonaları, Süper Bowl, başkanlık seçimleri, hayat boyu ayyaş olan bir adamın bile unutamayacağı şeyler. İçkiyi bıraktım. O zamandan beri tek bir yudum almadım, bütün tekrarlarım dahil.

"Seattle'ın kuzeyindeki Snohomish County'de Alderwood Manor'da büyük bir eve taşındık. Güzel bir tekne aldım, Shilshole Bay Marina'da tutuyordum; her yaz Puget Sound'a gidiyordum, bazen de Victoria B.C'ye. Riley hayatı, nasıl olduğunu bilirsiniz. Ve sonra onlardan haber almaya başladım."

"Kimden...?" diye sordu Jeff.

McCovvan öne eğildi ve sesini alçalttı. "Antarean'lardan, bunu yapanlar."

"Sana nasıl... ulaştılar?" diye sordu Pamela tereddütle.

"İlk önce televizyondan. Genelde haberler aracılığıyla. Böylece hepsinin bir performans olduğunu öğrendim."

Jeff giderek huzursuzlanmaya başladı. "Performans olan nedir?"

"Her şey, haberlerdeki her şey. Antarean'lar bunu çok seviyorlardı, tekrar tekrar oynatıp duruyorlardı."

"Neyi seviyorlardı?" diye sordu Pamela, kaşlarını çatarak.

"İnsanın kanını donduran şeyleri, ateş etmek, öldürmek, bunları. Vietnam; Chicago'da hemşireleri öldüren Richard

Speck; Manson olayı; Jonestown... ve de teröristler. Tanrım, evet, teröristleri gerçekten seviyorlardı: Lod Havaalanı, IRA bombalamaları, Beyrut deniz üssündeki bombalama vs. vs. Br türlü doyamıyorlardı."

Jeff ve Pamela birbirlerine baktılar, hafifçe kafalarını salladılar. "Neden?" diye sordu Jeff. "Uzaylılar dünyadaki şiddeti neden bu kadar çok seviyorlar?"

"Çünkü kendileri güçsüzdü. Bunu ilk itiraf eden onlardı. Tüm güçlerine, uzam ve zamanı yönetebilmelerine rağmen zayıftılar. Zayıf yumruğunu masaya vurdu, fincanlar ve tabaklar yerlerinden oynadı. İri yarı görevli Mike kaşlarını kaldırıp onlara baktı ama Jeff eliyle sorun yok işareti yapınca adam da puzzle'ına geri döndü.

"Artık hiçbirini ölmüyor," diye devam etti Stuart, hırsla, öldürme genlerini kaybettiler, bu yüzden onların geldikleri yerde artık savaş

veya cinayet yok. Fakat beyinlerinin hayvani yanı hâlâ buna ihtiyaç duyuyor, en azından dolaylı olarak. İşte biz burada devreye giriyoruz.

"Biz onların çevresiyiz, televizyon ya da film gibi. Ve yirminci yüzyılın bu kısmı en iyi kısmı, en kanlı zaman, bu yüzden tekrar tekrar oynatıp duruyorlar. Ama bunların birer performanstan ibaret olduğunu bilen tek insanlar sahnedekiler: Tekrarcılar. Manson da bizden biri, biliyorum; gözlerinde görebiliyorum ve Antarean'larda söyledi. Lee Harvey Oswald da ve bir keresinde Kennedy'ye ondan önce ulaşan Nelson Bennett da. Ah, bir sürü kişi olduk."

Jeff tekrar konuşmaya başladığında sesi olabildiğince sakın ve kibar çıkıyordu. "Ama ya sen, ben ve Pamela?" diye sordu adamda kalan bir parça mantığı uyandırmaya çalışarak, korkunç şeyleri yapmadık biz; biz neden tekrarlıyoruz?"

"Ben kendi tavizimi verdim," dedi McCowan gururla. "Kimse beni burada tembel tembel takılmakla suçlayamaz."

Jeff birden kendini berbat hissetti ve sonraki soruyu, sorulması gereken soruyu sormak istemedi. Bu kelimeyi daha önce de kullandın "taviz" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bizim görevimiz. Tüm tekrarcılar, Antarean'ların sıkılmalarını engellemek zorundayız. Yoksa olayı kapatırlar ve dünya biter. Onlara karşı taviz vermek zorundayız, onları eğlendirmeliyiz ki izlemeye devam etsinler."

"Peki bunu nasıl yaptın? Nasıl bir taviz verdin?" "Her zaman Tacoma'daki küçük kızla başlarım. Onu bıçakla hallederim. O kolay, hiç yakalanmam. Sonra devam ederim, Portland'da birkaç fahişeyi temizlerim, ya da Vancouver'da... asla eve çok yakın yerlerde değil ama çok seyahat ederim. Yurtdışına bazen, ama daha çok Amerika'da yapıyorum: Teksas'taki otostopçular, Los Angeles ve San Francisco'daki sokak çocukları... Wisconsin'i bir daha deneyeceğimi sanmayın; bu defa orada çok erken yakalandım. Ama dört beş yıl sonra dışarıdaydım. Hep benim deli olduğumu söylüyorlar ve sonumun o yerlerden birinde olacağını ama doktorları ve şartlı tahliye kurulunu kandırmakta çok iyiyim. En sonunda hep dışarı çıkıyorum ve ondan sonra taviz vermeye devam ediyorum."

Pamela arabanın kapısına dayandı, karlı havada yol alırlarken burnunu çekiyordu.

"Benim suçum!" diye bağırdı, gözyaşları kontrolsüzce akarken. "Ona yeniden bir yaşama amacı veren şeyin *Starsea* olduğunu söyledi. O filmle başarmaya çalıştığım her şeye rağmen tek yapabildiğim bir seri katili cesaretlendirmek oldu!"

Jeff elleriyle kiralık Plymouth'un direksiyonunu sımsıkı kavramıştı, buzlu yolda arabaya hakim olmaya çalışıyordu. "Sadece film değildi. Öldürmeye ondan uzun süre önce başlamıştı, ilk tekrarında. Bir kere zaten deliydi; geçirdiği kazadan mı tekrarın şokundan mı ya da her ikisinin kombinasyonundan bilemiyorum. Belki de pek çok farklı faktörden; bilmenin imkanı yok. Ama Tanrı aşkına, yaptıkları için kendini suçlama."

"Küçük bir kızı öldürdü! Öldürmeye devam ediyor, her defasında onu bıçaklıyor!"

"Biliyorum. Ama bu senin suçun değil, anlıyor musun.

"Kimin suçu olduğu umurumda değil. Onu durdurmalıyız."

"Nasıl?" diye sordu Jeff, etrafı kaplayan kar tabakası yolu görmeye çalışarak.

"Bu defa dışarı çıkamamasını sağla. Bir daha öldürmeye başlamadan önce ona ulaş."

"Eğer 'iyileştigine' karar verirlerse ben ne dersem diyeyim onu salacaklardır. Doktorlar ya da mahkemeler neden bizi dinlesin ki? Onlara tıpkı McCowan gibi tckırcı olduğumuzu mu söyleyeceğiz, ancak bizim aklımızın yerinde, onunsa *deli* olduğunu? Bunun başımıza ne işler açacağını biliyorsun."

"O zaman bir dahaki sefer..."

"Seattle ya da Tacoma'daki polise gidip pahalı bir evi ve yatı olan bu vatandaşın ülkeyi dolaşarak rastgele insanları öldürmeye başlayacağını söyleriz. İşe yaramaz Pamela; bunu sen de biliyorsun."

"Ama *bir şey* yapmak zorundayız!" diye yalvardı.

"Ne yapacağız? Onu öldürecek miyiz? Bunu yapamam, sen de yapamazsın."

Pamela sessizce ağladı, gözlerini kar fırtınasının ölümcü beyazlığına kapattı. "Öylece oturup olmasına izin de veremeyiz," diye fısıldadı sonunda.

Jeff dikkatlice Madison'a giden otoyola doğru sola döndü. "Korkarım böyle yapmak zorundayız," dedi. "Bunu kabullenmeliyiz."

"Böyle bir şeyi nasıl kabullenebilirsin!" diye bağırdı Pala. "Masum insanların ölmesini, bu manyak tarafından öldürülmelerini, hem de bunu yapacağını önceden bilmemize rağmen!"

"Her zaman kabullendik, en başından beri: Manson, Berkowitz, Gacey, Buono ve Bianchi... böyle amaçsız bir vahşet bu zamanın bir parçası. Buna alıştık. Sonraki yirmi yıl içinde çıkacak seri katillerin yarısının dahi ismini hatırlamıyorum, ya sen?"

Pamela sessizdi, gözleri ağlamaktan kızarmıştı, dişlerini "birine kenetlemişti.

"Bu cinayetlere müdahale etmeye çalışmadık, çalıştık mı?" diye sordu Jeff. "Böyle bir şey yapmak aklımıza hiç gelmedi, ilk tekrarda Kennedy suikastını engellemeye çalışmam hariç, ki o da çok farklı bir şeydi. Biz - sadece sen ve ben değil, bu toplumdaki herkes - zalimlikle birlikte yaşıyoruz, rasgele ölüm tehlikesiyle birlikte. Bunu neredeyse görmezden geliyoruz, bizi doğrudan tehdit ettiği zamanlar hariç. Daha da kötüsü bazı inanlar bunu eğlenceli buluyor, bir tür heyecan gibi. Haber sektörünün en azından yüzde sekseni bundan ibaret. Amerika'ya günlük gereken trajediyi sağlamak, başka insanların kanı ve işkencesiyle.

"Stuart McCowan'ın manyak fantezilerinin Antarean'ları biziz. O ve dışarıdaki onun gibi insanlık dışı kasaplar aslında sahne-deki birer oyuncu ama kana susamış seyirci de burada, uzayda falan değil. Sen ve benim bunu değiştirmek ya da bir damla kan akmasını dahi engellemek için hiçbir şey yapamayız.

Biz sadece her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz ve hep öyle yapacağız: Bunu kabulleneceğiz, elimizden geldiğince aklımıza getirmemeye çalışıp hayatımızın geri kalanına devam edeceğiz. Buna alışacağız, tıpkı diğer umutsuz ve kaçınılmaz acılarda yaptığımız gibi."

İlana cevaplar gelmeye devam etti ama hiçbirisi sonuç vermedi. 1970'de ilanın yer aldığı gazete dergi sayısını azalttılar; beş yıl sonra sadece ayda bir kere, en çok satan gazete ve dergilerden sadece birkaç tanesinde çıkıyordu.

Batı Village, Bank Street'teki evleri dosya dolaplarıyla doluydu. Jeff ve Pamela en az umut vaat eden cevaplarla birlikte dünyada bir yerlerde başka bir tekrarcı daha olabileceğine işaret edebilecek günlük potansiyel kronoloji hatası arayışlarında bulduklarını da saklıyorlardı. Küçük bir olay ya da ürün ya da sanat eserinin önceki tekrarlarında da var olup olmadığını hatırlamak zordu; daha önce

böyle önemsiz detaylara odaklanmamışlardı. Pek çok kez eserleri kendilerine yabancı gelen mucitler ve girişimcilerle iletişime geçmişlerdi ama hepsi de boş çıkmıştı.

1979 Martında Jeff ve Pamela *Chicago Tribune*'de şu başlıkla karşılaştılar:

WISCONSIN KATİLİ SERBEST BIRAKILDI; "AKLI DENGESİ YERİNDE" DİYOR DOKTORLAR

Crossfield, Wisc. (AP) Seri katil Stuart McCowan 1966 yılında Madison'daki bir hemşire derneğindeki dört genç üniversiteli kızı öldürdükten sonra akli dengesi yerinde olmadığı gerekçesiyle suçsuz bulunmuştu ve bugün son on iki yıldır tutulduğu özel akıl hastanesinden salıverildi Crossfield Home'un yöneticisi Dr. Pfeiffer, McCowan'ın artık sanrılar görmüyor ve topluma tehdit unsuru oluşturmuyor."

McCowan, cesetlerin bulunduğu gün olan 6 Şubat 1966 sabahı erken saatlerde Kappa Gamma hemşire evinin otoparkından arabasıyla ayrılırken görülmüş, şahit tarafından arabası

teşhis edildikten sonra öğrencileri öldürmekle suçlanmıştı, Wisconsin

Eyalet Polisi aynı gün içinde ilerleyen saatlerde McCowan'ı şehir dışında, Chippewa Falls'da tutuklamış, aracının bagajında kanlı bir buz kıracağı, testere ve farklı işkence aletleri bulmuştu.

McCowan genç kızları öldürdüğünü itiraf etmiş ve uzaylılar tarafından bunu yapmaya zorlandığını ifade etmişti. Aynı zamanda birkaç defa reenkarnasyon yaşadığını ve "önceki hayatlarında" da bu cinayetleri işlediğini söylemişti.

1964 ve 65 yıllarında Minnesota ve Idaho'daki benzer cinayetlerle de bağlantısı olduğundan şüphelenilmiş ancak kanıtlanamamıştı. 11 Mayıs 1966'da McCowan duruşmaya çıkmaya uygun görülmemiş ve Wisconsin Eyalet Hastanesi tarafından Suça Eğilimli Deli raporu almıştı. Kendi rızasıyla Mart 1967'de Crossfield Home'a nakledilmişti.

Pamela lastik hortumu Jeff'in koluna sıkıca sardı ve hangi damara saplayıp deri altı iğnesini dik ve ağzı damara paralel girecek şekilde nasıl sokacağını gösterdi.

"Peki ya psikolojik bağımlılık?" diye sordu Jeff. "Geri geldiğimiz zaman vücudumuz bundan kurtulmuş oluyor biliyorum ama yine de o hissi özlemez miyiz?"

Pamela kafasını salladı ve Jeff'in iğneyi alıştırma olarak yapışını, zararsız tuzlu sıvının dirseğinin iç kısmındaki mavi damara akışını izledi. "Sadece birkaç defa kullanırsak hayır," dedi. "On sekizinin sabahına kadar bekle; seni sakinleştirecek kadar yap yeter. Sonra sana gösterdiğim gibi miktarı iki katına çıkar ve saat birden önce birkaç kez enjekte et. Kalp krizi gerçekleştiğinde bilincin yerinde olmayacak."

Jeff şırıngayı koluna boşalttı, iğneyi çekmeden önce biraz bekledi. İğneyi çöpe attı, alkollü pamuğu iğneyi soktuğu yere bastırdı. Kahve sehpasının üstünde iki deri kit vardı; ikisinde de yeni steril iğneler ve şırıngalar, lastik hortum, küçük bir alkol, bir kutu pamuk ve dört şişe farmasötik kalite eroin vardı. İlacı ve onu zerk etmek için kullanılacak aletleri bulmak zor olmamıştı; borsacısı güvenilir bir kokain satıcısı tavsiye etmişti ve satıcıda giderek büyüyen üst-orta-sınıf eroin ticareti için yeterince mal vardı.

Jeff pahalı ölüm kitlerine baktı, sonra da Pamela'nın yüzüne. Alnında hafif çizgiler vardı. Onu bu yaştayken en son gördüğünde küçük kırışıklıklar ağzının ve gözlerinin kenarındaydı; alnı genç hali kadar pürüzsüzdü. Bir ömür mutluluk ve endişe dolu bir ömür arasındaki fark cildine yansımıştı.

"Çok iyi iş çıkardık, değil mi?" dedi Jeff hüzünle.

Pamela gülümsemeye çalıştı ama başaramayınca boş verdi. "Hayır. Sanırım çıkarmadık."

"Bir dahaki sefer..." diye başladı Jeff, sonra sesi kısıldı. Pamela ona uzandı ve birbirlerinin elini sıktılar.

"Bir dahaki sefer," dedi Pamela, "kendi ihtiyaçlarımıza daha fazla önem vereceğiz."

Jeff başıyla onayladı. "Bu defa kontrolümüzü kaybettik, elimizden akıp gitmesine izin verdik."

"Kendimi tekrarcıları aramaya kaptırdım. Bana destek olman çok nazikçeydi ama..."

"Ben de bu konuda başarılı olmayı en az senin kadar istedim," diye araya girdi Jeff, Pamela'nın ellerini dudakların götürüp.

"Yapmamız gereken bir şeydi; böyle olması kimsenin suçu değil."

"Sanırım öyle... ama geriye baktığımda o yıllar bana çok durağan geliyor, çok pasif. Aradığımız kontağı kaçırdık diye New York'tan doğru düzgün ayrılmadık bile."

Jeff onu kendine çekti, kollarını ona doladı. "Bir dahaki sefer kontrol bizde olacak," diye söz verdi. "İşleri kendimiz için halleden biz olacağız."

Koltukta hafifçe sallandılar, zihinlerinin derinlerinde yatan şeyi ikisi de söylemedi: Bu yeni ölümden sonra Pamela'nın ona yeniden katılmasının ne kadar zaman alacağını bilmediklerini... Hatta bir sonraki tekrarın yeniden birlikte olmalarına izin verip vermeyeceğini...

Eroin uykusu şok edici bir şekilde bölündü. Jeff kendini etrafı beyaz ve sıcak alevlerle çevrili, beyaz alevlerden oluşan silindirik bir Niagara'nın merkezinde buldu. Aynı zamanda kulaklarında trampet ve mariachi grubunun kulak tırmalayıcı bir düzeyde yüksek sesle çaldığı ezgiler vardı; "Feliz Navidad."

Jeff bu defa öldüğünü hatırlamıyordu, kalbinin her duruşunda hissettiği acıdan eser yoktu. Uyuşturucu anestezi etkisini göstermişti fakat o sersem uyuşmuşluk hissinden bu şaşırtıcı ve yabancı ortama kolay bir geçiş yaşamasını sağlamamıştı. Yeniden içinde olduğu yeni ve genç bedeninin sisteminde narkotikten eser yoktu ve bir an bile soluklanmadan tamamen ayılmıştı.

Etrafını saran alev duvarı ve müzik berbat durumdaki du-yularının etrafını kuşatmıştı ve zaman ve mekan kavramını kaybetmiş bir haldeydi. Burada ışık yoktu, etrafında yanan büyük şelale hariç ama bu muhteşem fosfor ışığında artık başka insanların siluetlerini de görmeye başlamıştı: Oturan, ayakta duran, dans eden insanlar. O da oturuyordu, küçük bir masada; titreyen elinde buz gibi bir içki vardı. İçkiyi yudumladı, margarinin tuzlu tadını aldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı birisi kulağına, müziğin gürültüsünün arasından. "Ne manzara ama! Dışarıdan nasıl görünüyordur acaba."

Jeff içkisini masaya bıraktı, kimin konuştuğunu görmek için sese döndü. Çağıldayan alevlerin beyaz ışığında kemikli figürün Martin Bailey olduğunu çıkardı; Emory'den oda arkadaşı. Tekrar etrafına bakındı, gözleri geniş mekanın her tarafından gelen beyaz ışıklara alışıyordu. Bir barda ya da gece kulübündeydiler; küçük masalarda gülüşen çiftler, dans pistinin yanındaki şık giyimli mariachi grubu ve tavandan sarkan, eşek ve boğa biçiminde parlak renkli *pinata*'lar.

Mexico City. Noel tatili, 1964; o yıl Martin'le birlikte anlık bir planla buraya gelmişlerdi. İki şeritli otoyolda uyuz sığırların

gezindiği çöl yolları, kör virajlı dağ geçitleri, yumuşacık siste Chevy'yi sollayan Pemex akaryakıt kamyonları Zona Rosa'da bir genelev, Güneş Piramidi'ne tırmanan uzun taş basamaklar.

Buranın pencerelerinin dışındaki ışık havai fişek gösterisinden geliyordu, gece kulübünün yer aldığı otelin çatısından aşağı dökülen sıvı havai fişekler. Martin haklıydı; aşağıdaki caddelerden bakılınca muhteşem görünüyor olmalıydı. Otel şehrin gece semasında otuz-kırk kat yükselen alevli bir iğne gibi görünüyor olmalıydı.

Neydi bu, Noel arifesi mi, yeni yıl mı? Meksika'da böyle şovlar bu gecelerde yapılırdı. Her neyse, 64 yılının sonu '65'in başlangıcıydı. Bu tekrarda on dört ay daha kaybetmişti: Pamela'nın geçen sefer kaybettiği gibi. Tanrı bilir bu Pamela ve ikisi için bu defa ne anlama geliyordu.

Martin sırtıttı, Jeff'in omzuna coşkuyla ve arkadaşça vurdu. Evet, bu seyahatte iyi vakit geçirmişlerdi, Jeff bunu hatırlıyordu. Ters giden hiçbir şey olmamıştı; o zamanlar ikisinin de hayatında hiçbir şey ters gidemezmiş gibi görünüyordu. Güzel günler yaşıyorlardı ve önlerinde güzel günler vardı onlar böyle düşünüyordu. En azından Jeff her tekrarda arkadaşının intiharını engellemeyi başarmıştı, kendi şartları ne olursa olsun, Martin'i kötü bir evlilik yapmaktan alıkoyamamasına ve artık eski oda arkadaşına ömrü boyunca çalışabileceği bir pozisyon teklif edebileceği uluslararası bir şirketi olmamasına rağmen her defasında Martin'e önceden birtakım harika hisse senetleri önererek arkadaşının iflasını engellemişti.

Bu da akla Jeff'in hemen para kazanmak için ne yapacağı konusunu getiriyordu; eski dayanağı, '63 World Series artık tarihe geçmişti ve yakın zamanda oynayabileceği böyle kârlı bir bahis yoktu. Profesyonel futbol sezonu bitmişti ve iki yıl daha Super Bowls oynanmayacaktı. Eğer yeni yıl arifesindeyse yarınki Rose Bowl'da Washington ve Illinois karşılaşmasına Meksika'dan bahis oynamak için vakti kalmış ya da kalmamış olabilirdi. Bu defa basketbol maçlarından kazanacaklarıyla idare etmesi gerekebilirdi fakat Boston Celtics'den doğru düzgün bir şey kazanamazdı çünkü sekizinci kez üst üste NBA şampiyonu olacaklardı.

Camların dışındaki alev yağmuru yavaş yavaş söndü ve gece kulübünün loş ışıkları tek tek yanarken grup "Cielito Lindo"yu çalmaya başladı. Martin birkaç masa ötedeki narin bir sarışını kesiyordu ve Jeff'e kızın kızıl saçlı arkadaşıyla ilgilenip

ilgilenmediğini sormak için tek kaşını havaya kaldırdı. Kızlar Hollandalı turistlerdi, Jeff öyle hatırlıyordu; Martin'le ikisi kızları yatağa atamayacaklardı ama Hollandalı kızlarla içki içip dans ederek hoş bir gece geçireceklerdi, geçirmişlerdi. Tabii, diye omuz silkti Martin'e; neden olmasın?

Para sorunu ortadan kalktığı sürece, zaten para şu anda onun için çok önemli değildi. Tek ihtiyacı olan onu idare edecek kadardı... Pamela gelene kadar. Bundan sonra olay beklemekten ibaretti.

Pam'in kafası güzeldi; resmen bitmişti. Peter ve Ellen'ın getirdiği ot fena bir şeydi, geçen ay Electric Circus'taki adamın verdiği maldan sonra içtiği en iyisiydi ve muhtemelen Pam o zamanki malı olduğundan da iyi hissetmişti çünkü çakan ışıklar, müzik ve dans pistindeki ateş yutan tiplerin de etkisi vardı. Müzik şu an harika, diye düşündü Clapton'ın "Sunshine of Your Love"ı dinamit gibi ezgileri çalmaya başlayınca; keşke küçük portatif stero daha yüksek sesle çalabilseydi diye düşündü, hepsi o kadar.

Çıplak ayaklarını bacaklarının altına aldı, yatağının arkasındaki duvarı kaplayan kocaman Peter Max posterine yaslandı ve "Disraeli Gears" albümünün arka kapağına baktı. Şu göz acayip bir şeydi, kirpiklerinden çıkan çiçekler ve şarkı isimlerinin gözün beyaz kısmından ve iristen zar zor seçilmesi... ve, Tanrım, bir başka göz daha vardı. Daha fazla baktığınızda gözden başka bir şey yok gibi geliyordu; tek görebildiğiniz buydu. Çiçeklerin bile gözle- ri var gibiydi, kedi gözü gibi kısıp ya da Doğulularınki gibi...

"Hey, şuna bak!" diye bağırdı Peter. Pam kafasını kaldırdı; Ellen'la ikisi sesi kısıp olarak Lawrence Welk'i izliyorlardı. Pam yaşlı çiftlerin dans ettiği, polka gibi bir şey yaptıkları siyah-beyaz görüntüye baktı. Sonra ekrana Welk geldi, küçük değneğini aşağı yukarı sallıyordu ve Pam gülmeye başladı Welk ritme ayak uyduruyordu, sanki yaşlı çatlaklar Cream'in "Dance the Night Away"iyle dans ediyormuş gibi.

"Hadi ama çocuklar, aşağıya inelim," diye ısrar etti Ellen, televizyondan sıkılmıştı. "Bu gece herkes orada olacak." Onları bir saatir odadan çıkıp Adolph's'a gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. Haklıydı: Üniversite barında güzel bir gece olacaktı, kutlanacak çok şey vardı. Haftanın başında Eugene McCarthy; New Hampshire önseçimlerinde az daha Johnson'ı geçiyordu ve henüz bugün Bobby

Kennedy fikrini değiştirdiğini, seğimlerde adaylığını koyacağını ağıklamıştı.

Pam botlarını giydi, kalın, yün bir atkı aldı ve kapıdaki ışkıda duran lacivert kısa, denizci paltosunu giydi. Ellen lobiye inen dönen merdivenlerin başında duruyordu; eski bir malikaneden öğrenci yurduna dönüştürölen bu evi *Rüzgar Gibi Geçti'deki* Tara'ya benzetiyordu. Dışarı çıktıklarında Peter oyuna katıldı. Yurdun bahęesine doğru yürüyüp filmdeki replikleri tekrarlamaya ve filmdeki gibi ağır bir sahte güneyli aksanıyla konuşmaya başladı. Fakat mart akşamı uzun süre oyunlarına devam etmelerine izin vermeyecek kadar soğuktu ve çok geçmeden üçü birlikte karlardan kampusun aşağısındaki, Annandale postanesinin karşısındaki tahta binanın sıcaklığına doğru yol almaya başladılar.

Adolph's'da her zamanki cumartesi gecesı kalabalığı vardı. Hafta sonu için New York'a gitmeyen herkes er ya da geç buraya uğruyordu; okula yüröme mesafesinde olan tek bar burasıydı, ve de salaş ve alışılmışın dışında giyinen Bard öğrencilerinin rahatça takılıp hoş karşılandığı, Hudson'in bu tarafındaki tek yer. Genel olarak muhafazakar bir havanın hakim olduğu Poughkeepsie'nin kuzeyinde kalan bu kasabada onlara karşı ciddi bir tutum vardı; kasaba sakinleri, genci, yaşlısı, Bard öğrencilerinin görünüşlerindeki ve davranışlarındaki göze çarpan uygunsuzluktan rahatsızdı ve onlar hakkında kampusta uyuşturucu kullandıklarına ve önlerine gelenlerine yattıklarına dair hikayeler anlatıyorlardı pek çoğu hayal edebileceklerinden bile gerçek aslında, diye düşündü Pam eğlenerek.

Bazen kasabanın genç erkekleri Adolph's'a geliyordu, sarhoş olup "hippi fıstıkları" tavlamaya çalışıyorlardı. Bu gece görünürlerde kasabalı yok, diye düşündü Pam rahatlayarak, bütün yıl kampusta takılan ama iyi birine benzeyen adam hariç. Yalnız ve sessiz bir adamdı; kimseye sorun çıkartmamıştı bugüne kadar. Bazen adamın onu izlediğini hissediyordu Pam, takip falan etmiyordu ama haftada birkaç kez Pam'in gittiği yerlerde bilerek boy gösteriyor gibiydi: Kütüphane, sanat departmanındaki galeri, burası... Pam'i hiç rahatsız etmemişti, hatta onunla hiç konuşmamıştı. Adam bazen gülümseyip başıyla selam veriyordu ve Pam de hafifçe gülümsüyordu, sadece birbirlerini tanıdıklarını belli edecek kadar. Evet, adam iyi biriydi; saçlarını uzatsa çekici bile olabilirdi.

Müzik kutusunda Siy and the Family Stone'dan "Dance to the Music" çalıyordu ve dans pisti tıklım tıklımdı. Pam, Ellen ve Peter kalabalığın içinden geçtiler ve oturacak bir yer aradılar.

Pam'ın kafası hâlâ güzeldi. Kampusa yürürken bir tane daha ot sarıp içmişlerdi, ve bardaki renkli ve gürültülü manzara onu bir resim ya da bir sürü resim gibi çarpmıştı. Orada fırıl fırıl dönen püsküllü bir yeleği, şuradaki uzun siyah saçları ve yüzleri ve vücutları ve müziği ve gürültüyü resmetmek... evet, bu hoş ve tanıdık yerin *sesini* tuvale aktarmak isterdi, görsel olarak ifade etmek isterdi, kafası bu kadar güzel olduğu zamanlar zihninde olan sinestezik değişim gibi. Bara bakındı, insanları ve detayları gözlemledi ve gözleri her zaman karşılaştığı şu tuhaf adama takıldı.

"Hey," dedi Ellen'ı dürtüp, "kimi çizmek isterdim biliyor musun?"

"Kimi?"

"Şuradaki adamı."

Ellen, Pam'ın gösterdiği tarafa baktı. "Hangisi? Şu heteroseksüel adamı demiyorsun, değil mi? Kasabalıyı?"

"Evet, o. Gözlerinde bir şey var; onlar... Bilmiyorum, çok eski gibiler, sanki olduğundan çok daha yaşlıymış gibi ve çok şey görmüş gibi..."

"Tabii," dedi Ellen alay ederek. "Muhtemelen eski bir deniz subayıdır ve Vietnam'da vurduğu bir sürü bebek ve kadının cesedini görmüştür."

"Yine Vietnam'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu Peter.

"Hayır, Pam şu kasabalıdan hoşlandı."

"Çok acayip." Peter güldü.

Pam öfkeyle kızardı. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece ilginç gözleri olduğunu ve onları çizmek istediğimi söyledim."

Müzik kutusunda "Dock of the Bay" çalmaya başladı ve dans edenlerin çoğu masalarına döndü. Pam bu hüzünlü Otis Redding şarkısını kimin çaldığını merak etti, şarkıyı söyleyenin ironik mezar taşı yazısıydı bu, albüm piyasaya çıkmadan ölmüştü. Belki de tuhaf gözlü adam çalıyordu. Onun seveceği tarzda bir müziğe benziyordu.

"Zaman harcıyozzzz..." diye şarkıya eşlik etti Peter, sonra yaramazca gülümsedi. Saatini çıkartıp teatral bir hareketle yarısı dolu bira bardağının içine attı. "Zamanı boğuyoruz!" dedi ve kadehini kaldırıp kızların kadehleriyle tokuşturdu.

"Bobby'nin keş olduğunu duydum," dedi Ellen alakasızca, kadehlerini tokuşturduktan sonra. "Otu Stones buraya geldiği zaman onlara da mal temin eden birinden alıyormuş."

Şimdi Peter'ın en sevdiği konudan bahsediyorlardı işte. "R. J. Reynolds'ın gizlice... ne diyorlardı, patentini almak mı? Bütün iyi markaları hem de."

"Tescillemiş."

"Evet, evet, tescillemiş işte. 'Acapulco Altını', Panama Kırmızısı'... sigaracılar bütün iyi isimleri almışlar."

Pam tanıdık dedikoduları dinledi ve ilgiyle başını salladı. "Paketler neye benzeyecek merak ediyorum ve de ilanlar."

"Şal desenli kartonlar," dedi Ellen gülümseyerek.

"Televizyon reklamlarında da Hendrix çıkacak herhalde," dedi Peter.

Gülmekten koptular, kafaları güzel olduğu zaman kapıldıkları ve Pam'in çok sevdiği kahkahaların bitip tükenmez krizlerinden birine girdiler. O kadar çok gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar geliyordu, başı dönüyordu, kalbi hızlı çarpıyordu ve...

Bu defa neredeyim, diye merak etti Pamela ve neden başı bu kadar dönüyordu? Nedenini bilmediği gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırıştırdı, yabancı ortamı anlamaya çalıştı. Tanrım, burası Adolph's'du.

"Pam?" dedi Ellen, birden arkadaşının gülmediğini fal edip. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Pamela, uzun ve yavaş bir nefes alıp.

"Hayal falan görmüyorsun değil mi?"

"Hayır." Gözlerini kapadı, konsantre olmaya çalıştı ama aklı yerinde değildi; uçuyordu. Müziğin sesi çok yüksekti ve burası, giysileri, bu koku.Kafasının güzel olduğunun farkına vardı. Adolph's'a gittiğinde genelde böyle olurdu, "yokuş aşağı" derlerdi buna, yavaş yavaş kendilerini koyuverirlerdi...

"Bir bira daha iç," dedi Peter, endişeli bir sesle. "Tuhaf görünüyorsun; iyi olduğundan emin misin?"

"Eminim." İlk yılının kış döneminde arkadaş olmuştu Peter ve Ellen'la. Pamela ikinci sınıftayken Peter mezun olmuş. Ellen da okulu bırakıp onunla birlikte Londra'ya taşınmıştı. Demek ki 1968 ya da 1969 yılındaydılar.

Müzik kutusunda yeni bir parça çalmaya başladı, Lindi Ronstadt'tan "Different Drum". Hayır, diye düşündü Pamela. sadece

Linda Ronstadt değil, Stone Poneys. Kendine gel, dedi kendi kendine, yavaş yavaş ortama alış, beynindeki marihuananın bunu olduğundan daha da zorlaştırmasına izin verme. Karar vermeye hatta çok fazla konuşmaya bile çalışma şu anda. Kendine gelene dek bekle, ta ki...

İşte oradaydı, Tanrım, birkaç metre ötesinde, tam da NA

bakıyordu. Pamela şaşkınlık içinde Jeff Winston'ın eski niversite ortamında gençlerin arasında sessizce oturduğu tuhaf ve imkansız manzara karşısında ağzı açık kaldı. Jeff'in onun gözlerindeki ifadeyi anladığını gördü ve Jeff ona sıcak ve yavaş bir hoş geldin ve cesaret glcğ gönderdi.

"Hey, Pam?" dedi Ellen. "Neden ağlıyorsun? Bak, belki de yurda dnsek iyi olur."

Pamela kafasını iki yana salladı, elini arkadaşının koluna koydu. Sonra masadan kalktı ve mekanın içinden, yılların içinden Jeff'in onu bekleyen kollarına yürüdü.

"Dvmeli bayan." Jeff güldü ve Pamela'nın bacağının i kısmındaki pembe gl öptü. "Bunu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"O dövme değil, ıkartma. Yıkayınca ıkıyor."

"Yalayınca da çıkar mı?" diye sordu Jeff, ona sapıka gülümseyerek.

Pamela da gülümsedi. "Deneyebilirsin."

"Belki daha sonra," dedi Jeff, doğrulup sırtını yastıklara dayadı. "iek ocuk olman hoşuma gidiyor aslında."

"Tabii," dedi Pamela, ve Jeff'e dirseğini geçirdi. "Bize biraz daha şampanya koy."

Jeff yatağın başında duran Mumm's'a uzandı ve kadehlerini tazeledi.

"Tekrara ne zaman başlayacağımı nereden bildin?" diye sordu Pamela.

"Bilmiyordum. Aylardır seni izliyordum; okul yılının başında Rhinebeck'te ev tuttum ve o zamandan beri bekliyordum. Moral bozucuydu ve sabırsızlanmaya başlamıştım ama burada geçirdiğim zaman bazı eski anılarla barışmamı sağladı. Nehrin st tarafında yaşıyordum önceden, şu eski evlerden birinde, Diane'le ve... kızım Gretchen'la birlikte olduğum zaman. Buraya asla geri

dönemeyeceğimi sanıyordum ama sen bana bir neden verdin ve iyi ki gelmişim. Ayrıca seni olduğun gibi. orijinal halinle görmek hoşuma gitti."

Pamela suratını ekşitti. "Üniversite hippilerindendim. Deri püsküller ve batık kıyafetler. Umarım arkadaşlarımla konuşmalarımı dinlememiştir; muhtemelen yüksek sesle çılgınca şeyler söylemişimdir."

Jeff burnunun ucunu öptü. "Çok tatlıydın. *Tatlısın*" diye düzeltti, Pamela'nın uzun, düz saçlarını yüzünden çekip. "Ama o çocukların on beş yıl sonraki hallerini düşünmeden edemedim, takım elbiseler giyip BMW'leriyle ofislerine giderken..."

"Hepsi değil," dedi Pamela. "Bard'dan bir sürü yazar, oyuncu ve müzisyen çıktı ve de..." diye ekledi acıyla, "kocamla benim BMW'miz yoktu; Audi ve Mazda kullandık."

"Anladım." Jeff gülümsedi ve şampanyasını yudumladı. Hallerinden memnun uzanıyorlardı fakat Jeff Pamela'nın neşeli ifadesinin altındaki ciddiyeti görebiliyordu.

"On yedi ay," dedi Jeff.

"Ne?"

"Bu defa on yedi ay kaybettim. Bunu merak ediyordun, değil mi?"

"Sormak istiyordum," dedi Pamela. "Elimde değil. Benim sapmam... Mart ayındayız dedin değil mi? 1968?"

Jeff başıyla onayladı. "Üç buçuk yıl."

"Son seferden bu yana. İlk tekrarlardan sayarsak beş yıl. Tanrım. Bir dahaki sefer..."

Jeff parmağını dudaklarına götürdü. "Bu defa *bu* zamana konsantre olacaktık, hatırladın mı?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Pamela, yorganın altında ona biraz daha sokulup. Ben de bunu düşünüyordum," dedi Jeff. "Bunu düşünecek zamanım oldu ve sanırım bir planım var."

Pamela kafasını geri attı ve ona dikkatle kaşlarını çatarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"İlk önce bunlarla bilim adamlarına gitmeyi düşündüm -National Science Foundation (Milli Bilim Kuruluşu), birtakım özel araştırma örgütleri... hangi grup en uygun görünürse, belki de Princeton'ın fizik departmanı ya da MIT'nin, zamanın doğası üzerinde araştırma yapan birisi."

"Bize asla inanmazlar."

"Kesinlikle. En başından beri bizi engelleyen buydu. Ama yine de biz de her defasında bu kadar gizli takılarak o engeli kıpırdatmadık."

"Gizli olmamız gerekiyordu. İnsanlar deli olduğumuzu düşünürdü. Stuart McCowan'a bak; o..."

"McCowan zaten deli o bir katil. Ama olayları tahmin etmek suç değil; kimse bunu yaptığımız için bizi bir yere kapatmaz. Ve tahmin ettiğimiz şeyler gerçek olunca gelecekle ilgili bilgilerimizi kanıtlamış olacağız. Bizi dinlemek zorundalar. Gerçek açıklanamayan ama gerçek bir şeylerin olduğunu anlayacaklardır."

"Başlangıç olarak o kapıdan nasıl gireceğiz peki?" diye karşı çıktı Pamela. "MIT gibi bir yerde kimse onlara verdiğimiz tahmin listesine dönüp bakmaz. Aklımızdakileri onlara söylediğimiz an bizi de UFO fanatiklerinden ya da medyumlardan biri sanarlar."

"Olay da bu zaten. Biz onlara yaklaşmayacağız; onlar bize gelecek."

"Neden mantıklı konuşmuyorsun," dedi Pamela, kafa karışıklığı içinde başını sallayıp.

"Halka açıyoruz," diye açıkladı Jeff.

Bu defa sadece tekrarcıların dikkatini çekmeyi umdukları küçük ilanda olduğu gibi küresel çapta bir ilana gerek duymadılar. Aynı zamanda geçen seferki belirsizlik ve gizliliğe de ihtiyaçları yoktu bu defaki amaçları için.

New York Times tek seferlik tam sayfa ilanı yayımlamayı reddetti ama *New York Daily News*, *Chicago Tribune* ve *Los Angeles Times*'da yayımlandı.

GELECEK ON İKİ AY İÇİNDE;

Amerikan nükleer denizaltısı *Scorpion* mayıs ayının sonunda denizde kaybolacak.

Amerikan başkanlık seçimlerine haziran ayında büyük bir trajedi damgasını vuracak.

Martin Luther King, Jr.'in suikastçısı Amerika'nın dışında yakalanacak.

Baş Hakim Earl Warren 26 Haziranda istifa edecek ve yerine Yargıç Abe Fortas gelecek.

Sovyetler Birliği 21 Ağustos'ta Varşova Paktı Kuvvetleriyle Çekoslovakya'yı istila edecek.

1 Eylülde İran'daki depremde on beş bin insan ölecek.

İçinde insan olmayan bir Sovyet uzay mekiği ayın et-

rafında dönecek ve 22 Eylül'de Hint Okyanusu'nda bulunacak.

Ekim ayında Peru ve Panama'da askeri darbe olacak.

Richard Nixon başkanlık seçimlerinde Hubert Humphrey'i kıl payı farkla yenecek.

Üç Amerikan astronotu ayın yörüngesinde dolaşacak ve Noel haftasında dünyaya geri dönecek.

Ocak 1969'da Sovyet lideri Leonid Brezhnev'e karşı bir suikast düzenlenecek ancak başarısız olacak.

Şubat ayında büyük bir petrol sızıntısı Güney Kaliforniya kumsallarını kirletecek.

Fransız Başkanı Charles de Gaulle gelecek nisan ayının sonunda istifa edecek.

Bu saptamalar hakkında 1 Mayıs 1969'a kadar başka yorum yapmayacağız. O tarihte basınla, bir yıl sonra ilan edeceğimiz adreste buluşacağız.

Jeff Winston & Pamela Phillips New York, NY. 19 Nisan 1968

New York Hilton'da tuttukları büyük konferans salonunun her bir koltuğu doluydu, oturacak sandalye bulamayanlar da sabırsızca koridorlarda ya da odanın yan tarafında dikiliyor, yılan gibi odayı saran mikrofon ve televizyon kablolarına dolanmamaya çalışıyorlardı.

Öğleden sonra üçte Jeff ve Pamela odaya geldiler ve konuşmacı platformuna çıktılar. Pamela televizyon kameralarının kör edici ışıkları yanınca gergince gülümsedi ve Jeff de onun elini çaktırmadan, cesaret vermek için sıktı. İçeri girdikleri andan itibaren odada bağırış çağrışlarla yükselen sorular duyulmaya başladı, muhabirler hep birlikte onların dikkatini çekmeye

çalışıyorlardı. Jeff birkaç defa sessizlik istedi ve en sonunda gürültüler hafif bir uğultuya dönüştü.

"Sorularınızı cevaplayacağız," dedi muhabir topluluğuna, ama önce burada bir düzen sağlayalım. Neden önce arka sıraları başlatmıyoruz, herkes birer soru soracak, soldan sağa. Sonra diğer sıraya geçeceğiz, aynı sırayla."

"Yerleri olmayanlar ne yapacak?" diye bağırdı odanın yan tarafındaki bir adam.

"Geç gelenlere en son sıra gelecek, önce odanın sol tarafına, arkadan öne doğru. Şimdi," dedi Jeff, işaret ederek, "ilk soruyu mavi elbiseli bayandan alacağız. Kendinizi tanıtmınıza gerek yok; istediğinizi sorun."

Kadın ayağa kalktı, kalemi ve not defteri elindeydi. "Öncelikle: Bu kadar farklı olaylar hakkında nasıl bu kadar kesin tahminlerde bulunabildiniz? Psikik güçleriniz mi var?"

Jeff derin bir nefes aldı, mümkün olduğunca sakın konuştu. "Tek soru sorunuz lütfen ama bir seferde bu iki soruyu da yanıtlayacağım. Hayır, medyumluk yapmıyoruz. Bayan Phillips de ben de, bugün sizin de şüphesiz inanmakta güçlük çekeceğiniz üzere ilk başta anlam veremediğimiz, devamlı kendini tekrar eden bir fenomenden yararlanıyoruz ya da onun kurbanlarıyız. Özetle, ikimiz de kendi hayatlarımızın tekrarlarını yaşıyoruz ya da hayatlarımızın belli kesitlerinin. İkimiz de Ekim 1988'de öldük - öleceğiz - ve hayata geri döndük ve tekrar öldük, birkaç kez üst iste."

Salona ilk girdiklerinde onları karşılayan gürültü bu açıklına üzerine kopan kargaşanın yanında hiç kalırdı ve kakofoninin alaycı tonu inkar edilemezdi. Bir televizyon ekibi ışıklarını kapatıp ekipmanlarını toplamaya başladı ve birkaç muhabir onları aşağılar gibi homurdanarak salondan ayrıldı ama onların boşalan koltuklarına oturmaya hevesli pek çok kişi vardı, yeniden sessizlik istedi, soru sormak için sırada olan diğer muhabiri gösterdi.

"Peki," dedi cüsseli ve çatık kaşlı adam, "bu saçmalığa inanmamızı nasıl bekleyebiliyorsunuz?"

Jeff sakinliğini korudu, Pamela'ya güven vermek için gülümsedi ve onlarla alay eden kalabalığa sakince seslendi. "Size söyleyeceklerimizin inanılmaz görüneceğini söylemiştim. Size ancak bir yıl önce yaptığımız 'tahminlerin' ki bunlar bizim anılarımızda vardı tamamen doğru çıkmasını hatırlatırım ve söyleyeceklerimizin hepsi bitmeden bizi yargılamamanızı rica ediyorum."

"Bugün başka tahminlerde de bulunacak mısınız?" diye sordu sıradaki muhabir.

"Evet," dedi Jeff ve yeniden bir gürültü kopar gibi oldu. "Ama tüm sorularınızı yanıtladıktan ve anlatmamız gereken her şeyi anlattığımızdan emin olduktan sonra."

Hayatlarının kabataslak bir özetini aktarmaları neredeyse bir saat sürdü: Aslında kim oldukları, tekrar hayatlarında kayda değer neler yaptıkları, birbirlerini nasıl tanıdıkları, can sıkıcı sapmaların giderek hızlanması durumunu. Daha önce anlaştıkları üzere kişisel hayatlarıyla ilgili büyük bir kısmı aktarmadılar, aynı zamanda açıklaması tehlikeli ve mantıksız olacak şeyleri de. Ancak sonra geleceğini bildikleri ve nasıl başa çıkacaklarını hâlâ bilmedikleri soru geldi: "Sizin tabirinizle başka. .. tekrarcılar tanıyor musunuz?"

Pamela Jeff'e baktı, sonra Jeff cevap verme fırsatı bulamadan üstüne basa basa söyledi, "Evet. Stuart McCowan adında bir adam, Seattle, Washington'da."

Anlık bir duraksama oldu ve kalemler yüzlerce not defterine ismi yazdı. Jeff Pamela'ya bir uyarı bakışı attı ama Pamela onu görmezden geldi.

"Bildiğimiz kadarıyla bir tek o var," diye devam etti Pamela. "Bir tekrarımızın çoğunu başkalarını arayarak geçirdik ama McCowan tekrarcı olduğundan emin olduğumuz tek kişi. Ancak size şu kadarını söyleyeyim, onunla kesinlikle aynı fikri paylaşmadığımız bazı düşüncelere sahip bu konuda; bu yüzden bugün bizimle burada değil. Ama onunla röportaj yapmak ilginizi çekebilir, hatta yaptığı her şeyi takip edebilirsiniz, üçümüzün kendimizi içinde bulduğumuz bu durumla nasıl başa çıktığını görmek için. Sıra dışı bir adam, en azından bunu söyleyebilirim."

Jeff'e baktı ve onun gülümsediğini gördü. Pamela McCowan'a iftira atmamış ya da onu karalayıcı bir şey söylememişti ama geçmişinin detaylı olarak incelenmesini ve bundan sonra toplum içindeki davranışlarının gözetlenmesini garantilemişti. Artık öldüremeyecekti, bu defa değil.

"Bundan ne elde etmeyi bekliyorsunuz?" diye sordu bir diğer muhabir. "Para kazanmak için bir plan mı, bir tür tarikat mısınız?"

"Kesinlikle hayır," dedi Jeff. "Sıradan yatırım kanallarıyla istediğimiz parayı kazanabiliriz ve her birinizin hikayesinde *kimsenin* bize para göndermemesini belirtmenizi istiyorum, hiçbir şekilde ve hiçbir amaçla. Böyle hediyeleri geri göndereceğiz. Tek aradığımız şey bilgi, yaşadığımız şey ve nasıl biteceğiyle ilgili mantıklı bir açıklama. Bilimsel kuruluşların özellikle de fizikçilerin ve kozmologların bize olan şeyin gerçekliğini bilmelerini ve akıllarına

gelen herhangi bir fikir için bizimle hemen irtibata geçmelerini istiyoruz. Bu fenomeni halka duyurmamızın tek amacı buydu. Daha önce kendimizi hiç açık etmedik ve şimdi de etmezdik ama belirttiğimiz endişelerimizden ötürü mecburduk."

Salonda kuşkular hakimdi. Herkes bir şey satıyordu. Pamela'nın bir zamanlar dediği gibi; böylesi acımasızlaşmış gazetecilerin Jeff ve Pamela'nın bir tür dolap çevirmediği gerçeğini kabul etmeleri zordu, çiftin tüm samimiyetine ve anlaşılmaz derecede doğru bilgilerinin inkar edilemez kanıtı ortada olmasına rağmen.

"O zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz, eğer bu iddialardan para kazanmaya çalışmıyorsanız?" diye sordu birisi.

"Kendimizi bu şekilde afişe ettikten sonra neler olacağına bağlı," dedi Jeff. "Şu anda siz bizim hikayemizi duyurduktan sonra neler olacağını bekleyip göreceğiz. Şimdi, başka sorusu olan var mı? Yoksa, sizin deyiminizle yeni... tahminlerimizin bir listesi var elimde."

Herkes salonun ön tarafına hücum etti, fotokopiyle çoğaltılmış kağıtları almaya çalışan bir sürü el ve bir sürü yeni soru vardı.

"Nükleer savaş mı olacak?"

"Aya Ruslardan önce mi gideceğiz?"

"Kansere çare bulunacak mı?"

"Üzgünüm," diye bağırdı Jeff. "Gelecekle ilgili soru yok. Söylememiz gereken her şey bu kağıtta."

"Son bir soru," diye seslendi gözlüklü ve üzerine oturulmuş gibi görünen fötr şapkalı bir adam. "Bu cumartesi günü Kentucky Derbisi'ni kim kazanacak?"

Jeff sırtıttı, gerilim dolu basın konferansı başladığından beri ilk defa rahatladı. "Bunun için bir istisna yapacağım beyefendi," dedi. "Derbiyi ve Preakness'ı Majestic Prince kazanacak ama Art ve Letters onu Triple Crown'da yenecek. Vesanırım bunu size söyleyerek kendi bahsimi değersiz kıldım."

Majestic Prince 1-10 bahisle kapıdan ayrıldı ve kazanana 2.10 Dolar ödedi, at yarışları bahislerini düzenleyen kanuna göre

en düşük miktardı. Jeff ve Pamela'nın hikayesi kanallarda ve haber ajanslarında duyulduktan sonra neredeyse hiç kimse Derbi'deki diğer atlara bahis oynamadı. Kentucky Eyaleti Yarış Komisyonu kapsamlı

bir araştırma talep etti ve Maryland ve New York'ta gelecek Preakness ve Belmont yarışlarının iptal edileceği konuşulmaya başlandı.

Pan Am binasındaki ofislerinin telefonları yarıştan sonraki pazartesi sabahı altıda çalmaya başladı; öğlenleyin telefonlara, telgraflara bakacak ve randevu almadan gelen meraklılarla ilgilenecek başka geçici elemanlar almaları gerekti.

"Geçen bir saatin listesi hazır, efendim," dedi pileli midi elbiseli, gergince uzun saçlarıyla oynayan şaşkın, genç bir kadın.

"Benim için özetler misin?" diye sordu Jeff bıkkınca, o günün *New York Times'ını* bir kenara bıraktı - başlıkta "sözüm ona modern günümüz Nostradamus"larının ve onların tesadüf manipülasyonunun karşısında mantıklı şüphecilik" yazıyordu.

"Evet, efendim. Özel danışmanlık için kırk iki talep var çok hasta olan insanlar, kayıp çocuk aileleri vs. dokuz hisse senedi ticareti yapan şirket aradı, sizi düşük bir komisyonla müşteri olarak almak istiyorlar; farklı kumarlara bahis oynamak isteyen insanlardan on iki telefon ve sekiz telgraf geldi; diğer medyumlardan on bir tane mesaj var..."

"Biz medyum değiliz, Bayan... Kendall'dı değil mi?"

"Evet, efendim. Elaine, diyebilirsiniz isterseniz."

"İyi. Şunun açıkça anlaşılmasını istiyorum, Elaine; Pamela ve ben psişik güçlerimiz olduğunu iddia etmiyoruz ve böyle bir varsayımda bulunan insanlara öyle olmadığımız belirtilmeli. Bu çok farklı bir şey ve eğer burada çalışacaksan nasıl temsil edilmek istediğimizi bilmen gerekiyor."

"Anlıyorum, efendim. Sadece..."

"Kabul etmen biraz zor tabii. Bize inanman gerektiğini söylemedim; sadece söylememiz gereken şeylerin özünün insanlarla konuşurken farklı anlaşılmasına neden olma. Şimdi listeye devam edebilirsiniz."

Kız bluzunu düzeltti, steno not defterine baktı. "On bir tane. sanırım bunlara nefret araması denebilir, bazıları çok kötüydü."

"Buna katlanmak zorunda değilsin. Diğer kızlara da söyle, tacizcilerin telefonlarını suratlarına kapatabilirsiniz. Eğer ısrar eden olursa polisi arayın."

"Teşekkürler efendim. Kaliforniya'daki bazı fütürist gruplardan telefonlar aldık. Onlara konferans vermeniz için sizi Kaliforniya'ya davet ediyorlar."

Jeff ilgiyle tek kaşını kaldırdı. "Rand Corporation mı?"

Kız notlarına baktı. "Hayır efendim; 'Outlook Group' diye bir şey."

"Avukatıma ilet. Onları kontrol etmesini iste, yasal bir örgüt mü öğrensın."

Elaine talimatları not defterine yazdı ve listesine geri döndü. "Bay Wade'le konuşacaksam ona havayolu şirketlerinin dava açmakla tehdit ettiklerini de söylemem gerekiyor: Aeronaves de Mexico, Allegheny Airlines, Philippine Airlines, Air France, Olympic Airways... ayrıca Mississippi ve Ohio Eyalesâ Turist ofislerinin de avukatları aradı. Hepsi çok sinirli efendim. Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm."

Jeff dalgınca kafasını salladı. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet efendim, ayrıca birkaç dergiden aradılar, sizinle vs Bayan Phillips'le ya da ikinizle birlikte bir özel röportaj yapmak istiyorlar." "Aralarında bilimsel bir dergi var mı?"

Kız kafasını salladı. "*National Enquirer*, *Fate*... Sanırım içlerinde en ciddişi *Esquire*."

Üniversitelerden birinden hâlâ ses çıkmadı mı? Kaliforniya'daki nerede olduğu belli olmayan bu örgüt dışında bir araştırma kuruluşu?"

"Hayır efendim. Tüm liste bu."

"Pekala." İcini çekti. "Teşekkürler Elaine; beni haberdar etmeye devam et."

"Ederim efendim." Not defterini katladı, gitmek için döndü ama sonra durdu. "Bay Winston... merak ediyordum da..."

"Evet?"

"Sizce evlenmeli miyim? Yani uzun zamandır düşünüyorum da, erkek arkadaşım da iki defa teklif etti ama bilmek istiyorum... yani yürüyüp yürümeyeceğini bilmek istiyorum."

Jeff sabırla gülümsedi, genç kadının gözlerinde bir öngörü için çaresizce tutuştuğunu gördü. "Keşke bilseydim," dedi Jeff. Ama bu senin yaşayıp öğrenmen gereken bir şey."

Aeronaves de México, Jeff ve Pamela'nın tahmin ettiği üzere uçaklarından biri Monterrey yakınlarında dağlık alana düştükten sonra haziranın beşinde davayı geri aldı. Meksika politik lideri Carlos Madrazzo ve tenis yıldızı Rafael Osuna daha önce beş defa

öldükleri uçakta değillerdi; sadece on bir kişi ölüme mahkum bu uçağa binmeyi göze almıştı, yetmiş dokuzu caymıştı.

Bu olaydan sonra kaza yapacakları söylenen diğer havayollarından sadece Air Algerie ve Royal Nepal Airlines uyarıyı göz ardı edip söz konusu seferleri iptal etmedi. Bu iki şirket de 1969 yılının geri kalanında tüm dünyada ölümcül kazalar yapan tek şirketlerdi.

Amerikan Deniz Kuvvetleri, Savunma Sekreteri Laird'in "hुरafe" diye adlandırdığı tahminlere müdana etti ve destroyer *Evans* Güney Çin Denizi'ndeki yolculuğuna devam etti ama Avustralya hükümeti sessizce uçak gemisi *Melbourne'un* haziranın ilk haftasında motorları durdurup çapa atmasını emretti ve *Evans'ı* her zaman ortadan ikiye bölmüş olan çarpışma yaşanmadı.

4 Temmuz'da Kuzey Ohio'da yaşanan Erie Gölü felaketin de ölü sayısı kırk birden beşe düştü çünkü vatandaşlar medyada fazlasıyla yer alan uyarıları dikkate aldı ve fırtına başlamadan yüksek yerlere kaçtı. Benzer bir durum Mississippi'de de yaşandı; Gulf Kıyısı'ndaki Gulfport ve Biloxi tatil köylerinde turist rezervasyonları Ağustos ortasında hemen hemen hiç yoktu ve yerel nüfustan da daha önce sivil savunma uyarılarıyla hiç elde edilememiş bir sayıda insan iç bölgelere kaçtı. Camille Fırtınası neredeyse bomboş olan kıyı şeridini vurdu ve daha önceki 149 kurbanın 138'i kurtuldu.

Hayatlar değişti. Hayatlar devam etti, daha önce hiç devam etmedikleri gibi. Ve dünya bunun farkındaydı.

"Hemen bir uyarı gönderilmesini istiyorum, Mitchell! Bu hafta, olmazsa en geç gelecek haftanın ortasında."

Avukat gözlüklerine konsantre oldu ve bir teleskopa gösterilecek bir özenle kalın gözlük camlarını sildi. "Bilmiyorum. Jeff," dedi. "Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim."

"Ne kadar zamanda olur peki?" diye sordu Pamela.

"Olmayabilir," diye itiraf etti Wade.

"Yani hiç mi? Bu insanlar bizimle ilgili saçma fantezilerini yaymakta özgürler mi ve biz bu konuda hiçbir şey yapamaz mıyız?"

Avukat gözlük camlarının üstünde bir diğer görünmez nokta buldu ve küçük, kare güderi bezle itinayla sildi. "İfade özgürlüğü haklarını kullanıyor olabilirler."

"Bizim üstümüzden geçiniyorlar!" diye patladı Jeff, toplantıyı haber veren broşürü elinde salladı. Kapakta Jeff in fotoğrafı göze çarpıyordu, Pamela'nın daha ufak bir fotoğrafı vardı. "İsimlerimizden

ve ifadelerimizden kâr sağlıyorlar, hem de bizden izin almadan ve bu sırada yapmaya çalıştığımız her şeyle dalga geçiyorlar."

"Kâr amacı gütmeyen bir örgüt," diye hatırlattı Wade. "Ve dini bir kurum olarak vergiden muaflar. Böyle bir şeyle uğraşması zordur; yıllar alır ve onları yenme şansımız da az."

"Ya karalamayla ilgili yasalar?" diye ısrar etti Pamela.

"Kendinizi halkın önüne siz attınız; bu da size pek bir koruma bırakmıyor. Ayrıca sizinle ilgili yorumlarının karalama olarak sayılabileceğinden emin değilim. Jüri bunu tam tersi olarak görebilir. Bu insanlar size tapıyor. Tanrının dünyadaki sureti olduğunuzu inanıyorlar. Bence onları görmezden gelmeniz daha iyi olur; yasal işlem başlatırsak toplum tarafından daha fazla bilinecekler o kadar."

Jeff iğrenerek homurdandı ve broşürü elinde buruşturup ofisin uzak bir köşesine fırlattı. "Biz de bundan kaçınmak istiyorduk," dedi burnundan soluyarak. "Bunu görmezden gelsek ya da inkar etsek bile bizi lekeliyorlar. Artık saygıdeğer hiçbir bilimsel kuruluş bizimle bir şey yapmak istemeyecek."

Avukat gözlüklerini taktı ve kalın işaret parmağıyla burnunun kemiğinin üstüne oturttu. "İkileminizi anlıyorum," dedi. "Ama ben olsam..."

Jeff in masasındaki interkom iki defa kısa ve ardından bir defa uzunca öttü; acil bir mesaj olduğunda böyle bir uyarı geliyordu.

"Evet, Elaine?"

"Sizi görmek isteyen bir bey var, efendim. Federal hükümetten geldiğini söylüyor."

"Hangi departman? Sivil savunma, National Science Foundation?"

"Dışişleri Bakanlığı, efendim. Sizinle kişisel olarak konuşmakta ısrar ediyor. Siz ve Bayan Phillips'le."

"Jeff?" Wade kaşlarını çatı. "Kalmamı ister misin?"

"Olabilir," dedi Jeff. "Bakalım ne istiyormuş." Jeff tekrar interkoma bastı. "Onu içeri al, Elaine."

Elaine'in ofise getirdiği adam kırklı yaşlarının ortalarında, kelleşmeye başlamış, uyanık, mavi gözleri ve nikotin lekeli parmakları olan bir tipti. Jeff e ve ardından Pamela'ya hızlı ve keskin bir bakış attı ve sonra Mitchell Wade'e döndü.

"Bunu özel konuşmayı yeğlerim," dedi adam.

Wade ayağa kalktı, kendini tanıştırdı. "Ben Bay Winston'ın avukatıyım," dedi. "Aynı zamanda Bayan Phillips'i de temsil ediyorum."

Adam ceketinin cebinden ince bir cüzdan çıkarttı, Jeff ve Wade'e kartını verdi. "Russell Hedges, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı. Korkarım burada konuşmam gereken konu gizli. Kusura bakmazsanız, Bay Wade?"

"Evet, bakarım. Müvekkilimin hakkı..."

"Bu durumda yasal danışmanlığa ihtiyaç yok," dedi Hedges. "Milli güvenlikle ilgili bir konu."

Avukat bir kez daha karşı çıkacaktı ama Jeff onu durdurdu. "Sorun değil Mitchell, onu dinlemek istiyorum. Daha önce konuştuklarımızı düşün, işe yarar bir alternatif bulursan bana haber ver; seni yarın ararım."

"Eğer ihtiyacın olursa bugün de ara," dedi Wade, hükümet temsilcisine ters bir bakış atıp. "Geç saate kadar ofisimde olacağım, muhtemelen altı-altı buçuğa kadar."

"Teşekkürler. Gerekirse haberleşiriz."

"Sigara içmemin mahsuru var mı?" diye sordu Hedges, avukat odadan çıkarken bir paket Camel çıkardı.

"Buyrun." Jeff ona masasına bakan koltuklardan birini gösterdi ve kül tablasını ona doğru itti. Hedges bir kibrit kutusu çıkarttı ve sigarasını yaktı. Kibrit yavaş yavaş yanıp karardı ve hâlâ dumanı tüten kibriti geniş, cam kül tablasına bıraktı.

"Sizden haberdardık elbette," dedi Hedges en sonunda. "Olmamak zordu, son dört aydır medyada ne kadar yer aldığınıza bakacak olursak. Ama itiraf etmeliyim iş arkadaşlarımdan çoğu açıklamalarınızı hokkabazlık olarak görüyordu... geçen haftaya kadar."

"Libya?" diye sordu Jeff, cevabı bilerek.

Hedges başıyla onayladı, sigarasından uzun bir nefes aldı. "Ortadoğu masasındaki herkes hâlâ şaşkın; en güvenilir istihbarat değerlendirmelerimiz Kral İdris'in çok sağlam bir rejimi olduğunu gösteriyordu. Darbenin tarihini bilmekle kalmadınız; cuntanın Libya ordusunun orta kademelerinden geleceğini de bildiniz. Bana tüm bunları nasıl bildiğinizi anlatmanızı istiyorum."

"Bunu zaten elimden gelen en açık şekilde anlattım."

"Hayatını tekrar yaşadığınla ilgili şu hikaye..." Sakin bakışları Pamela'ya döndü. "Hayatlarınızı. Buna inanmamızı bekleyemezsiniz, değil mi?"

"Başka seçeneğiniz yok," dedi Jeff açıkça. "Bizim de öyle. Bu oluyor; tek bildiğimiz bu. Bu defa kendimizi böyle ortaya atmamızın tek nedeni bunun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememiz. Bunu daha önce de açıkladım."

"Böyle söylemenizi bekliyordum."

Pamela öne eğildi. "Elbette bu fenomeni araştırabilecek, bize aradığımız cevapları bulmamızda yardım edebilecek hükümet araştırmacıları vardır."

"Benim departmanımda değil."

Ama bizi onlara yönlendirebilirsin, bizi ciddiye aldığını bilmelerini sağlayabilirsin. Fizikçiler bizi..."

"Ne karşılığında?" diye sordu Hedges, sigarasının uzun külünü silkerek.

"Pardon?"

"Bir sürü para, iş gücü, laboratuvar işleminden söz ediyorsunuz. .. Karşılığında ne alacağız?"

Pamela dudaklarını büzüp Jeff'e baktı. "Bilgi," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Dünya ekonomisini sarsacak ve binlerce masum insanın ölümüne yol açacak olayları önceden bileceksiniz."

Hedges sigarasını söndürdü, zeki, mavi gözlerini Pamela'nın kilitledi. "Ne gibi?"

Pamela tekrar Jeff'e baktı; yüzünde hiçbir ifade yoktu, onay ya da uyarı. "Libya'daki bu olay," dedi Pamela, Hedges'e, "felaket ve başka yerleri de etkileyecek sonuçları olacak, cuntanın başındaki Albay Kaddafi gelecek yılın başlarında kendini hükümet başkanı olarak atayacak; deli adamın teki, gelecek yirmi yılın en kötü karakteri. Libya'yı teröristler için bir üreme yeri ve cennet haline getirecek. Onun yüzünden korkunç ve akla gelmeyecek olaylar olacak."

Hedges omuz silkti. "Çok farazi şeyler bunlar," dedi. "Bu iddiaların doğrulanması ya da yalanlanması için yıllar geçmesi gerekebilir. Ayrıca biz daha çok Güneydoğu Asya'yla ilgileniyoruz, küçük Arap devletlerinin iniş çıkışlarıyla değil."

Pamela kararlı bir şekilde kafasını salladı. "Burada yanılıyorsunuz. Vietnam umutsuz vaka; gelecek yirmi yılda Ortadoğu önemli yer tutacak."

Adam ona düşünceli düşünceli baktı, buruşmuş paketten bir sigara daha çıkarttı. "Amerika'da bu fikri paylaşan bir azınlık var," dedi. "Ama Vietnam'daki tutumumuzun umutsuz olduğunu söylerken... Peki ya Ho Chi Minh'in geçen gün ölüşü? Bu NLF'nin gücünü zayıflatmayacak mıdır? Analistlerimize göre..."

Jeff araya girdi. "Ancak onların kararlılığını güçlendirmeye yarayacak. Ho azizlik mertebesine yükselecek, şehit kabul edilecek. Saigon'a onun adını verecekler şehri ele geçirdikten sonra."

"Tarih verecektiniz galiba," dedi Hedges, dumanların arasından gözlerini kısıp ona bakarak,

"Bence size anlatacaklarımız konusunda seçici davranmalıyız," dedi Jeff dikkatle, Pamela'ya da uyarıcı bir bakış attı. Dünyanın sorunlarına yenilerini eklemek istemiyoruz, sadece bazı belirgin talihsizlikleri engellemek istiyoruz."

"Bilmiyorum... Departmanda hâlâ şüpheleri olanlar var ve elinizde olan sadece kesin olmayan genellemelerden ibaretse..."

"Kosygin ve Chou En-lai," dedi Jeff üzerine bastırarak. Gelecek hafta Pekin'de buluşacaklar ve gelecek ayın başında Sovyetler Birliği ve Çin sınır anlaşmazlıkları üzerine resmi görüşmeler yürütmek konusunda bir fikre varacaklar."

Hedges inanmayarak kaşlarını çattı. "Kosygin asla Çin'i ziyaret etmez."

"Edecek," dedi Jeff, gülümseyerek. "Ve çok geçmeden Richard Nixon da öyle."

Chesapeake Körfezi'ndeki mart rüzgarı hafif yağmuru soğuk sise çevirdi ve damlacıkları yere düşmeden durdurup sağa sola savurmaya, körfezin kıyılarını döven beyaz köpüklü dalgaları atmosferik bir mikrokozmosa dönüştürdü. Soğuk yağmur damlacıkları canlanma etkisi yaratarak yüzüne çarparken Jeff' in kapüşonlu yağmurluğu ıslanmış, siyah siyah parlıyordu.

"Ya Allende?" diye sordu Hedges, ıslanmış Camel'ını yak-maya çalıştı ama beceremedi. "Şansı var mı?"

"Adamlarımızın Şili politikasında başarısız olmalarınna rağmen mi?" Jeff ve Pamela, Russell Hedges'ın Dışişleri Bakanlığı'yla

aralarındaki en ince bağlantı olduğunu anlayalı çok olmuştu. CIA ya da NSA ya da tamamen başka bir yere mi çalışıyordu, bilmiyorlardı. Önemi de yoktu; sonuçlar aynıydı.

Hedges yine belli belirsiz gülümsedi, sigarasını yakmayı başardı. "Seçilip seçilmeyeceğini söylemen gerekmiyor, şanslı olup olmadığını söyle."

"Eğer olduğunu söylersem o zaman ne olacak? Kaddafi'nin yanına mı gidecek?"

"Bu ülkenin Kaddafi suikastıyla bir alakası yok; sana bunu kaç defa söyledim. Libya'nın iç meselesiydi. Üçüncü dünya ülkelerinde güç savaşları nasıldır bilirsin."

Bu konuyu adamla tekrar tartışmanın anlamı yoktu; Jeff Kaddafi'nin öldürüldüğünü çok iyi biliyordu, hem de görevi devralmadan önce; Jeff ve Pamela'nın diktatörün gelecekteki politikaları ve eylemleri hakkında Hedges'e anlattıklarının sonucu olarak. Jeff böylesi kana susamış bir manyağın ölümüne üzülecek değildi ama CIA'in cinayetle ilgisi olduğu düşünülüyordu ve bu sağlam temelli dedikodular daha önce var olmayan Kasım Mangası adında, Kaddafi'nin küçük erkek kardeşi tarafından yönetilen bir örgütün kurulmasına yol açmıştı. Grup katledilen liderlerinin adına intikam alacaklarına dair ant içmişti. Tripoli'nin güneyinde bir çölde büyük bir petrol yangını kontrolden çıkmış, üç ay önce Kasım Mangası bir Mobil Oil istasyonunu patlatıp on bir Amerikalı ve yirmi üç Libyalı çalışanı öldürmüştü bile.

Şili'nin Allende'si Kaddafi değildi; düzgün, iyi niyetli bir adamdı, tarihte ilk özgürce seçilen Marksist liderdi. Yakında ölecekti ve bu olay muhtemelen Amerikan teşvikiyle olacaktı. Jeff o utanç verici günü aceleye getirmek istemiyordu.

"Allende hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok. Amerika için tehdit oluşturmuyor. Bunu burada bırakalım."

Hedges ıslak sigarasını içine çekmeye çalıştı ama yine sönmüştü ve ıslak kağıt kopmaya başlamıştı. Sigarayı pes edip iskeleyle attı ve oradan azgın sulara düştü. "Bu yaz Heath'in İngiltere'de başbakan seçileceğini söylerken hiç tereddüt etmemiştin ama."

Jeff ona acıyla baktı. "Belki de Harold Wilson'ı vurdurtmaya karar vermemenizi sağlamak istemişimdir."

"Lanet olsun," dedi Hedges, "kim seni Amerikan dış politikasının ahlaki hakemi olarak atadı? Senin görevin bize bilgi

vermek, bu kadar. Bırak neyin önemli olduğuna, neyin olmadığına ve bununla nasıl başa çıkılacağına görevli insanlar karar versin."

"Bu kararların bazılarının sonuçlarını daha önce gördüm," dedi Jeff. "Neleri anlatacağım konusunda seçici davranmaya devam etmeyi yeğlerim. Ayrıca," diye ekledi, "bunun adil bir anlaşma olması gerekiyordu. Pazarlığın size düşen kısmı ne oldu gelişme var mı?"

Hedges öksürdü ve sırtını rüzgara döndü. "Neden içeri gir-miyoruz, sıcak bir şeyler içeriz?"

"Burayı seviyorum," dedi Jeff savunmaya geçerek. "Bana kendimi canlı hissettiriyor."

"Ama burada biraz daha kalırsak zatürreeden öleceğim. Hadi içeri girelim, bilim adamlarının söylediklerini anlatacağım."

Jeff pes etti ve Maryland'in batı kıyısı, Annapolis'in güneyinde kalan eskiden hükümete ait olan eve doğru yürümeye başladılar. Altı haftadır buradaydılar ve Rhodesia'nın bağımsızlığı ve yaklaşmakta olan, Kamboçya Prensi Sihanouk'un devrilmesi olayıyla ilgili danışmanlık yapıyorlardı. İlk önceleri Jeff ve Pamela burada kalışlarını bir tür eğlence, bir tür tatil gibi gördüler ama Jeff, belli ki gizli irtibat kişileri olarak atanmış olan Hedges'in detaylı sorgularından giderek endişe etmeye başlamıştı. Nixon hükümeti tarafından zararlı bir amaç için kullanılabilecek şeyler söylememeye dikkat ediyorlardı ama sınırı nerede çizceklerini bilmek giderek zorlaşıyordu. Jeff'in gelecek sonbahar Şili'de yapılacak olan seçimlerle ilgili muğlak "yorum yok" lafı bile Hedges ve üstleri tarafından Allende'nin aslında başkanlığı kazanacağına yorulabilirdi ve bu varsayım nasıl bir gizli Amerikan planına yol açardı acaba? Tehlikeli bir ipin üzerinde yürüyorlardı ve Jeff bu toplantılara katılmayı kabul ettiklerine pişman olmaya başlamıştı.

"Eee?" diye sordu Jeff, kepenkleri kapalı eve yaklaşırken, kırmızı bacasından davetkar bir duman yükseliyordu. "Son haberler nedir?"

"Bethesda'dan kesin bir şey çıkmadı," diye mırıldandı Hedges, yağmurluğunun yukarı kaldırdığı yakasının altından. "Birtakım testler daha yapmak istiyorlar."

"Akla gelebilecek her türlü tıbbi testi yaptırдық biz," dedi Jeff sabırsızca, "siz devreye girmeden önce bile. Olayın merkez noktası

bu değil; bizi aşan bir şey, kozmik düzeyde ya da atom altı düzeyde bir şey. Fizikçiler ne buldu?"

Hedges tahta verandaya adımını attı, saçındaki ve yağmurluğundaki suları fazla gelişmiş bir köpek gibi silkindi. "Hâlâ üzerinde çalışıyorlar," dedi Jeff'e belli belirsiz. "Cal Tech'deki Berget ve Campagna bunun titreşen yıldızlarla alakalı olabileceğini düşünüyor, devasa bir nötrino oluşumuyla alakalı olabileceğini. .. ama daha fazla bilgiye ihtiyaçları var."

Pamela meşe kaplama oturma odasında şömine ateşinin önündeki koltuğa kıvrılmış bekliyordu. "Sıcak elma sırası?" diye sordu bardağını kaldırıp gözlerinde soru sorar bir ifadeyle kafasını eğerek.

"Çok iyi olur," dedi Jeff ve Hedges da kafasıyla onayladı.

"Ben getiririm, Bayan Phillips," dedi devamlı bu gizli yeri gözetleyen koyu renk takım elbiseli genç adamlardan biri. Pamela omuz silkti, kocaman süveterinin kollarını bileklerinden aşağı çektiirdi ve buharları tüten bardaktan bir yudum aldı.

"Russell fizikçilerin bir ilerleme kaydetmiş olabileceğini söylüyor," dedi Jeff. Pamela neşelendi, alevlerden kızarmış yanakları mavi yün süveteri ve sarı saçlarına kontrast oluşturarak parladı.

"Ya sapmalar?" diye sordu. "Onunla ilgili bir fikirleri var mı?"

Hedges ağzını taze ve kuru sigarasının etrafında oynattı, göz kapaklarını alaycı bir yan bakışla aşağı indirdi. Jeff bu ifadeyi fark etti, adamın onların daha önce yaşadıklarına ve tekrar yaşayacaklarına pek inanmadığını biliyordu. Önemi yoktu. Hedges ve diğerleri istediklerini düşünebilirdi, diğer zihinler, anlayışlı ve ısrarcı bilimsel zihinler Jeff'in fazlasıyla gerçek olduğunu bildiği fenomene odaklanmaya devam ettikten sonra sorun değildi.

"Veri göstergelerinin çok belirsiz olduğunu söylüyorlar," dedi Hedges. "Ellerinden gelen en iyisi muhtemel bir tahmin yapmak."

"O nedir peki?" diye sordu Pamela sessizce, bardağı saran parmakları gergin ve beyazdı.

"Jeff için iki-beş yıl arası; senin için beş-on arası. Bundan daha az olması pek olası değil, öyle dediler ama eğri dikleşmeye devam ederse üst sınır daha fazla olabilir.""Ne kadar fazla?" Jeff bilmek istiyordu. "Tahmin etmek imkansız."

Pamela içini çekti, nefesi dışarıdaki rüzgarla birlikte yükselip alçalıyordu. "Bu da bir tahminden fazlası değil," dedi. "Bunu kendimiz de yapabilirdik."

"Belki de yeni testlerden bazıları..."

"Yeni testlerin canı cehenneme!" diye bağırdı Jeff. "Onlar da diğerleri gibi 'neticesiz' olacak, değil mi?"

Takım elbiseli suskun, genç adam elinde iki büyük bardakla oturma odasına döndü. Jeff kendi bardağını aldı, kokulu tarçın çubuğuyla öfkeyle karıştırdı.

"Bethesda'dan birkaç doku örneği daha istiyorlar," dedi Hedges sıcak elma şirasını dikkatlice yudumladıktan sonra. "Oradaki takımlardan biri hücresel yapının..."

"Bethesda'ya geri dönmüyoruz," dedi Jeff son olarak. "Ellerinde üzerinde çalışacakları yeterince şey var."

"Hastaneye geri dönmeniz gerekmiyor," diye açıkladı Hedges. "Sadece birkaç basit deri örneğine ihtiyaçları var. Bir kit gönderdiler; burada yapabiliriz."

"Biz New York'a geri dönüyoruz. Görmediğim bir aylık mesaj var; aralarında işe yarar bir şey olabilir. Bize bu gece Andrews'dan uçak ayarlayabilir misin?"

"Üzgünüm..."

"Eğer hükümet ulaşımı yoksa ticari uçağa bineriz. Pamela. Eastern Airlines'ı ara. Onlara kaçta..."

Elma şirasını getiren adam bir adım öne çıktı, bir eli açık ceketinin belindeydi. İkinci bir koruma sanki sessiz bir sinyal almış gibi ön kapıdan girdi ve üçüncüsü de merdivenlerde belirdi.

"Öyle değil," dedi Hedges dikkatle. "Korkarım biz... gitmenize izin veremeyiz. Hiçbir şekilde."

... Tahran'daki ABD elçiliğine saldırı düzenlemeye çalıştı ancak geçen şubat ayından beri Amerikan diplomatik mevkilerini koruyan Seksen İkinci Hava Birliği birimleri tarafından etkisiz hale getirildi. Çarpışmada en az yüz otuz iki gönüllü İranlı'nın öldürüldüğü tahmin ediliyor ve ABD'nin on yedi ölü yirmi altı yaralı askeri var. Başkan Reagan Tebriz'in doğusundaki dağlardaki isyan üslerine yeni hava saldırıları düzenlenmesi emri verdi, Ayetullah Humeyni'nin burada olduğuna..."

"Kapat şu lanet şeyi," dedi Jeff, Russell Hedges'a.

"... devrim lideri. Amerika'da ise geçen hafta Madison Square Garden'da meydana gelen bombalı terörist saldırısında ölü sayısı altı yüz seksen ikiye ulaştı ve Kasım Mangası'ndan gelen bildiriler Amerikan birlikleri Orta Doğu'dan çekilene dek Amerikan topraklarına saldırmaya devam edeceklerini söylüyor. Sovyet Dışişleri Bakanı Gromyko ulusunun İslami Cihat savaşçılarının özgürlüğüne sıcak baktığını açıkladı ve Gromyko Umman Denizi'ndeki Amerikan Altıncı Filosunun varlığının aynı şekilde..."

Jeff öne uzandı ve televizyonu kapattı. Hedges omuz silkti, ağzına naneli şeker attı ve kalemiyle oynamaya başladı, kalemini bir zamanlar çok içtiği sigarası gibi tutuyordu.

"Peki Afganistan'daki Sovyet desteği?" diye sordu Hedges.
"İran'daki birliklerimizle çarpışmayı mı planlıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Jeff somurtarak.

"Humeyni'nin müritleri ne kadar güçlü? Şahı en azından gelecek yılki seçimlere kadar yerinde tutabilir miyiz?"

"Bilmiyorum dedim ya!" diye patladı Jeff. "Nereden bilebilirim? Reagan daha önce seçilmemişti, yani 1979'da; bu Jimmy Carter'ın meselesiydi ve İran'a hiçbir zaman birlik göndermedik. Her şey değışti. Artık ne olacağını bilmiyorum."

"Elbette bir fikrin olmalı.."

"Yok. Hiçbir fikrim yok." Pamela'ya baktı, oturduğu yerden Hedges'a bakıyordu. Yüzü yorgundu, solgundu; son yıllarda feminen yuvarlaklığını kaybetmiş, neredeyse Jeff'inki kadar köşeli olmuştu. Jeff onun elini tuttu, ayağa kaldırdı. "Biz yürüyüşe çıkıyoruz," dedi Hedges'a.

"Daha soracaklarım var."

"Sorularını kendine sakla. Cevaplarım tükendi."

Hedges şekerini emdi, soğuk mavi gözleriyle Jeff'i süzdü.
"Pekala," dedi. "Akşam yemeğinde konuşuruz."

Jeff ona bir işe yaramayacağını, dünyanın artık farklı ve bilinmeyen bir yönde ilerlediğini, Pamela'yla ikisinin artık onlara akıl veremeyeceğini söyleyecek oldu ama karşı çıkmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Hedges hâlâ onların birtakım psişik güçleri olduğuna, her türlü şartta gelecekteki olayları tahmin edebileceklerine inanıyordu. Dünyanın dramatik biçimde değışen olayları karşısında önceden bildikler: şeyler önemini yitirmeye başladığında Hedges sessizce ama bariz bir biçimde onları bildiklerini kendilerine saklamakla suçlamıştı. Maruz kaldıkları sodyum pentotal ve yalan makinesi seansları bile bugünlerde çok az faydalı bilgi sağlıyordu ama ilaçlı sorgulamalara karşı çıkmıyorlardı artık; belki, diye

düşünüyorlardı, cevaplarının değeri düştüğünde onları yalnız bırakacak, hatta belki bir gün bu uzun "ihtiyati tutuklama"dan kurtulacaklardı. Bu pek mümkün değildi aslında, ikisi de biliyordu, yine de bu umuda tutunuyorlardı; tekrar ölecekleri güne kadar burada kalacakları gerçeğini kabullenmekten daha iyiydi.

Bugün su sakın ve maviydi ve kum tepeciklerinin üstünde yürürlerken Eastern Shore açıklarındaki Poplar Adası'nı görebiliyorlardı. Şamandıraların etrafında birkaç tekne vardı, zengin Cheasapeake Körfezi istiridye yataklarında üzerinde çalışıyorlardı. Jeff ve Pamela bu tanıdık manzaranın aldatıcı huzurlu havasında biraz rahatlamaya ve birkaç metre önlerinde ve arkalarında onları takip eden takım elbiseli adamları görmezden gelmeye çalıştılar.

"Neden ona yalan söylemiyoruz?" diye sordu Pamela. "İran'daki askeri birliklerimizi çekmezsek savaş çıkacağını söyleyelim. Tanrım, çıkabilir de zaten."

Jeff durup dalgaların kıyıya attığı ince bir tahta parçasını aldı. "Anlarlar, özellikle de pentotal verdiklerinde."

"Yine de deneyebiliriz."

"Ama bunun gibi bir yalanın nasıl bir etkisi olacağını nereden bilebiliriz? Reagan onlardan önce davranıp saldırmaya bile karar verebilir. Önlenebilecek bir savaşın başlamasına neden olabiliriz."

Pamela omuz silkti. "Stuart McCowan mutlu olmalı," dedi acıyla, "her neredeyse."

"Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Böyle bir sonucu hiç kimse tahmin edemezdi. Ve o kadar da kötü değildi; bir sürü hayat da kurtardık."

"İnsan hayatının bilançosunu çıkartamazsın!"

"Hayır ama..."

"Artık fırtınalar ve uçak kazaları hakkında bir şey yapmayacaklar bile," dedi Pamela tiksintiyle, kumları tekmeledi. "Herkesi istiyorlar, özellikle de Sovyetleri, biz ortadan kaybolduğumuzda onca insanın ölmesine izin vermeye devam edecekler. ... hem de boş yere!"

"Tıpkı daha önce öldükleri gibi."

Pamela onun üstüne atıldı, yüzünde Jeff in daha önce hiç görmediği bir öfke vardı. "Bu bir şeyi değiştirmez, Jeff! Bizim dünyayı bu defa daha iyi ve daha güvenli bir yer yapmamız gerekiyordu ama tek umurumuzda olan kendimizdik, kendi değerli, küçük hayatlarımızın ne kadar süreceğini öğrenmekte ve bunu bile başaramadık."

"Bilim adamları hâlâ bir sonuç..."

"Umurumda bile değil! Haberlere ve Hedges'a anlattıklarımızla yol açtığımız onca ölüme baktığımda gördüğüm şeyler terörist saldırılar, askeri hareketlar, belki de yaklaşmakta olan bir savaş..."

Bunu gördüğümde, keşke diyorum keşke o lanet filmi yapmasaydım, keşke Los Angeles'a gelip beni hiç bulmasaydın!"

Jeff tahta parçasını fırlattı, Pamela'ya acı dolu gözlerle ve inanamayarak baktı. "Bunu ciddi söylemiyorsun," dedi. "Evet ciddiylim! Seninle tanıştığıma pişmanım!" "Pamela, lütfen..."

Pamela'nın elleri titriyordu, yüzü öfkeden kızarmıştı. "Artık Hedges'la konuşmayacağım. Seninle de konuşmak istemiyorum. Üçüncü kattaki odalardan birine taşınıyorum. Onlara istediğin boku anlat; durma, bizi savaşa sok, bütün lanet gezegeni havaya uçur!"

Arkasını dönüp koşmaya başladı, kumlarda sakarca kaydı ve dengesini tekrar buldu, hapishaneleri olan eve koştu. Korumalardan biri onun ardından koştu, diğeri Jeff'in yanında kaldı. Jeff onun gidişini izledi, adamların ona eve girerken eskortluk edişini; Hedges kapıdaydı ve Jeff Pamela'nın ona bağırdığını duyabiliyordu fakat körfezden esen yaz rüzgarı kelimelerini yuttu ve çığlıklarının anlamını yok etti.

Jeff soğuk ve sentetik kokan bir hava akımıyla uyandı. Keskin, ince güneş ışıkları pencerenin yarı kapalı jakuzilerinin arasından içeri sızıyor, az mobilyayla döşenmiş yatak odasını aydınlatıyordu. Yatağın önündeki yatakta taşınabilir bir stereo vardı, dolaptaki kıyafet yığınının üzerinde WIOD logolu bir mikrofon ve kayıt cihazı duruyordu.

Jeff klimanın uğultusunun arasından bir ses duydu ve kapı zili olduğunu idrak etti; Jeff umursamazsa gelen her kimse geri dönmek zorunda kalacaktı. Ellerindeki kitaba baktı: John Hersey'den *The Algiers Motel Incident*. Jeff kitabı bir kenara attı, ayaklarını yataktan sarkıttı ve cama gitti. Jaluzinin beyaz şeritlerinden birini kaldırıp dışarı baktı ve palmiye ağaçlarını gördü; onların arkasında dümdüz ufka kadar uzanan bataklık araziden başka bir şey yoktu.

Kapı tekrar çaldı ve Jeff yaklaşmakta olan bir jetin sesini duydu, palmiye ağaçlarının birkaç yüz metre arkasından geçtiğini gördü. Fort Lauderdale-Hollywood Uluslararası havalimanına indiğini fark etti. Burası Dania'daki eviydi, kumsala bir buçuk kilometre uzaklıkta, havalimanına yakın bir konumdaydı ama gerçekten evim diyebileceği ilk yerdi, bir yetişkin olarak ilk özel yaşam alanıydı. Miami'deki ilk tam zamanlı haber işinde çalışıyordu, kariyerinin başlangıcındaydı.

Soğuk havayı derin derin içine çekti ve kırıksık yatağına oturdu. Her zamanki gibi ölmüştü, 18 Ekim 1988'de biri altı geç; topyekün savaş çıkmamıştı, henüz değil ama dünya...

Kapı zili tekrar duyuldu, bu defa uzun uzun ve ısrarcı çaldı. Lanet olsun, neden gitmiyordu ki? Zil sustu, sonra dördüncü defa çaldı. Jeff dolaptaki kıyafet yığımından bulduğu bir tişört ve kot pantolonu üzerine geçirdi, kapıda her kim varsa ondan kurtulmak için sinirli sinirli kapıya gitti. Oturma odasına geçtiğinde hareketsiz, bunaltıcı nemli bir hava suratına çarptı; buranın kliması bozuk olmalıydı, demek bu yüzden gün ortasında yatak odasındaydı. Köşedeki büyük yapraklı eğreltiotu bile boynunu bükmüş, klostrofobik sığa teslim olmuştu. Zil bir kez daha çalarken Jeff kapıyı açtı.

Linda karşısında duruyordu, gülümsüyor ve kızıl kahve saçları arkasından vuran güneşle ışıldıyordu. Karısı, bir zamanlar karısı olan, henüz karısı olmayan kadın: Linda, ona duyduğu taze aşkı gizlemeden gülümsüyor, kollarında bir buket papatyayla karşısında duruyordu. Dünyadaki bütün papatyaları, toplamış gibiydi ve o tatlı ama unutulmuş yüzünde gençliğin tüm coşkulu mutluluğu ve cömertliği ışıldıyordu.

Jeff gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti ama Linda'dan başka tarafa bakamadı, çok uzun yıllardır hafızasında yer alan ve şimdi tüm sevgi dolu ışıltısıyla karşısında duran bu değerli görüntüyü kaybetmek korkusuyla gözünü bile kırpmadı. Çok uzun, çok uzun zaman geçmişti...

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu, çocuksu sesinde hem utangaç hem de davetkardı.

"Ahh... tabii. Evet, özür dilerim, içeri gel. Bu... harika. Çiçekler çok güzel. Teşekkürler. Beklemiyordum."

"Çiçekleri koyacak bir şeyin var mı? Tanrım, burası dışarıdan daha sıcak!"

"Klima bozuldu, ben bir dakika, çiçekleri koyacak bir şey bulayım." Dalgınca odanın etrafına bakındı, vazosu var mı hatırlamaya çalıştı.

"Belki mutfaktır?" dedi Linda yardımcı olmak için.

"Evet, iyi fikir, bir bakayım. Bira ister misin, ya da kola?"

"Buzlu su iyi olur." Jeff in arkasından daracık mutfığa gitti, Jeff buzdolabında bulduğu sürahiden su koyarken Linda da papatyalar için vazo buldu. "Teşekkürler," dedi Jeff çiçekleri elinden alırken, boşta kalan elini yelpaze gibi kullanıp. "Cam falan açabilir miyiz?"

"Odamdaki klima iyi çalışıyor, neden oraya geçmiyoruz?"

"Tamam. Çiçekleri de oraya koysak iyi olur. Bu sıcakta solarlar."

Jeff çiçekleri yatak odasındaki komodinin üzerine koydu, Linda'nın klimanın önünde Parmak ucunda dönüşünü izledi, sırtı açık elbisesinden görünen çıplak teni ter damlacıklarıyla parlıyordu. "Oooh, bu iyi geldi!" dedi, ince kollarını kafasının üstüne kaldırdı; küçük, sıkı göğüsleri de bunu yaparken beyaz elbisesinin içinde yukarı çıktı.

Daha önce de aynen böyle yapmışlardı, Jeff hatırlıyordu: Çiçekler için vazo bulmuş, serinlemek için odasına geçmişlerdi, Linda kendi etrafında dönmüştü ve aynen böyle poz vermişti. .. ne kadar zaman önce? Birkaç ömür önce, dünyalar geçmişti aradan.

Linda'nın büyük kahverengi gözleri, içlerindeki sıcaklık Jeff'e baktığında hissediliyordu: Tanrım, yıllardır kimse ona böyle bakmamıştı. Pamela tehdit ettiği üzere Maryland'deki hükümet evinin üst katına kapatmıştı kendini, arada sırada akşam yemeğinde onlara katıldığında gözlerini Jeff'ten kaçırmıştı. Jeff'in geçen dokuz yılda hatırladığı gözler Russell Hedges'ın tehlikeli mavi gözleriydi; dünya terörist saldırılar ve sınır çatışmalarının sıkıntılarıyla ve Jeff'in hiçbir fikri olmadığı, hakkında hiçbir tahmin yürütemediği Amerika-Sovyet çekişmesiyle çalkalanırken ona giderek artan bir kötülükle bakan gözler.

Tamamen değişmiş olan dünyaya şimdi ne olacaktı, Jeff merak ediyordu, eğer bu değişmiş zaman diliminde, Pamela'yla birlikte tüm iyi niyetlerine rağmen istemeden yarattıkları bu yolda ilerlerse neler olacaktı? Üç yıldır Amerika'da sıkıyönetim kanunu vardı; Kasım Mangası'nın Golden Gate Köprüsü'nü yok etmesinden ve Birleşmiş Milletler Binası'ndaki katliamdan sonra yürürlüğe girmişti. 1988 başkanlık seçimleri, halka açık geniş alanlardaki kısıtlamalar yüzünden süresiz olarak ertelenmişti ve üç büyük istihbarat ajansının başkanları "acil durum süresince" ülkeyi kontrol ediyordu.

Faşist bir Amerikan devleti oluşuyor gibiydi, tabii uluslararası terörist örgütünün en baştan beri amacı da buydu zaten. Örgüt üyelerinin tek istediği Amerika'ya tamamen baskıcı bir rejim getirmekti, sıradan vatandaşların hükümeti devirmek için savaşmayı göze alacağı türden bir rejim. Tabii geçici hükümet: yöneten antikomünist CIA/NSA/FBI troykası önce davranıp, yetmişlerin sonlarından beri patlama tehlikesi olan dünya çapındaki nükleer savaşı başlatmazsa.

Linda çıplak ipeksi sırtını serin havaya döndü, gözleri kapalıydı ve zarif ensesine hava gelmesi için tek eliyle saçlarını kafasının

üstüne kaldırmıştı. Jaluzilerden sızan ışık huzmeleri ışığı geçiren beyaz elbisesinin içindeki dansçı bacaklarını gösteriyordu.

Pamela bana sırtını dönmekte haklıydı, diye düşündü Jeff acıyla; bilmeden veya başkalarını düşünerek yapmış olduklar: şeylerden ötürü kendilerini suçlamakta haklıydı. Kendilerini dünyaya tanıtır aradıkları önemsiz bilgi karşılığında hükümetle anlaşma yaptıkları için şimdi başka bir dünyayı kasıp kavuran zalim bir kasırgaya neden olmuşlardı. Pamela ya da ikisinin birden yardımseverlik ve anlayış adı altında sebep oldukları zalim küresel şiddet yüzünden kendilerini affedip edemeyecekleri belli değildi... Jeff'in Pamela'yla konuşma fırsatını bulup aralarındaki kişisel soğukluğu telafi etmesi ve insanlığın yuvasını daha iyi bir yere getirme çabalarının trajik sonuçlarını kabullenmeleri için yıllar, belki on yıl hatta daha fazlasının geçmesi gerekiyordu. O dünya kaybolmuştu, Pamela'nın şu anda yıllar boyunca hatta belki de sonsuza dek Jeff için kayıp olduğu gibi.

"Gıdıkla beni," dedi Linda, tatlı sesiyle ve Jeff bir an için ne demek istediğini anlamadı. Sonra onun bir zamanlar hoşuna giden nazik dokunuşu hatırladı, parmak uçlarını tenine neredeyse dokunmayacak kadar yavaş ve nazikçe Linda'nın teninde gezdirdiğini. Linda'nın getirdiği buketten bir papatya aldı ve tüyümsü yapraklarını Linda'nın boynundan omzuna, oradan sağ koluna ve ardından sol koluna doğru hayali bir çizgi çekmek için kullandı.

"Aaahh, çok güzel," diye fısıldadı Linda. "Şuraya dokun." Elbisesinin ince askılarını indirdi ve gençlik dolu göğüslerinden aşağı düşmesine izin verdi. Jeff onu çiçekle okşadı, dikleşen göğüs uçlarını öpmek için eğildi. "Ah, bunu seviyorum." Linda iç geçirdi. "Seni seviyorum!"

Ve bu muhteşem ve iki kez yaşanmış günde Jeff aradığı teselliye uzun zaman önce bu duyguları hissettiğini unuttuğu kadının sorgusuz tutkusunda ve sevgisinde buldu. Linda'nın ona olan aşkında, Jeff'in ona olan yeniden keşfedilmiş aşkında tekrar hayat buldu.

Linda'nın saçlarındaki sarı gölgeler Fas güneşinde iyice açık sarıya dönmüştü ve saçları upuzun barın arkasında asılı duran kocaman güneş resminden gelen hayali ışıkları yansıtıyor gibiydi. Linda bara tutundu, gülüyordu, gemiyse Kuzey Atlantik'te ilerlemeye devam ediyordu. Cin toniği eğimli barın meşe yüzeyinde kaymaya başladı ama Linda onu hızlı bir hareketle yakaladı ve bardaktaki buzlar kahkahasıyla birlikte çınladı.

"*Encore, madame?*" diye sordu barmen.

Linda Jeff'e döndü. "Bir içki daha alır mısın?"

Jeff kafasını salladı, sodalı Jack Daniel's'ını bitirdi. "Güvertede yürüyüşe çıkalım mı? Ilık bir gece; okyanusa bakmak güzel olur." Oda numaralarını verip imza attı ve barmene uzattı. "*Merci, Raymond; a demain.*"

"*A demain, monsieur; merci.*"

Jeff, Linda'nın kolunu tuttu ve hafif hafif sallanan Riviera Bar'dan Veranda Deck'e yürüdüler. S.S. *France*'ın kırmızı-siyah bacası gece semasına doğru yükseliyor, yatay kapakçıkları iki kocaman balinanın hareketsiz yüzgeçlerini andırıyordu. Büyük gemi üstlerine gelen dalgayı yarıp devasa ama düzenli dalgaların içine daldı. Gökteki yıldızlar bulutlardan görünmüyordu ama güney yönünde fırtına bulutları ufukta şimşekler çaktırıyordu. Fırtına bu yöne geliyordu, gerçi otuz deniz mili sonra fırtınanın şiddetli rüzgarı ve yağmuru okyanusun bu kısmına ulaşmadan kurtulmuş olacaktı.

Heyerdahl, diye düşündü Jeff, böyle anlık bir fırtınadan kaçma lüksüne sahip olmayacaktı; yaklaşan fırtınayı farklı gözlerle görmüştü ve kıyıda çok uzaktaki bu küçük papirüs gemi için endişeleniyordu. Bu fırtına geçen yıl onu durdurmuştu ve zarar görmüş olan gemiyi amacından bin kilometre ötede, açık denizde bırakmak zorunda kalmıştı.

"Bu defa başarabilecek mi sence?" diye sordu Linda, uzaktaki parlak bulutlara bakıp. O da aynı şeyi düşünüyordu, üç hafta boyunca Safi'deki eski limanda birlikte çalışıp bir hafta önce tarihi ve bilerek ilkel olarak inşa ettiği küçük teknesini oluşturmayı başardıkları hatırlı, sakallı Norveçlinin kaderini merak ediyordu. "Başaracak," dedi Jeff onu temin ederek.

Linda'nın ince elbisesi yaklaşan fırtınanın rüzgarıyla havalandı ve Linda geminin trabzanlarına tutundu. "Seni neden bu kadar büyülüyor?" diye sordu merakla.

"Michael Collins ve Richard Gordon'un beni büyülemesiyle aynı sebepten," dedi Jeff. Ve de Roosa ve Worden ve Mattingly ve Evans ve bundan üç yıl sonra 1973 yılında dönmeye başlayacak olan savaş esirleri gibi diye ekleyebilirdi. "Yalnızlığı, insanlığın geri kalanından uzaklığı..."

"Ama Heyerdahl'ın yanında yedi kişilik mürettebatı var," diye belirtti Linda. "Collins ve Gordon o kapsüllerde en azından bir süre yapayalnızdı."

"Bazen yalnızlık da paylaşılabılır," dedi Jeff, dalgalı okyanusa bakıp. Yaklaşmakta olan tropik fırtınanın sıcak kokusu aklına Akdeniz'i getirdi, aynı kokusunun Majorca'daki evin açık penceresinden içeri sızdığı günü. Paellanın biberli tadını, Laurindo Almeida'nın gitarının insanın kalbini kırarak derecede özlem dolu oluşunu, Pamela'nın ölmekte olan gözlerindeki keyif ve acının karışımını.

Linda, Jeff in yüzüne düşen gölgeyi gördü ve elini onun eline götürüp geminin tirabzanlarını tuttuğu gibi sıkıca tuttu. "Bazen senin için endişeleniyorum," dedi. "Tüm bu yalnızlık konuşmaların... Bu projenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Seni depresif yapıyor gibi."

Jeff onu kendine çekip kafasının üstünü öptü. "Hayır," dedi, sevgi dolu bir gülümsemeyle, "beni depresif falan yapmıyor. Sadece düşünceli yapıyor, hepsi bu."

Ama bu tamamen doğru değildi, Jeff bunu biliyordu; düşünceli hali şu an takıntı haline getirdiği şeyi yapmasına neden olmuştu. Linda'nın varlığı, alışılmadık sevgi dolu açıklığı, Ağustos 1968'de hayatına devam etmeye başladığında kapısında kucak dolusu taze papatyalarla belirlediği günden beri Jeff' in kötü ruh haline iyi gelmişti. Fakat çok uzun zaman önce paylaştıklarının beklenmedik biçimde yeniden canlanması bile önceki hayatında Russell Hedges aracılığıyla dünyada istemeden sebep olduğu acıları ya da tüm bunların Pamela'yla arasına soktuğu soğukluğu unutmamasına yetmemişti. Suçluluk ve pişmanlık duygusundan kaçılmıyordu; bir zamanlar evli olduğu kadınla arasında yeniden canlanan aşkın temellerini gizliden gizliye aşındıran bir şeydi bu his. Ve sürekli olarak devam eden bu eksilme hissi başka bir pişmanlığa daha yol açıyordu, duygularını değiştirip geçmişi unutamamak ve kendisini Linda'nın yaptığı; gibi ona tamamen adayamamasının verdiği suçluluk hissi.

WIOD Miami'deki muhabirlik işinden hemen ayrılmış her gün insanlık trajedilerinin peşinde koşma, onları gözlemleme ve tasvir etmeyi midesi kaldırmıyordu, o ölü yıllar boyunca Maryland'deki hükümet evinde kalırken meydana gelen trajedilerden kendini sorumlu tutarken mümkün değildi. O ekim ayında Jeff, Detroit'in kazanma zamanının gelmesini bekledi; sonra birikimlerini Seri'nin son üç maçında Tigers'a oynadı. Mickey Lolich, Jeff in önceden bildiği üzere zaferi getiren isim oldu.

Kazandığı parayla Pompano Beach'te, Linda'nın hâlâ ailesiyle yaşadığı ve üniversiteye gittiği evin yakınında yeni bir ev aldı. Linda'nın dersleri bitince akşamüzerleri buluşup birlikte okyanusta yüzüyor ya da Linda ders çalışırken Jeff'in evinin havuz kenarında oturuyorlardı. O ilkbaharda Linda onun yanınma taşındı, ailesine "kendine ait bir yer" tuttuğunu söyledi Onlar da bu hikayeye göz yumdular ve Jeff te Linda'nın birlikte oturdukları okyanusa bakan, onuncu kattaki evi hiç ziyaret etmediler ve her pazar akşam yemeğinde Jeff'i ağırlamaya devam ettiler.

O yaz, 1969 yazında Jeff, şu anda bütün vaktini alan projeyi kafasına koydu. Linda'nın babası ilk tohumları bir pazar akşamı yemek masasında kahve içerlerken Jeff'in aklına soktu. O zamanlar Jeff haberleri dinlememeyi, ulusal ya da dünyayı ilgilendiren konularla ilgili tartışmaların sesini kısmayı âdet edinmişti. Ancak o hafta eski kayın pederi bir konuya kafayı takmıştı ve konuyu kapatmıyordu: Thor Heyerdahl'in iptal edilmiş yolculuğu ve Norseman'ın eski kaşiflerin papirüs gemilerle Mısır kültürünü Amerika'ya Kolomb'dan üç bin yıl önce getirmiş olabileceğini kanıtlama çabası.

Linda'nın babası bu fikirle alay etti, Heyerdahl'in az daha başarılı olacakken başarısızlıkla sonuçlanan çabasını dikkate almadı ve Jeff maceracı antropologun bir yıl sonra başka bir keşif gezisiyle başarıya ulaşacağı bilgisini kendine sakladı. Yine de bu konuşma onu düşünmeye itti, o gece sabaha kadar uyumadı; evinin aşağısındaki okyanusun sesini dinledi ve o karanlık denizde kendi yaptığı kağıt gibi gemiyle yol aldığını hayal etti. Bu yılki fırtınalara dayanamayacak zayıf bir gemi olabilirdi ama eninde sonunda bu okyanusu alt edecekti.

Aynı ay Linda'yla birlikte arabayla Cape'e gittiler, daha önce yaptıkları gibi ve *Apollo 11*'i uzaya fırlatan devasa *Satürn V*'in kontrollü öfkesine şahit oldular. Kapsül fırlatıldıktan sonra yüz bin tane izleyicinin arabalarıyla dolup taşan, şimdiden aşırı gelişmiş Gold Coast'ta milim milim ilerlediler, Jeff'in aklında tecrit vardı, insanlığın günlük ilişkilerinden kaçınmak. Bir zamanlar Montgomery Creek'te aradığı türden bir inziva ve el ayak çekme değil ama bir yalnızlık *yolculuğu*, henüz ispatlanmamış bir amaca doğru epik bir yalnızlık *yolculuğu*.

Heyerdahl bu duyguyu biliyordu, Jeff bundan emindi, kısa süre önce uzaya gönderilişini izledikleri mürettebat da öyle ve ancak o grubun içinde Michael Collins'den daha fazla bilen yoktu bu

duyguyu. Armstrong ve bir nebze de Aldrin zafere ulaşacak, o tarihi adımları atacak, o ilk şaşkın kelimeleri söyleyecek ve ay toprağına bayrağı dikecekti... Ama mürettebattaki arkadaşlarının ayın yüzeyinde olduğu bu dramatik saatlerde Michael Collins herkesten daha yalnız olacaktı: Dünyadan çeyrek milyon mil uzaklıkta, yabancı bir dünyanın yörüngesinde, en yakın insanlar aşağılarda bir yerdeki o saldırgan demi-gezegende olacaktı. Kumanda kapsülü onu ayın uzak bir tarafına götürdüğünde Collins arkadaşlarıyla telsizle bile iletişim kuramayacaktı, doğduğu mavi-beyaz küreyi uzaktan dahi göremeyecekti. Sadece beş insanın daha tecrübe edebileceği gerçek bir yalnızlık ve sessizlik içinde uzayın soğuk sonsuzluğuyla yüzleşecekti.

Jeff o an, Melbourne yakınlarındaki otoyoldaki elli kilometrelik trafik sıkışıklığının ortasında dururken bu adamlarla tanışması gerektiğini, onları anlaması gerektiğini idrak etti. Belki de böylece kendini ve Pamela'yla ikisinin yaşadığı yalnız zaman yolculuğunu daha iyi anlayabilirdi.

Sonraki hafta Houston'a yapacağı pek çok ziyaretin ilkinin gerçekleştirdi. Geçen yılki Earl Warren görüşmesinde Jeff NBC'yi ona freelance bir gazeteci olarak NASA'ya basın kartı çıkartmalarına ikna etmişti. Stuart Roosa'yla röportaj yapıp sonunda onunla arkadaş olmuş, onun aracılığıyla da Richard Gordon, Alfred Worden ve diğerleriyle tanışmıştı. Michael Collins bile nispeten ulaşılabilir çıkmıştı; dünyanın ilgisi ve övgüler, aya ayak basan adamaydı, ayın yörüngesinde kalan ve kalacak olanlara değil.

Jeff'in kendi zihnindekilerle ilgili bir fikir sahibi olma arayışıyla başlayan şey çok geçmeden daha ileri gitti. Uzun yılladır ilk defa Jeff gazeteci yeteneklerine başvurdu, ustalıkla süjelerin akıllarına ve anılarına sızdı ve konuşmayı artık bir röportaj gibi görmemeye başladıkları, Jeff'in gerçek ilgisi karşısında gardlarını düşürüp onunla gerçekten insani bir düzeyde konuşmaya başladıklarında gerçekten en iyi röportajını yapmış oldu. Merhamet, espri, öfke, korku; Jeff bir şekilde astronotların daha önce hiç ortaya koymadığı türlü duygularını ortaya çıkardı. Ve onların evrene farklı bakış açılarının artık daha fazla kendine saklayamayacağı bir şeyin parçası olduğunu biliyordu, dünyayla daha fazla iletişime geçmeliydi.

O sonbaharda Heyerdahl'e mektup yazdı, kaşifle pek çok buluşmalarının ilki Norveç'teydi ve sonra Fas'ta. Jeff'in bu özel bireyleri aramasına neden olan ilk baştaki dürtüsü aklında giderek

çoğaldıkça, onlardan edindiği hayal ve duygular güçlendikçe en sonunda farkında olmadan ama kararlı olarak bir şey yaptığını fark etti: Kendi hakkında bir kitap yazıyordu, farklı yalnız seyyahların metaforlarını kullanarak kendi eşsiz tecrübesiyle başa çıkıyor, birikmiş kazançlarının, kayıplarının ve pişmanlıklarının resmini oluşturuyordu.

Yeni bir yıldırım zinciri uzaktaki fırtına bulutlarını aydınlattı, loş beyaz yansıması Linda'nın meleğimsi yüz hatlarına yansdı.

Ve de zevkle, diye düşünö Jeff, parmak uçlarını kendisine gülümseyen Linda'nın yanağında gezdirdi. Zevklerle de iletişime geçmeliydi.

Jeff in yazı odası, güney Boca Raton, Hillsboro Beach'teki evin çoğu odası gibi okyanusa bakıyordu. Bu manzaranın değışmezliğı ve dalgaların kesilmeyen sesine alışmıştı, bir zamanlar Montgomery Creek'teki evinden görünen Shasta dağının beyaz zirveli görüntüsüne kendisini kaptırdığı gibi. Onu rahatlatıyordu, yatıştırıyordu, ayın okyanustan yükseldiğı geceler hariç; ona bu dünyada çekilmemiş bir filmi ve en iyisi unutulması gereken bir zamanı anımsatıyordu.

Sony dikte makinesinin ayak pedalına bastı ve kasetteki ağır Rus aksanlı sesin derin rezonansı küçük cihazın ufacık hoparlörlerine rağmen duyulabiliyordu. Jeff röportajı kağıda dökme işini yarılammıştı ve sesi her duyduğunda adamın Zürih'teki şaşırtıcı derecede mütevazı evini, havyar tabaklarını, masada ortalarında duran iyi soğutulmuş bir votkasını gözünün önüne getirebiliyordu. Ve de iri yarı, gözden kaçmayan kırmızı sakallı adamın kelimeleri, aralara serpiştirdiğı beklenmedik zeka pırıltıları ve hatta kahkahalarla birlikte dökülen dünyanın kederi. İsviçre'de erdemin yoğun olarak ifade edildiğı o hafta pek çok kez Jeff adama acısını nasıl paylaştığını söylemek istedi, telafi edilemez şeylere duyduğu aciz öfkeyi ne kadar iyi anladığını... Ama söylemedi tabii ki. Söyleyemedi. Diline hakim oldu, anlayışlı ancak toy muhabiri oynadı ve sadece bu büyük adamın düşüncelerini kaydetti; onu acısıyla yalnız bıraktı ve Jeff de kendi acısında yalnız kaldı.

Kapı tereddütle çalındı ve Linda seslendi: "Tatlım? Biraz ara vermek ister misin?"

"Tabii," dedi, daktilo ve kayıt cihazını kapattı. "İçeri gel."

Linda kapıyı açtı, elindeki tepside Key'in limonlu kekinden birkaç dilim ve iki fincan Jamaica Blue Mountain kahvesinden vardı. "Yemek." Linda gülümsedi.

"Mmm." Jeff kahvenin yoğun aromasının ve taze limonlu kekin kokusunu içine çekti. "Daha fazlası. *Kesinlikle* daha fazlası."

"Şu Solzhenitsyn işi nasıl gidiyor?" diye sordu Linda, bacak bacak üstüne atıp masanın yanındaki büyük divana oturdu, tepsiyi de kucağına koydu.

"Muhteşem. Burada üzerinde çalışacağım o kadar çok şey var ki ve hepsi de o kadar iyi ki nereden kesmeye ya da izah etmeye başlayacağımı bilemiyorum."

"Thieu'dan aldıklarından daha mı iyi?"

"Çok daha iyi," dedi Jeff, feci lezzetli keki ısıırken. "Thieu'da da yazıya dahil etmeye degecek güzel cümleler var ama bu, kitabın belkemiğini oluşturacak. Çok heyecanlıyım."

Jeff biliyordu; bu yeni proje ilk kitabını yazmaya başladığından beri aklındaydı; Heyerdahl ve ayın yörüngesinde dolaşan astronotlarla ilgili olan. Kitap iki yıl önce, 1973'te, basıldığında mütevazı bir eleştirel ve ticari başarı yakalamıştı. Artık araştırma kısmını neredeyse tamamladığı bu kitabın ilk çalışmasının en iyi kısımlarını bile gölgede bırakacağından emindi.

Bu defa zorlama sürgünü, evden ve ülkeden uzaklaştırılmayı ve insanın arkadaşlarını yazacaktı. Bu konuda, evrensel empatinin çekirdeğini bulup aktarabileceğine, hepimizin maruz kaldığı metaforik sürgün sayesinde anlaşılacağına inanıyordu ve Jeff bunu herkesten daha iyi anlıyordu: Yaşayıp arkamızda bıraktığımız yıllardan, olduğumuz ve bildiğimiz ve sonsuza dek kaybettığımız insanlardan kaçınılmaz olarak uzaklaşımızı o herkesten iyi anlıyordu.

Jeff'in Alexander Solzhenitsyn'den sürgünü hakkında, Gulag hakkında değil alıntılacağı uzun düşünceler Linda'ya söylediği gibi bugüne dek topladığı gözlemlerin sorgusuz sualsiz en iyisiydi. Kitapta aynı zamanda tahttan indirilen Kamboçya Prensi Sihanouk'la olan yazışmaları, ve Madrid ve Buenos Aires'de Juan Peron'la yaptığı görüşmelerin yanı sıra Saigon'un düşüşünden sonra Nguyen Van Thieu'dan aldığı yorumlar da olacaktı. Jeff Paris'in dışındaki sığınağında Ayetullah Humeyni'yle bile konuşmuştu. Kitabın tamamen demokratik olmasını sağlamak için onlarca sıradan politik

mülteciden, sağ ve sol kanadın diktatör rejimlerinden kaçan kadın ve erkeklerden de yorumlarını almıştı.

Topladığı notlar ve kasetler güçlü, derinden etkileyen hikayeler ve duygularla yüklüydü. Jeff in şimdi karşı karşıya olduğu görev bu milyonlarca yürekten söylenmiş kelimenin özünü damıtıp onları etkilerini maksimize edecek şekilde parçalarına ayırıp sonra da en etkileyici bağlamda bir araya getirmektir. *Söğütlerin üstündeki Harplar*, koymayı planlıyordu adını, yüz otuz yedinci ilahiden esin almıştı:

Babil'in nehirlerinde, oturduk, evet, ağladık, Zion'u hatırlayınca. Bu sebepten astık harplarımızı söğütlerin üstüne... Nasıl söyleyebiliriz Tanrı'nın şarkısını yabancı bir diyarda?

Jeff, Key limonlu kekini bitirdi, tabağı kenara koydu ve taze öğütülmüş Jamaica kahvesinin insanı çarpan zenginliğini yudumladı. "Sence ne kadar..." diye başladı Linda ama sorusu masanın üzerindeki telefonun aniden çalmaya başlamasıyla kesildi. "Alo?" dedi Jeff.

"Merhaba, Jeff," dedi üç ayrı hayattan tanıdığı ses.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Son sekiz yılda bu anı pek çok defa düşünmüştü, bundan korkmuştu; bunu beklemişti, neredeyse bu anın hiç gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı. İşte şimdi gelmişti ve kendini geçici olarak suskun buldu, dikkatle çalıştığı açılış kelimelerinin hepsi rüzgarda dağılan bulutlar gibi zihninden uçup gitti.

"Müsait misin?" diye sordu Pamela.

"Sayılmam," dedi Jeff, rahatsızca Linda'ya bakıp. Linda onun yüzündeki ifadenin değiştiğini görmüştü, Jeff de bunu anlamıştı ve Linda onu merakla fakat şüphelenmeden izliyordu.

"Anlıyorum," dedi Pamela. "Sonra arayayım mı yoksa buluşalım mı?"

"O daha iyi olur."

"Hangisi? Daha sonra aramam mı?"

"Hayır. Hayır, bence bir araya gelmeliyiz, yakın zamanda."

"New York'a gelebilir misin?"

"Evet. Ne zaman istersen. Ne zaman ve nerede?"

"Bu perşembe, uygun mu?"

"Uygun," dedi Jeff.

"O zaman perşembe akşamı... Pierre'de? Barda?" "İyi. Saat iki uyar mı?"

"Üç daha iyi olur," dedi Pamela. "Saat birde West Side'da randevum var."

"Pekala. O zaman perşembe görüşürüz."

Jeff telefonu kapattı, ne kadar sarsılmış ve solgun görüldüğünü hissedebiliyordu. "Bu... üniversiteden eski bir arkadaşım, Martin Bailey," diye yalan söyledi kendinden nefret ederek.

"Ah, evet, oda arkadaşım. Ters bir durum mu var?" Yüzündeki ve sesindeki endişe gerçektir.

"Karısıyla sorunları var. Boşanabilirler. Buna çok üzülüyor, konuşacak birine ihtiyacı var. Yardım edebilir miyim bir görmek için birkaç günlüğüne Atlanta'ya gidiyorum."

Linda gülümsedi, anlayışla, masumca; ama Jeff onun bu doğaçlama yalana böyle hemen inanmasından hoşnut olmadı. Sadece suçluluk hissetti; keskin, neredeyse bıçaklanır gibi fiziksel bir acı. Ve o suçluluk duygusunu yoğunlaştıran, inkar edilemez bir mutluluk hissetti içinde, sadece üç gün sonra Pamela'yı yeniden göreceği için...

Jeff, Pierre'deki odasından çıktı. Asansöre bindiğinde saat 14:20'ydi. Sola döndü ve Cafe Pierre'in gri İtalyan mermeri ve pirinç karışımı girişinden geçti. Uzun, dar barın sonlarına doğru sessiz bir masa buldu, kendine bir içki söyledi ve gergin bekleyiş başladı; gözü kapıdaydı. Bu otelle ilgili bir sürü anısı vardı: Sharla'yla ikisi ilk tekrarının başlarında çok önemli 1963 Serisi'nin çoğunu burada izlemişlerdi ve son yıllarda burada sık sık kalmıştı, daha çok Pamcla'yla birlikte.

Pamela üçe beş kala geldi. Düz, sarı saçları Jeff in hatırladığı gibiydi, gözleri de aynıydı. Dolgun dudakları tanıdık, ciddi bir ifade taşıyordu ama Maryland'deki son yıllarında aşına olduğu ağzındaki o acı gerginlikten eser yoktu. Gözleriyle uyumlu zarif zümrüt küpeler takıyor, beyaz sahte bir kürk ve... açık gri havalı bir hamile elbisesi giyiyordu. Pamela beş aylık hamileydi, belki de altı.

Masaya geldi, Jeff in elini tuttu ve uzun ve sessiz dakikalar boyunca tutmaya devam etti. Jeff aşağı baktı, düz altın alyansını gördü.

"Hoş geldin," dedi Jeff, Pamela karşısına oturduktan sonra. "Çok... güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Pamela dikkatlice, gözleri masadaydı.

Bir garson geldi ve Pamela bir kadeh beyaz şarap söyledi. Şarap önüne gelene dek sessizlik sürdü. Şarabını yudumladı sonra peçetesini parmaklarının arasında sıkmaya başladı.

Jeff gülümsedi, hatırlıyordu. "Onu parçalayacak mısın?" diye sordu.

Pamela kafasını kaldırıp ona baktı, gülümsedi. "Belki," dedi.

"Ne zaman-" diye başladı Jeff ama sonra sustu.

"Ne ne zaman? Tekrara ne zaman mı başladım yoksa ne zaman mı doğuracağım?"

"İkisi de sanırım. Nasıl başlamak istersen."

"İki aydır buradayım, Jeff."

"Anlıyorum." Bu defa kafasını çeviren Jeff oldu, saten perdelerin yanındaki altın duvar lambalarına baktı.

Pamela masanın üzerinden uzanıp koluna dokundu. "Seni arayamadım, anlamıyor musun? Sadece son seferdeki değişiklikler yüzünden değil ama... bunun yüzünden. Benim için çok büyük bir duygusal şok oldu."

Jeff yumuşadı, Pamela'nın gözlerine baktı yine. "Özür dilerim," dedi. "Öyle olmalı tabii anlıyorum."

"New Rochelle'de bir çocuk mağazasında alışveriş yapıyordum. Bebek kıyafetleri alıyordum. Küçük oğlum, Christopher üç yaşında benimle birlikteydi. Sonra karnımı hissettim ve biliyordum ve... koptum. Ağlamaya başladım ve Christopher korktu tabii. Ağlamaya ve Anneciğim, anneciğim' diye bağırmaya başladı..."

Pamela'nın sesi çatallaştı ve gözlerini peçeteyle sildi. Jeff onun elini tuttu, Pamela kendine gelene kadar okşamaya devam etti.

"Karnımdaki Kimberly," dedi en sonunda sessizce. "Kızım. Martta doğacak, on sekiz Mart 1976. Güzel bir gün olacak, daha çok nisan sonu ya da mayıs başı gibi. İsmi 'çimenlik yer'anlamına geliyor ve her zaman onun beraberinde baharı getirdiğini söylemişimdir." "Pamela..."

"Onları bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunun benim için nasıl olduğunu hayal bile edemezsin, hâlâ da nasıl bir his olduğunu ve önümüzdeki on bir, on iki yıl boyunca nasıl olacağını. Çünkü onları her zamankinden çok seviyorum ve bu defa onları kaybedeceğimi biliyorum."

Yine ağlamaya başladı ve Jeff durumu kolaylaştırmak için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığı biliyordu. Jeff kızı Gretchen'i yeniden kollarında tutmanın, Dutchess County'deki evin bahçesinde oynayışını izlemenin ve bu esnada hayatından yeniden yok olacağı günü ve saati bilmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. İmkansız bir mutluluk, beklenmedik bir kalp krizi ve ikisinin birbirinden ayrılma umudunun hiç olmayışı. Pamela haklıydı; bu iki duygunun bir arada olmasının verdiği dayanılmaz ve ezici his Jeff'in gelişmiş empati yeteneklerini bile aşıyordu.

Bir süre sonra Pamela izin isteyip masadan kalktı ve gözyaşlarını özel bir yerde durdurmaya karar verdi. Geri döndüğünde yüzü kuruydu, hafif makyajı tazelenmişti ve kusursuzdu. Jeff onun için yeni bir kadeh beyaz şarap kendine de başka bir içki daha istemişti.

"Ya sen?" diye sordu Pamela heyecansızca. "Sen ne zaman döndün bu defa?"

Jeff tereddüt etti, boğazını temizledi. "Miami'deydim," dedi. "1968'de."

Pamela bunu bir an düşündü ve ona anladığını belli eden bir bakış attı. "Linda'yla birlikte," dedi.

"Evet."

"Ve şimdi?"

"Hâlâ birlikteyiz. Evlenmedik, henüz değil ama... birlikte yaşıyoruz."

Pamela özlem ve anlayış dolu bir şekilde gülümsedi, parmağını kadehinin kenarında gezdirdi. "Ve mutlusun."

"Mutluyum," diye itiraf etti Jeff. "İkimiz de öyleyiz."

"O zaman senin adına sevindim," dedi Pamela. "Ciddiyim."

"Bu defa farklı," diye detaylandırdı Jeff. "Vasektomi ameliyatı oldum, bu yüzden Linda bir zamanlar yaşadığı hamilelik sıkıntılarını çekmeyecek. Evlat edinebiliriz. Bunu kaldırabilirim, daha önce de yaptım, Judy'yle evliyken ve aynı değildi... Ne demek istediğimi biliyorsun." Jeff bir an durdu ve aceleyle devam etti. "Maddi bakımdan güvende olmak ilişkimiz açısından iyi oldu," dedi. "Yatırımlara fazla kaptırmadım kendimi ama gayet rahatız. Okyanus kenarında güzel bir evimiz var; bol bol seyahat ediyoruz. Yazmaya başladım, oldukça tatmin edici işler çıkartıyorum. Benim için bir tür iyileşme süreci oldu, Montgomery Creek'te geçirdiğim zamandan bile daha fazla hem de."

"Biliyorum," dedi Pamela. "Kitabını okudum; oldukça etkileyiciydi. Aramızda geçen defa ters giden şeyleri silmeme yardımcı oldu, o burukluğu..."

"Sen, doğru, iki aydır burada olduğunu unutup duruyorum. Teşekkürler; beğenmene sevindim. Şu an üzerinde çalıştığım sürgün üzerine; Solzhenitsyn'le, Peron'la... bir sürü kişiyle görüştüm. Bitince sana gönderirim."

Pamela gözlerini indirdi, elini çenesine koydu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Jeff'in onun ne kastettiğini anlaması biraz zamanını aldı. "Kocan mı?"

Pamela başıyla onayladı. "Çok kıskanç bir adam olduğun-

dan değil ama... Tanrım, bunu nasıl söyleyebilirim? Eğer irtibatımızı kesmezsek çok fazla açıklama yapmak gerekecek, eğer birbirimize yazmaya, telefon etmeye ve görüşmeye başlarsak. Bunun ne kadar tuhaf olacağını görmüyor musun?"

"Onu seviyor musun?" diye sordu Jeff, güçlükle yutkunup.

"Senin Linda'yı sevdiğin şekilde değil," dedi sesi düz ama sakin. "Steve düzgün bir adam; kendince beni önemsiyor. Ama daha çok çocukları düşünüyorum. Christopher daha üç yaşında, Kimberly doğmadı bile. Onları babalarını tanıma şansları dahi olmadan ondan uzaklaştıramam." Birden gözlerinde bir öfke ateşi belirdi ama sonra onu bastırdı. "Sen istesen bile," diye ekledi.

"Pamela..."

"Linda'ya karşı olan hislerine bozulamam," dedi. "Benim seni sahiplenemeyeceğim kadar uzun zaman ayrı kaldık ve ilk sefer aranızdaki sorunlardan sonra işlerin yolunda gitmesinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Bu sana karşı olan hislerimi değiştirmez."

"Biliyorum," dedi nazikçe. "Bunun bizimle ilgisi yok ama gerçek. Ve şu anda senin önceliğin bu. Benim bu defa çocuklarıma ve aileme ihtiyaç duyduğum gibi; buna çaresizce ihtiyacım var."

"Hâlâ sinirli değilsin de..."

"Geçen sefer olanları mı diyorsun, Russell Hedges'ı? Hayır. Sana kızmıyorum; bunu ikimiz planladık ve en iyisi olduğuna inandığımız şeyi yaptık. Pek çok defa, özellikle de şu son aylarda sana dönmeyi istedim, seni suçladığım için özür dilemeyi... ama inatçıydım. Hissettiğim o suçluluk duygusuyla başa çıkamadım. Kendi akıl sağlığımı korumak için birini suçlamalıydım ve bu da Hedges olmalıydı, sen değil. Özür dilerim."

Anlıyorum," dedi Jeff. "O zaman da anlıyordum, her ne kadar zor olsa da."

Pamela'nın gözlerindeki özlem, derin pişmanlık, Jeff'in duygularının aynasıydı. "Şimdi daha da zor olacak," dedi Pamela, yumuşak avucunu Jeff'in elinin üzerine koyup. "Çok fazla anlayış gerektirecek, ikimiz adına da."

Galeri TriBeCa'daki Chambers Street'teydi, Manhattan'ın sanatçı mahallesi olarak Soho'nun yerini alan Triangle Below Canal Street'te. Seksenlerin ortalarından itibaren Soho'dan toplu göçe neden olan aynı süreç TriBeCa'da yaşanmıştı: Hudson ve Varick'in ara sokaklarında havalı barlar ve restoranlar türemeye başlamış, mağazalardaki ve galerilerdeki fiyatlar şehir dışında oturan paralı kesimin harcama

gücünü yansıtmaya başlamıştı ve daire fiyatları artmıştı. Çok geçmeden şehrin bir zamanlar metruk bir yeri olan bu köşesini canlandıran genç ressamlar ve heykeltıraşlar ve de performans sanatçıları yeni bir bohemyaya, bu kirli adanın pek de arzulanmayan ve bu nedenle de fiyatları ucuz olan bir bölgesine gideceklerdi.

Jeff Hawthorne Galeri'nin isminin yazdığı, abartısız pirinç levhayı gördü ve Linda'yı bir zamanlar endüstriyel bir deponun yanındaki bir apartmandan ibaret olan yenilenmiş binanın kapısından içeri soktu. Şık ve geniş bir resepsiyon alanına geldiler, beyaz duvarlar ve tavan, kıvrımlı siyah bir masaya bakan alçak, siyah bir divan. Tek süslü parça şaşırtıcı derecede zarif olan, tavandan sarkan demir avizeydi, ince uzun kıvrımları New Orleans'in tipik kapılarında ve balkonlarında görülen karmaşık demir işlemelerini anımsatıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu masada oturan tazı gibi ince, genç kadın.

"Açılışa geldik," dedi Jeff, ona kabartmalı davetiyeyi uzatıp.

"Tabii," dedi kadın, elindeki listedeki isimlere baktı. "Buyurun içeri geçin lütfen."

Jeff ve Linda masayı geçip ana galeri salonuna girdiler. Beyazlar aynı parlak beyazdı ama duvarlar resimlerin sergilenmesine ayrılmıştı fakat özenli bir dizaynla yerleştirilmemişlerdi. Büyük salon sergilenen, üzerinde düşünülmesi gereken parçaları sessizce izleyebileceğiniz bölümlere ayrılmıştı fakat daha büyük eserler daha açık alanlarda sergileniyordu.

Galeriye ancak sanatçının hayal gücünde var olabilecek bir deniz altı manzarasını yansıtan altmış santimlik tuvaler hakimdi: Dalgaların çok aşağısında yer alan huzurlu bir dağ zirvesi, dağın belirgin simetrisi ve tepesindeki karların etrafındaki sulara rağmen dokunulmamış olması dikkat çekiyordu. Bir yunus sürüsü dağın daha alçak yamaçlarındaki büyük yarıklardan geçiyordu; daha yakından bakınca Jeff iki yunusun yaşlanmayan, insan gözleri olduğunu gördü. "Bu... büyüleyici," dedi Linda. "Bak, şuradakine bak."

Jeff işaret ettiği tarafa döndü. Bu küçük resim boğulan dağdan daha az çarpıcı değildi; bu resim bir planör manzarasını yansıtıyordu ve sanki geniş açılı lens takılmış gibi yüz seksen derecelik görüş açısı vardı. Ön planda uçağın dümeni gözüküyordu; camlardan yakınlardaki bir diğer planör görünüyordu... ve ikisi de uçuyordu, mavi gökyüzünde değil, uzayın sonsuzluğunda, koyu turuncu, halkalı bir gezegenin yörüngesinde.

"Gelebilmene sevindim," diye bir ses duydu Jeff arkasında.

Bu defa yıllar ona nazik davranmıştı. New York'ta Stuart McCowan'la ilk tanışmalarından sonra ve Maryland'de yüzünü saran bezgin boşluk ifadesinden eser yoktu. Otuzlarının sonlarında olduğu aşikar olsa da yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

"Linda, Pamela Phillips'le tanışmam istiyorum. Pamela bu da karım Linda."

"Çok memnun oldum," dedi Pamela, Linda'nın elini sıkarken. "Jeffin anlattığından daha güzelsiniz."

"Teşekkürler. Çalışmalarınızdan ne kadar etkilendiğimi anlatamam; büyüleyici."

Pamela zarıfçe gülümsedi. "Bunu duymak çok güzel. Küçük parçalara da bakmalısınız; onlar o kadar çarpıcı ve keskin değil, hatta bazıları gülünç sanırım."

"Bütün sergiyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Linda şevkle. "Bizi davet etmeniz çok nazikti."

"Florida'ya gelebilmenize sevindim. Yıllardır kocanızın kitaplarının hayranıyım, geçen ayki tanışmamızın öncesinden beri. Benim yaptığım şeylerin bazılarını görmek ikinizin de hoşuna gider diye düşündüm."

Pamela yakınlarında duran bir grup insana döndü; şaraplarını yudumluyor, çam fıstıklı ve pesto soslu makarna salatasından yiyorlardı. "Steve," diye seslendi, "gelsene; tanışmanı istediğim insanlar var."

Cana yakın görünümlü gözlüklü ve gri fitilli kumaş takım elbiseli bir adam gruptan ayrılıp onlara doğru geldi. "Bu kocam, Steve Robison," dedi Pamela. "Ben iş için kızlık soyadımı kullanıyorum, Phillips, gündelik hayatımda Robison'ı. Steve bunlar Jeff Winston ve karısı Linda."

"Memnun oldum." Adam gülümsedi ve Jeff'in elini sıkı. "Sizinle tanışmak büyük zevk. Bence *Söğütlerin Üstündeki Harplar* okuduğum en iyi kitaplardan biri. Pulitzer kazandı, değil mi?"

"Evet," dedi Jeff. "Bu kadar insan tarafından sevilmesi beni onurlandırdı."

"Harika kitap," dedi Robison. "Ve son kitabınız, insanların

büyüdükleri yerlere geri döndükleri, o da ikinci sırada geliyor. Pamela'yla birlikte uzun zamandır size hayranız; sanırım bazı düşünceleriniz Pamela'nın çalışmalarına da yansdı. Birkaç hafta önce Boston uçağında sizinle tanıştığınızı söyleyince inanamadım. Ne harika bir tesadüf!"

"Onunla gurur duyuyor olmalısınız," dedi Jeff, birbirlerini nasıl tanıdıklarıyla ilgili uydurdukları hikayeyi geçiştirerek. Pamela yaz başında ona mektup yazmış, onu görmek istemişti, en azından kısa süre, bu son sonbahardan önce Jeff'in açılışı görmesini istemişti. Jeff bu yıl Boston'a gitmemiştir bile. Pamela oraya tek başına uçup tek başına dönmüş ve önceden ayarladıkları hikayeyi uygulamıştı. Bu esnada Jeff bir haftayı Atlanta'da geçirmişti, Emory kampusunda dolaşmış, o ilk sabah yurt odasında uyandığından beri neler yaşadığını düşünmüştü.

"Onunla çok gurur duyuyorum," dedi Steve Robison, kolunu karısına dolayıp. "Onun hakkında böyle konuşmamdan nefret ediyor, sanki kendisi aynı ortamda değilmiş gibi hissettiğini söylüyor. Ama kısa zamanda ve iki çocuğuna rağmen başardığı onca şeyi düşününce böbürlenmeden edemiyorum."

"Bu sırada," Pamela gülümsedi "çocuklarım Zümrüdüanka heykelinin yanındakiler. Umarım yaramazlık yapmıyorlardır."

Jeff o tarafa baktı ve çocukları gördü. Oğlan, Christopher hantal görümlü ama sevimli on dört yaşında bir çocuktü ve erkekliğe geçişin o tuhaf sürecini yaşıyordu; Kimberley ise on bir yaşındaydı ve şimdiden Pamela'nın karbon kopyasıydı. On bir. Gretchen'dan sadece iki yaş küçüktü, tabii...

"Jeff," dedi Pamela, "özellikle sana göstermek istediğim bir sergi var. Steve, Bayan Winston'a makarna ve beyaz şarap almasında yardım eder misin?"

Linda Robison'ı büfeye doğru takip etti ve Pamela da Jeff'i galerinin merkezindeki ufak, silindirik bir bölmeye, bir odanın içindeki küçük bir odaya götürdü. Birkaç insan küçük odaya girmek için bekliyordu, odanın dışında bir seferde dörtten fazla insan girmemesi yazıyordu. Pamela kartın tersini çevirdi, "tamirat nedeniyle geçici olarak kapalı". Sıradakilerden özür diledi, içeride bazı ayarlamalar yapması gerektiğini söyledi. Onlar da anlayışla karşıladılar ve serginin diğer taraflarına dağıldılar. Birkaç dakika sonra dörtlü bir grup odadan çıktı ve Pamela Jeff'i içeri soktu, kapıyı da arkalarından kapattı.

Bu parça bir video gösterimiydi, farklı boyutlarda bir düzine renkli monitör karanlık silindirin iç duvarlarına yerleştirilmişti ve ortada yuvarlak, deri bir koltuk vardı. Ekranlar her yönden titreşmeye başladı, izleyiciye bir kol mesafesi uzaklıktaydı. Jeff'in gözleri birinden diğerine kaydı, odaklanıp adapte olmaya çalıştı. Sonra ne gördüğünü anlamaya başladı.

Geçmiş. *Onların* geçmişi, Pamela ve kendisinin. İlk fark ettiği şey haberlerdi: Vietnam, Kennedy suikastları, *Apollo 11*: Sonra farklı filmlerden, televizyon şovlarından, eski müzik kliplerinden kesitler olduğunu gördü... Ve birden monitörlerden birinde Montgomery Creek'teki evini gördü, bir diğerinde ise Judy Gordon'un üniversite yıllığı resmi, ardından yetişkinlik halinin videosu, oğlu Sean'la yani başka bir hayatta *Starsea* sayesinde yunuslar üzerine okuyan çocukla birlikte kameraya el sallıyordu.

Jeff in gözleri bir ekrandan diğerine kayıyordu; hepsini görmeye, hiçbir şey kaçırmamaya çalışıyordu: Chateaugay'in 1963 Derbisi'ni kazanması, ailesinin Orlando'daki evi, Sidney Bechet'n klarnetinin ruhunu deldiği Paris'teki caz kulübü. Pamela'nın tekrara başladığını izlediği üniversite barı, yakınlardaki evinin arazisi... Bir monitörde Majorca'da dağın eteklerinde kalan kasaba görünüyordu; kamera Pamela'nın öldüğü villaya zum yaptı, sonra birden kesildi ve Pamela'nın on dört yaşındaki haliyle anne babasının Westport'taki evinde çekilmiş bulanık bir görüntüsü geldi ekrana.

"Tanrım," dedi Jeff, tekrarlarının sürekli değişen montajlarını görünce hayret içinde kalmıştı. "Tüm bunları nereden buldun?"

"Bazıları kolaydı," dedi Pamela. "Haber dosyaları zaten hazır vardı. Geri kalanın çoğunu kendim çektim, Paris'te, Kaliforniya'da, Atlanta'da..." Gülümsedi, yüzü çıkan ekranlarla aydınlanıyordu. "Bunun için çok seyahat ettim. Bazı tanıdık yerlere ve sadece senin aracılığıyla bildiğim yerlere."

Ekranlardan birinde şimdi bir hastane koridoru ve koğuşları vardı, bütün yataklar çocuklarla doluydu; Jeff burasının Pamela ilk geri geldiğinde doktor olarak çalıştığı Chicago'daki klinik olduğunu düşündü. Bir diğer monitörde bir zamanlar Key West'te kiraladıkları tekne vardı, diğer tekrarcıları aramaya karar verdiklerinde demirledikleri aynı boş adanın açıklarında demirlemişti. Görüntüler değişmeye devam etti, birlikte veya ayrı, farklı pek çok hayatlarının aralıksız, canlı bir kolajıydı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Jeff. "Bunu görme şansını yakaladığım için ne kadar mutlu olduğumu sana anlatamam."

"Senin için yaptım. Bizim için. Başka kimse anlayamaz; bazı eleştirmenlerin yorumlarını okusan gülersin."

Jeff gözlerini ekranlardan kopardı ve ona baktı. "Tüm bunlar... bu sergi..."

Pamela başıyla onayladı, Jeff in bakışlarına karşılık verdi. "Unuttuğumu mu sandın, ya da artık umursamadığımı?"
"Çok uzun zaman oldu."

"Çok uzun. Ve birkaç ay sonra tekrar başlayacağız." "Bir daha ki sefer. Bir dahaki sefer bizim için olsun, eğer istersen."

Pamela monitörlerden birine baktı, ilk uzun sohbetlerini ettikleri, Pamela'nın insanları gerçekliğin döngüsel doğasına ikna etmeye çalıştığı film hakkında ilk fikir ayrılığını yaşadıkları Malibu'daki okyanus kenarındaki restorandan kareler gösteriyordu.

"Benim son seferim olabilir," dedi Pamela sessizce. "Bu defaki sapma benim için neredeyse sekiz yıldız; bir dahaki sefer seksenlere kadar geri dönmeyeceğim. Beni bekleyecek misin? Bekleyecek..."

Jeff onu kendine çekti, korku dolu sözcüklerini dudaklarıyla susturdu, elleriyle okşayıp teselli etti. Yaşadıkları bütün hayatların yansıyan ışığıyla aydınlanan ve paylaşabilecekleri son hayatın sınırlı vaadiyle ısınan sessiz odanın içinde sarılıp oturdular.

"Sorun nedir, beni duymuyor musun? Şu lanet televizyonu kapat. Buz pateni ne zamandan beri umurunda ki zaten senin?"

Linda'nın sesiydi ama Jeff'in alıştığı ses tonu değildi. Hayır, bu çok uzun zaman öncesine ait bir sestir, öfke ve alay doluydu.

Linda odaya girdi, televizyonun sesini kısıtı. Sessiz ekranda Dorothy Hamill buzun üzerinde zarifçe sıçradı ve döndü: kısa saçları her duruşunda kusursuzca yerli yerine oturuyordu.

"Yemek hazır dedim. İstiyorsan gel al. Aşçı ben olabilirim ama hizmetçi değilim."

"Tamam," dedi Jeff, uyum sağlamaya ve yeni ortamını anlamaya çalışarak. "Çok aç değilim zaten."

Linda ona alay edercesine baktı. "Demek istediğin benim pişirdiğim şeyleri yemek istemediğin. Belki de ıstakoz tercih edersin hım? Biraz taze kuşkonmaz? Şampanya?"

Dorothy Hamill son dönüşünü yaptı, kısa, kırmızı patenci eteği havalandı. Rutinini tamamladığında gülümsedi ve kameraya göz kırptı ve kanal hareketi ağır çekimde gösterdi: O tatlı

sevinci, yüzüne doğan bir güneş gibi giderek yayılan gülümsemesi, yavaş göz kırpsının hem mütevazılığını hem de aldığı zevki yansıtan bir ifadeye dönüşmesi. O uzayan anda kız taze ve canlı gençliğin sembolü gibiydi.

"Söyle," dedi Linda, "yarın rulo köfte yerine nasıl gurme bir yemek istersin? Sonra bana ona nasıl paramızın yeteceğini söyle bunu yapabilir misin?"

Dorothy Hamill'in donan gülümsemesi kaybolup bir karanlığa dönüştü ve yerini ABC'nin mini Avusturya Innsbruck turlarından biri aldı. Kış Olimpiyatları 1976. Linda'yla ikisi Philadelphia'da olacaklardı. Camden, New Jersey, daha doğrusu; Jeff nehrin karşı tarafındaki WCAU'da çalışırken burada oturuyorlardı.

"Eee?" diye sordu Linda. "Haftaya et ya da tavuk dışında bir şey almak için ne kullanacağımıza dair parlak bir fikrin var mı?"

"Linda, lütfen... bunu yapmayalım." "Neyi yapmayalım, Jeffrey?"

Jeff in isminin uzun halinden nasıl nefret ettiğini biliyordu ve ne zaman bu ismi kullansa Jeff i açıkça kavgaya davet ediyor demektir.

"Tartışmayalım," dedi hoşgörüyü. "Tartışılacak bir şey yok; her şey... değişti."

"Ah, öyle mi? Demek böyle pat diye hı?" Ellerini kalçalarına koyup ufak bir daire çizdi, daracık daireyi ve kiralık mobilyalarını ima etmek için abartılı bir şov yapıyordu. "Ben değişen bir şey görmüyorum. Bana bunca yılın ardından daha iyi maaş veren bir iş bulduğunu söylemeyeceksen tabii."

"İşi unut. Çok saçma. Artık para konusunda endişe etmeyeceğiz."

"Bu da ne demek? Lotoyu mu kazandın?"

Jeff içini çekti, dikkatini dağıtan televizyonu uzaktan kumandayla kapattı. "Önemi yok," dedi. "Artık parasal sıkıntımız kalmayacak, hepsi bu. Şu an için bu sözüme inanmak zorundasın."

"Büyük laflar. Sana kolay geliyor değil mi? Eskiden yaptığın o 'televizyon gazeteciliği' konuşmaların gibi, çok popüler bir spiker olacağın, bir tür Edward R. Murrow olacağınla ilgili o lafların. Tanrım, beni nasıl da kandırdın! Ve şimdi ne oldu? Bir dandik radyo istasyonundan diğerine geçiyorsun diye böyle boktan yerlerde yaşamak için ülkeyi dolaşıyoruz. Bence sen başarılı olmaktan *korkuyorsun* Jeffrey L. Winston. Televizyona geçmekten ya da işin kurumsal kısmında yer almaktan korkuyorsun çünkü sende bunu başarmak için gerekli şeyin olmamasından korkuyorsun. Ve o şeyin sende gerçekten olmadığına inanmaya başlıyorum."

"Kes şunu, Linda, hemen. Bu ikimizin de işine yaramıyor, çok saçma."

"Tabii ya. Keseceğim, hem de çok güzel keseceğim."

Linda hızla mutfığa geçti. Jeff onun kendisine sinirle yemek hazırladığını, masayı bilerek gürültüyle kurduğunu ve fırın kapağını çarptığını duyabiliyordu. O 'sessizlik hali'ne geri dönmüştü. Bunlar bu zamanlar başlamıştı ve yıllar geçtikçe daha sıklaşmış, daha uzamıştı. Aradaki kavgalar neredeyse her zaman para yüzündendi ama bu aralarındaki sorunların en bariz kaynağıydı. Esas sorunlar

daha derinlerdeydi, onları gerçekten sıkan şeyler hakkında konuşamamalarından kaynaklanıyor ve daha da kötüye gidiyordu; dış gebelik konusu gibi. Bu, bir yıl önce olmuştu ve bunun ikisi için de nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu, bunu nasıl arkada bırakacaklarını açık açık hiç konuşmamışlardı.

Jeff mutfığa baktı, Linda'yı masada sinirle yemeğini yerken gördü; Linda kafasını kaldırıp ona bakmadı bile. Jeff gözlerini kapattı, onun kapısında papatyalarla durduğu halini hatırladı.

S.S. *France*'ın. güvertesinde ılık rüzgarda duruşunu hayal etti. Ama o farklı bir insandı, Jeff bunu görebiliyordu; onunla farklı hayatlarının detaylarını başından itibaren konuşamamış olsa da en samimi duygularını paylaşmıştı Jeff. Artık sessizlik halleri de başladığına göre dünyadaki bütün paralar bir araya gelse bu noktada bir yararı olmazdı, onlar için önemli olan şeyler hakkında dahi birbirleriyle konuşamadıktan sonra mümkün değildi.

Jeff küçük dolapta bir manto bulup üstüne geçirdi ve evden çıktı. O giderken aralarında tek bir kelime dahi edilmedi.

Dışarıda kar pis ve çetindi, televizyonun gösterdiği Innsbruck'taki tertemiz karlardan farklıydı, tıpkı son on dokuz yıldır sevdiği kadının mutfaktaki Linda'dan farklı olduğu gibi.

Bu defa hızlı para kazanacaktı, kararlıydı ve Linda'nın hayatının geri kalanında onu rahat ettirecek parayı bulacaktı ama Jeff kalamazdı, artık değil. Tek soru Pamela bir daha gelene kadar, o da artık ne zamansa, Jeff'in kendisiyle ne yapacağıydı.

Mutfak camının dışında uçuşup arka bahçedeki karaağaca yuvasını yapan mavi kestane kargası Pamela'nın gördüğü ilk şeydi. Kuşun havadaki renkli dansını izledi, birkaç uzun, derin nefes alıp etrafına bakınıp hareket etmeden önce kendini sakinleştirdi.

Kendine kahve yapıyordu, filtreyi makineye takmak üzereydi. Mutfak sıcak ve sevimliydi, tanıdıktı. Son seferkinden farklıydı ama burayı ilk hayatından, tekrarlara başlamadan öncesinden hatırlıyordu. Son tekrarında burada fazla zaman geçirmemişti, stüdyosunda, resim ve heykel yapmakla meşguldü; oda kendinden çok tuttukları hizmetçinin karakterini taşıyordu. Ama bu mutfak onun kendi kişiliğinin damgasını ya da en azından ilk seferki kişiliğinin damgasını taşıyordu.

Masada açık bir Barbara Cartland romanı vardı, onun yanında da *Better Homes and Gardens* (Daha İyi Evler ve Bahçeler) dergisi duruyordu. Buzdolabına başak ya da kereviz sapı şeklinde magnetlerle kestiği bazı şeyleri ve kendine yazdığı notları tutturmuştu. Kendisinin yaptığı, çocukların bir resmi başarılıydı ama diğer hayatlarında yıllarca çalışarak edindiği aydınlatma ve kompozisyon yeteneklerinden mahrumdu dolaplardan birine yapıştırılmıştı. Masanın üzerinde büyük

bir mutfak takvimi vardı. Mart 1984'ü gösteriyordu ve tarihler neredeyse ay sonuna kadar işaretlenmişti. Pamela otuz dört yaşındaydı. Kızı Kimberly sekizine basacaktı; Christopher on bir olmalıydı.

Kahve filtresini bir kenara bıraktı, mutfaktan çıkacakken durdu ve aklına bir şey gelince gülümsedi. Tezgahın altındaki alt çekmecelerden birini açtı, un ve pirinç kutularının arkasını karıştırdı... Ve elbette, oradaydı, her zaman sakladığı yerde: İçinde neredeyse otuz gram ot ve bir paket sigara kağıdı olan plastik çanta. O günlerdeki tek yardımcısı, ev işlerinin ve 'ebeveynliğin' sıkıcılığından tek gerçek kaçıışı.

Pamela marihuanayı bulduğu yere koydu, oturma odasına geçti. Aile fotoğrafları asılıydı, bir de üniversitedeyken yaptığı resimlerden ikisi. Resimlerde umut vaat eden o şey, bu hayatında hiç geliştirilmemişti. Neden yeteneğinin bu kadar uzun zaman harcanıp gitmesine izin vermişti ki?

Yukarıdan gelen boğuk müzik seslerini duyabiliyordu: Cyndi Lauperin abartılı derecede canlı sesi "Girls Just Want To Have Fun"ı söylüyordu. Kimberly okuldan gelmiş olmalıydı; Christopher muhtemelen kendi odasında ona Noel'de aldıkları Apple II'yle oynuyordu.

Pamela salondaki koltuğa oturdu ve eline telefonun durduğu masadan bir kalem ve not defteri alıp numarayı öğrenmek için New York City'yi aradı. Jeff ya da Jeffrey Winston adına Manhattan veya Queens'te bir kayıt yoktu. Linda ya da L. Winston da yoktu. Uzun zaman olmuştu zaten; Jeff in New York'ta olduğunu düşünmek için bir neden yoktu. Pamela bu defa Orlando'yu aradı. Jeff in ailesi listede vardı. Numarayı çevirdi ve Jeff in annesi çıktı.

"Merhaba, ben Pamela Phillips ve..."

"Ah, Tanrım! Jeff ona ulaşmaya çalışacağınızı söylemişti ama Tanrım, çok uzun zaman önceydi. Üç yıl önce, belki dört yıl önce." Kadın kafasını ahizeden başka tarafa çevirip yanındakiyle konuşunca sesi kısıldı: "Tatlım! Jeff'in arayabileceğini söylediği şu Phillips arıyor, hatırladın mı? Bana Jeff'in gönderdiği zarfı bulur musun?" Telefona döndü.

"Pamela? Bir dakika bekle tatlım, burada Jeff'in sana bıraktığı bir mesaj var. Kocam getiriyor."

"Teşekkürler. Bana Jeff'in nerede olduğunu, şimdi nerede yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Kaliforniya'da, küçük bir kasabada dışında bir yerlerde olduğunu söyledi adı da Montgomery Creek, Oregon yakınlarında."

"Evet," dedi Pamela. "Yerini biliyorum."

"Jeff bileceğini söylemişti. Biliyor musun, telefonu bile yok orada, düşünebiliyor musun? Beni çok endişelendiriyor, acil bir durumda başına gelebilecekleri düşününce ama böyle durumlar için bir radyosu olduğunu söyledi. Ona ne oldu bilmiyorum, yetişkin bir erkeğin işini bırakması, karısından ayrılması - Ah, özür dilerim. Umarım pot kırmamışımdır...."

"Sorun değil, Bayan Winston. Gerçekten."

"Ama çok tuhaftı sonuçta. Böyle bir ahmaklığı üniversiteye giden bir çocuktan beklersin ama bu yaşta bir adam için çok geçmeden kırk olacak, biliyorsun Ah, teşekkürler, tatlım. Pamela? Aradığın zaman sana iletmemiz için gönderdiği mektup geldi. Sadece zarfı açıp sana okumamızı söyledi. Kalem kağıt alacak mısın?"

"Hazırım."

"Pekala, bakalım... Hımpphh! Bunca zaman ve acıdan sonra içinde daha fazla şey olduğunu sanıyordum." "Ne diyor ki?"

"Tek bir satır. 'Eğer geliyorsan çocukları da getir. Seni seviyo-

rum. Jeff.' Hepsi bu. Anladın mı? Tekrar okumamı ister misin?"

"Hayır," dedi Pamela, birden kızaran yüzüne bir gülücük yayıldı.

"Çok teşekkürler ama çok iyi anladım."

Telefonu kapattı, merdivenlere baktı. Christopher ve Kimberly artık yeterince büyümüşlerdi. İlk başta evden ayrılma fikrinden hoşlanmayacaklardı ama çok geçmeden Montgomery Creek ve Jeff'e alıacaklarını biliyordu.

Ayrıca, diye düşündü Pamela, dudağını ısırıp çok uzun sürmeyecekti. Liseye başlamadan buraya, New Rochelle'e babalarının yanına döneceklerdi.

Üç buçuk yıl. Son tekrarı; fenomen olarak uzun süren hayatının son ayları ve günleri.

Kalan zamanını sonuna kadar keyfini çıkartarak yaşamayı planlıyordu.

Ne durmak bilen ne de adam akıllı yağan bir yağmurdu, sıkıcı ve aralıklarla devam edip duruyordu.

İki gündür böyle evde kapalı kalmışlardı; hava ağırlaşmaya başlamıştı, Christopher'ın iki gece önce verandanın tırabzanlarına astığı ertesi sabah kuruması için şöminenin üzerine koyduğu deri yelek acı acı kokuyordu.

"Kimberly!" dedi Pamela, sinirle. "Şu tabağa vurmayı kesecek misin!"

"Seni duyamaz," dedi Christopher, ve masanın üzerinden uzanıp kız kardeşinin sol kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Annem şunu kesmeni söylüyor," diye bağırdı Madonna'nın "Like a Virgin"inin sesini bastırarak.

"Aslında müziği de kapat," dedi Pamela. "Biz burada öğle yemeği yerken tek başına müzik dinlemen kabalık."

Kız en mazlum ifadesini takınıp dudaklarını büzdü ama kendisine söylenileni yaptı ve kulaklıkları çıkartıp Walkman'i kaldırdı. "Ben bir bardak daha süt istiyorum," dedi huysuz bir sesle.

"Sütümüz bitti," diye hatırlattı Jeff. "Yarın sabah kasabaya iniyorum; alırım. İstersen sen de benimle gelirsın, yağmur da durmuş olur, şelalelerin orada yürürüz.

"Şelaleleri gördüm," diye sızlandı Kimberly. "Ben MTV izlemek istiyorum."

Jeff sabırla gülümsedi. "İşte öyle bir şansın yok ufaklık," dedi. "Radyo dinleyebiliriz ama; Çin ya da Afrika'da neler oluyormuş dinleriz."

"Çin ya da Afrika umurumda değil! Sıkıldım!"

"O zaman neden sadece konuşmuyoruz?" diye önerdi Pamela. "İnsanlar eskiden böyle yapardı biliyorsunuz."

"Evet, tabii," diye mırıldandı Christopher. "Konuşacak o kadar çok şeyi nereden buluyorlardı ki?"

"Bazen birbirlerine hikayeler anlatıyorlardı," dedi Jeff.

"İyi fikir," dedi Pamela neşelenerek. "Size bir hikaye anlatmamı ister misiniz?"

"Ah, anne, hadi ama!" diye karşı çıktı Christopher. "Ne sanıyorsun bizi, anaokulunda falan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Kimberly, düşünceli düşünceli. "Belki hikaye dinlemek eğlenceli olabilir. Uzun zamandır yapmadık."

"En azından bir şans verecek misin?" diye sordu Pamela oğluna. Çocuk omuz silkti, cevap vermedi.

"Evet," diye başladı Pamela, "binlerce yıl önce Cetacea adında bir yunus varmış. Bir gün aklında tuhaf ve yeni bir şey belirmiş, sanki yaşadığı okyanusun üstündeki gökyüzünden aşağı inivermiş gibi. Bu, yunuslarla insanların bazen birbirleriyle konuştukları zamanlarmış ama..."

Arka planda hafif yaz yağmuruyla birlikte Pamela onlara *Starsea'nın* hikayesini anlattı, karadaki, denizdeki, yıldızlardaki akıllı canlıları birbirine bağlayan sevgi dolu umudun ortak bağı... ve de insanlığın okyanustaki soyuyla tam iletişime geçmesini sağlayan o büyük felaketi.

Çocuklar ilk başta biraz huysuzlandılar ama hikaye ilerledikçe annelerinin bir zamanlar dünya çapında ün kazanan ve Jeffle ikisini bir araya getiren filmi kelimelerle anlatışını giderek artan bir hayretle dinlediler. Pamela bitirdiğinde Kimberly resmen ağlıyordu ama gözlerinde büyük bir coşkunun ışıltısı vardı; Christopher ise yüzünü pencereye çevirmişti ve uzun süre konuşmadı.

Akşam olmadan önce tek bir güneş ışığı bulutlu gökyüzünde belirdi ve Jeff ve Pamela verandada durup onun da yavaşça gidişini izlediler. Çocuklar içeride kalmayı tercih etmişti; Kimberly Pamela'nın suluboyalarından birini ödünç almış yıldız ve yunus resimleri çiziyordu, Christopher ise John Lilly'nin kitaplarından birine dalmıştı.

Yön değiştiren ışıklar yağmurdan ıslanmış çimenlere yansıyor, yeni kesilmiş çimenlerin üstündeki milyarlarca damlacık yeşil bir ateş tarlasındaki olağanüstü mücevherlermiş gibi ışıldıyordu. Jeff sessizce Pamela'nın arkasında duruyordu, kollarını beline dolamıştı, saçları yanaklarına değiyordu. Işık kaybolmadan önce Pamela'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, Blake'ten bir mısra: "Dünyayı bir kum tanesinde görmek," diye mırıldandı, "ve cenneti bir kır çiçeğinde."

Pamela ellerini onunkilere bastırdı ve sözü yumuşakça tamamladı: "Sonsuzluğu avucunda tut," dedi, "ve ebediyeti bir saatte." Çekici uçak taksi yapıp yerine geçti ve motoru hâlâ çalışırken durduğunda çocuk planörden sarkan altı metrelik naylon ipi yukarıdaki Cessna'nın kuyruğuna bağlamak için koştu.

"Christopher, kontrollere benim için bakar mısın?" dedi Jeff önündeki öğrenci koltuğunda oturan çocuğa.

"Tabii," dedi Pamela'nın oğlu, hazırlıkların bir parçası olduğu için sesinde gururlu bir ciddiyet vardı, sadece eşlik edecek bir yolcu değildi o. Çocuk dümeni sağa ve sola oynatınca kanatlardaki küçük kanatçıklar tepki verdi; sonra dümeni ileri geri itti ve Jeff kuyruktaki kanatçığın aşağı yukarı oynayıp oynamadığına baktı, ardından Christopher ayaklarını pedallara basınca dümen hareket etti. Tüm kontroller iyi çalışıyor gibi görünüyordu ve Jeff onayladığını gülümseyerek gösterdi.

Önlerindeki çekici uçak ileri doğru gitmeye başladı, ipi yavaşça geri yordu. Pilotun dümeniyle sorduğu "Hazır mısınız?" sorusu geldi ve Jeff de kendi dümenini hafifçe sağa sola oynatarak yanıtladı. Cessna pistte ilerlemeye başladı, arkasındaki planörü de çekiyordu. Diğer çocuk da yanlarında koşuyor, rüzgarın yönünü ayarlıyordu. Jeff gözlerini önündeki uçakta tutuyor, kanatlarının açısını önündeki ufka göre ayarlıyordu. Hızlandılar, yerdeki mürettebattan çocuk da artık geride kaldı ve Jeff dümeni hafifçe geri çekti; havalanmışlardı.

Jeff gözünün ucuyla ilerideki dağın üstündeki beyaz bulutları görebiliyordu. İyiye işaretti; bu değişken nemli hava ve sıcak hava kitlelerinin oluşmaya başladığını gösteriyordu. Gerçi şimdi onları arayacak zaman yoktu; dikkatle çekici uçağa ve aralarındaki ipe baktı, naylon ip dümdüz duruyordu ve Cessna döndükçe o da dönüyordu.

Yükseğe çıktılar, dağın alt yamaçlarının üç bin feet yukarısındaydılar. Jeff serbest bırakma dümenini çekip bir an bekledi ve çözülen ip lastik bir bant gibi ileri fırladı, sonra sağa doğru tırmanmaya başladıklarında çekici uçak da sol aşağı tarafa doğru gitti. Cessna'nın motorunun sesi ayrıldıkları küçük havalimanına doğru dönerken giderek uzaklaştı ve kısa süre sonra pleksiglas camlarına vuran rüzgarın dışında bir ses yoktu. Sabit bir hızda yavaşça ilerliyorlardı. "Tanrım, Jeff! Bu harika!"

Jeff gülümsedi, Christopher ona bakmak için arkasını döndüğünde onu başıyla onayladı, çocuğun gözleri büyük ve ıslık ıslık. Planörü uçağın onları çekerken kazandıkları hızdan kalanla döndürdü ve belli bir irtifayı korumaya çalıştı. Shasta dağının olağanüstü beyaz zirvesi sol taraflarında kaldı, sonra önlerinde belirdi, güneş gibi parlak bir kontrol işareti yukarı çıkmalarını söylüyordu.

Jeff güneybatıya baktı, adını dağdan alan kasaba ponde-rosa çam ormanının ortasında kalıyordu. Bir diğer tek motorlu Cessna beyaz-mavi bir planörü çekiyor ve onlara doğru geliyordu. Jeff yavaşça döndü, hızı saatte yetmiş-seksen kilometrelik normal seyir hızına düşüyordu ve diğer planörün de onlara katılmasını bekledi.

Birkaç kilometre uzaklarındayken ikinci bir planör göbek kordonunu kopardı ve Jeff' inki gibi bir manevrayla güç kaynağından ayrıldı. Christopher yüzünü cama dayadı ve aralarına yeni katılan planörün onlara doğru gelip hafifçe süzülüşünü izledi.

Pamela gülümsedi ve diğer planörün arka kontrol koltuğundan başparmağını kaldırdı. Önde oturan Kimberly ılık saçarak gülümsüyor, Jeff ve ağabeyine el sallıyordu.

Jeff dümenle kanatları sola çevirirken, sol pedala hafifçe dokundu ve dağın devasa simetrik gövdesine doğru döndü. Pamela onları takip etti, Jeff in sağ arka tarafından ayrılmadı.

Dağdaki karlı ağaçlar yaklaştıkça onlara uzanacakmış gibi görünüyorlardı ve altlarındaki yamaçlar dikleşti. Yalnız bir geyik kafasını kaldırıp korkudan titredi, sonra olduğu yerde kalakalıp üstünde kalan devasa ve sessiz kuşlara baktı. Daha ilerlediklerinde Christopher dağdaki hantal, siyah bir ayıyı heyecanla gösterdi, ayı çok yakınlarında süzülen tuhaf metal yaratıkların farkında değildi.

Hafif bir tepe buldular, dağın arka ve daha sarp yamaçlarının olduğu taraftaki bir zirveydi ve yukarı doğru bir hava akımı vardı. Jeff ve Pamela birkaç dakika zirvenin yanında süzöldüler, ileri geri gidip ellerini uzatıp bir avuç yumuşacık kar alabileceklermiş gibi yakın görünen sessiz ve dokunulmamış karları izlediler. Sonra Jeff dağın hafif doğusunda gökyüzünde oluşan ince bulut tabakasını gördü. Jeff rotayı değiştirdi ve yeni oluşmuş bulut kümesine doğru yöneldi.

Ona ulaştığında sağ kanadın ucu hafifçe kalktı ve hemen o yöne döndü. Bunu yaptığında bütün uçak yükselmeye başladı ve Jeff kontrollü bir şekilde döndü. Planör çarpıcı bir hızla yükselmeye başladı.

Altlarında kalan Pamela onun ne bulduğunu anlamıştı. Tepenin yükselen hava akımından uzaklaşıp o tarafa yöneldi. Jeff ve Christopher yükseldikçe Pamela'nın planörü giderek aşağıda kaldı ve Jeff ısı merkezinin dar alanında kalmak için dik bir yükselişe geçti.

Pamela Jeff in pozisyonunun rüzgar yönünde daireler çizdi ve aramaya devam etti. En sonunda sisli, yükselen hava akımını yakaladı ve aralarındaki mesafe Pamela'nın planörü onlara doğru yavaşça yükseldikçe azaldı... ta ki kanat uçları birbirine değecek mesafeye gelene dek, Shasta dağının yaşlanmayan ve gizemli zirvesinin üstündeki temiz ve canlı gökyüzünde birlikte uçtular. Kimberly ağlamayı kesmişti, dışarıda doğuya yapacakları yolculukta yanında götürmek için bir buket eylül kır çiçeği topluyordu. Christopher erkek olmaya başlamıştı. On beş yaşındaydı ve Jeff in zorlu ve son yıllarda

genellikle olduğu üzere keyifli anlarında takındığı üslubunu taklit etmeye çalışıyordu.

"Yürüyüş botlarım bavula sığmaz anne."

"New Rochelle'de onlara ihtiyacın olmayacak, tatlım," dedi Pamela.

"Ben de sanmam. Tabii babam söylediği gibi bizi Berkshires'da kampa götürürse o zaman başka." "Göndermeme ne dersin?"

"Yani... Göndermen şart değil. Sorun değil. Zaten Noel'den önce döneceğiz, sonra tekrar buraya göndermem gerekecek."

Pamela başıyla onayladı, oğlu gözlerini görmesin diye kafasını çevirdi.

"Ama onları yanında istediğini biliyorum," diye araya girdi Jeff. "Bence botları gönderelim... burada kullanman için başka bir çift alırız. Hatta bu bütün eşyaların için geçerli."

"Hey, bu harika olur!" dedi Christopher gülümseyerek.

"Mantıklı," dedi Jeff.

"Tabii, yılın yarısını babam ve diğer yarısını burada sen ve annemle geçireceksem... Sorun olmaz değil mi? Anne, sana da uyar mı?"

"Çok iyi fikir," dedi Pamela, zorla gülümseyerek. "Gidip göndermemizi istediğin şeylerin bir listesini yap istersen."

"Tamam," dedi Christopher ve Jeff'in o ve kız kardeşi için yaptığı iki yatak odalı müstemilata yöneldi. Sonra durup arkasını döndü. "Kimberly'ye de söyleyeyim mi? Eminim oraya göndermenizi isteyeceği bir sürü şey vardır."

"Tabii," dedi Pamela, "ama siz ikiniz biraz fazla oyalanmıyor musunuz? Bir saat içinde Redding'e yola çıkmamız gerekiyor, yoksa uçağınızı kaçıracaksınız."

"Acele ederiz, anne," dedi, kız kardeşini bulmak için koşarak çıktı.

Pamela Jeff'e döndü, tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. "Gitmelerini istemiyorum. Hâlâ bir ay daha... daha..."

Jeff ona sarıldı, saçlarını okşadı. "Bunları daha önce yaşadık," dedi ona. "Yeniden babalarıyla olmaya alışmak için birkaç hafta geçirmeleri en iyisi, yeni arkadaşlar edinmeleri... Bu, şoku biraz olsun daha kolay atlatmalarını sağlar."

"Jeff," dedi burnunu çekerek, "korkuyorum! Ölmek istemiyorum! Sonsuza dek *ölmek*... ve..."

Jeff ona sıkıca sarıldı, onu kollarında salladı ve kendi yüzünden süzülen gözyaşlarını hissetti. "Nasıl yaşadığımızı düşün sadece. Tüm yaptıklarımızı... ve buna şükretmeye çalışalım."

"Ama çok daha fazlasını yapabilirdik. Biz.." "Şşş," diye fısıldadı Jeff. "Elimizden gelen her şeyi yaptık. İlk başladığımızda ikimizin de hayal bile edemeyeceği şeyleri."

Pamela arkasına yaslandı, sanki onları ilk defa görüyormuş gibi Jeff'in gözlerine baktı, ya da son kez. "Biliyorum," dedi. "Sadece... Sonsuz seçeneklerimiz olmasına çok alıştım, *zaman*... hatalarımızın bizi bağlamamasına, her zaman geri dönüp bir şeyleri değiştirebileceğimizi, daha iyisini yapabileceğimizi bilmeye. Ama yapamadık değil mi? Sadece bir şeyleri değiştirdik o kadar."

Jeff'in bilincinin loş arka planında bir ses durmadan çınlayıp duruyordu. Sesin kime ait olduğu önemli değildi, ya da ne söylediği.

Pamela ölmüştü, bir daha dönmeyecekti. Bu gerçek açık bir yarayı yakan deniz suyu gibi yıkadı onu, kızı Gretchen'in kaybindan beri hissetmediği, her yanını saran bir acıyla kuşattı beynini. Yumruklarını sıktı, kafasını bu inkar edilemez, katlanılmaz şeyin karşısında eğdi ve ses mantıksız tekrarına devam etti:

"... Charlie Belediye Başkanı Koch'tan Reagan'ın Bitburg gezisiyle ilgili yorum almaya çalışsın. Bu mesele büyük bir fırtınaya dönüşebilir gibi görünüyor; Amerikan Lejyonu bu konuda üzerine gidiyor ve Kongre'de de sesler yükselmeye başladı. Bu, Jeff? Sen iyi misin?"

"Evet." Kafasını kaldırdı. "İyiyim. Siz devam edin."

New York WFYI'mn toplantı salonundaydı, ilk öldüğünde haber direktörü olduğu radyo kanalı. Uzun, oval bir masanın ucunda oturuyordu; iki yanında sabah ve gün ortası editörleri vardı ve diğer sandalyelerde de muhabirler. Bu insanları yıllardır görmemişti ama Jeff burayı tanıdı, durumu da, hem de hemen. Yıllar boyunca her hafta içi sabahı bu toplantıyı yapmıştı: Günlük görev dağılımı toplantısı, erkenden ellerinden gelen en iyi şekilde günün haber içeriğini belirliyorlardı. Gün ortası editörü Gene Collins endişeyle kaşlarını çatmış, ona bakıyordu.

"İyi olduğundan emin misin? Bunu kısa kesebiliriz; tartışacak çok şey var."

"Devam et, Gene. Birazdan toparlanırım."

"Eh... Peki. Her neyse, metro hikayeleri ve yerel açılar bunlar. Ulusal cephede, bu sabah bir uzay mekiği gönderiliyor ve..."

"Hangisi?" diye sordu Jeff.

"Ne?" diye sordu Gene şaşırarak.

"Hangi uzay mekiği?"

"*Discovery*. Senatörün de bineceği hani."

En azından bunun için Tanrı'ya şükretti; Pamela'nın son ölümünün hemen ardından *Challenger* faciasının ofiste yarattığı kaos ve üzüntünün tekrarını kaldıramazdı. Aslında biraz düzgün düşünebilseydi tahmin edebilirdi; Reagan Bitburg'a 1985'in ilkbaharında gitmişti. Yani nisan civarıydı ve patlayan uzay mekiğine daha dokuz-on ay vardı.

Masadaki herkes tuhaf tuhaf Jeff'e bakıyordu, neden bu kadar perişan ve dalgın görüldüğünü merak ediyorlardı. Canları cehenneme. İstediklerini düşünsünler.

Toparlayalım artık, olur mu Gene?"

Editör başıyla onayladı, toplantıya getirdiği masaya saçılmış kağıtları topladı. "Illinois'deki şu tecavüz davasından da iyi bir hikaye çıkabilir. Dotson bugün hapse geri dönüyor ve avukatı temyize gidiyor. Bu kadar. Sorusu olan?"

"Okul teftiş kurulu toplantısı uzun sürebilir gibi görünüyor," dedi muhabirlerden biri. "Öğlen ikideki İtfaiye ödülleri olayına yetişemeyebilirim. Teftiş kurulunun toplantısından erken mi ayrılalım yoksa ödül törenine başkasını mı gönderirsin?"

"Jeff?" diye sordu Collins, ona dönerek. "Umurumda değil. Sen karar ver."

Gene yine kaşlarını çattı, bir şey söyleyecekti ama söylemedi. Muhabirlere döndü, aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. "Bili, teftiş kurulu toplantısında istediğin kadar kal. Charlie, İtfaiye Departmanının seremonisine belediye başkanıyla konuştuktan sonra sen git. Koch ve Bitburg'la canlı bağlantı yapalım. Ödül töreni bitince ayrılabilirsin. Ah Jim, Mobile Four yok, Mobile Seven'ı alacaksın."

Toplantı sessizce dağıldı, her zamanki şakalardan ve yüksek sesli kahkahalardan eser yoktu. Muhabirler ve sabah editörü toplantı odasından çıkarken Jeff'e gizli gizli baktılar. Gene Collins arkada kaldı, kağıtları topluyor, sonra tekrar topluyor, oyalanıyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu sonunda.

Jeff kafasını salladı. "Konuşacak bir şey yok. Sana söyledim, iyi olacağım."

"Bak, eğer Linda'yla olan sorunlarsa... yani, anlıyorum. Birkaç yıl önce Carol ve ben ne kadar zor zamanlar geçirdik biliyorsun. Bana çok yardımcı oldun - Tanrı biliyor senin az başını ağrıtmadım, bu yüzden ne zaman oturup bir bira içmek istersen söyle."

"Teşekkürler, Gene. Endişeni anlıyorum, gerçekten. Ama kendim halletmem gereken bir şey."

Collins omuz silkti, masadan kalktı. "Sen bilirsin," dedi. "Ama sorunların yükünü omzundan atmak istersen birazını da bana ver. Sana borçluyum."

Jeff başıyla onayladı, ardından Collins odadan çıktı ve Jeff yine yalnız kalmıştı.

Jeff işten ayrıldı, Linda'yı gelecek üç yıl geçindirecek kadar bahis oynadı ve kısa vadeli yatırımlar yaptı. Ona büyük bir miras bırakacak kadar zaman yoktu; Jeff de hayat sigortasını on katına çıkardı o kadar.

Upper West Side'da küçük bir daireye çıktı, gündüzlerini ve gecelerini Manhattan sokaklarında dolaşıp kendini uzun zamandır izole ettiği insanlığın tüm manzaralarını, kokularını ve seslerini içine çekti. Onu en çok yaşlı insanlar etkiliyordu, gözleri uzak anılar ve kaybedilmiş umutlarla dolu, bedenleri zamanın sonunun geldiğini anlayarak çökmüş.

Artık Pamela gittiğine göre, onun korkuları ve pişmanlıkları Jeff'i de Pamela'yı sona doğru nasıl derinden rahatsız ettiyse aynı şekilde etkilemeye başladı. Jeff onu teselli etmek, son günlerinin acısını ve korkusunu azaltmak için elinden geleni yapmıştı ama Pamela haklıydı: Tüm mücadelelerine, bir zamanlar tüm başardıklarına rağmen sonuç sıfırdı. Birlikte yakaladıkları mutluluk ve hayal, kısa sürmüştü; aradan dereden çalınmış yıllar, yalnız ve gereksiz bir ayrılık denizinde kaybolan köpükler gibi geçici aşk ve mutluluk anları.

Sanki sonsuza dek, sonsuz bir seçenekleri ve ikinci şansa-

rı olacakmış gibi gelmişti onlara. Onlara bahşedilmiş olan paha biçilemez zamanı boşa harcamışlardı, acı, suçluluk ve var olmayan cevaplar bulmak için sordukları sorularla harcamışlardı oysa ikisinin de ihtiyacı olan tek yanıt kendileri ve birbirlerine duydukları aşk olmalıydı. Şimdi bunu Pamela'ya söyleme, onu kollarında tutup ona ne kadar saygı duyduğunu ve değer verdiğini gösterme şansını da sonsuza dek kaybetmişti. Pamela ölmüştü ve üç yıl içinde Jeff de ölecekti, neden yaşadığını hiç bilmeden.

Şehrin sokaklarında dolaştı, izledi, dinledi: Dünyaya karşı öfkeli punk grupları... takım elbiseli erkek ve kadınlar, kendileri için koydukları hedeflere ulaşmak için koşturuyorlar... kıkırdaşan

çocuklar, hayatlarındaki gelişmelerin coşkusunu yaşıyorlar. Jeff hepsine imreniyordu, masumiyetlerini kıskanıyordu, cahilliklerini, beklentilerini.

VVFYI'daki işinden ayrıldıktan birkaç hafta sonra burada çalışan haber metni yazarı bir kadından telefon aldı kız demek daha doğru olurdu aslında. Lydia Randall. İstasyondaki herkes onun için endişeleniyordu, kız böyle söylüyordu, istifa etmesine şok olmuşlardı ve evliliğinin bozulduğunu duyunca daha da endişelenmişlerdi. Jeff ona da Gene Collins'e söylediği gibi iyi olduğunu söyledi. Ama kadın ısrar etti ve onunla yüz yüze konuşmak için buluşup bir şeyler içmeyi önerdi.

Ertesi akşamüzeri Altmış Beşinci Cadde'deki Third Avenue'da Sign of the Dove'da buluştular, haziran ayının inanılmaz güneşli New York'una bakan cam kenarındaki masalardan birine oturdular. Lydia omzunu açıkta bırakan beyaz bir elbise giymişti ve onunla uyumlu geniş kenarlı, pembe saten kurdela beyaz bir şapka takmıştı. Gür, dalgalı sarı saçları ve büyük, açık yeşil gözleriyle güzel bir genç kadındı.

Jeff ani istifasını açıklamak için hazırladığı hikayeyi anlattı; biraz gazetecilikten yakındı, biraz da yatırımlarında "şanslı" çıktığıyla ilgili yarı gerçekleri aktardı. Lydia anlayışla kafasını salladı, söylediklerine inanmış gibiydi. Evliliğinin ise uzun süre önce bittiğini; üzerinde fazla durmaya değecek belirli bir sorunları olmadığını, sadece zamanla birbirlerinden uzaklaşmış iki insan olduklarını söyledi.

Lydia merakla onu dinledi. Bir içki daha içti, sonra kendi hayatından bahsetmeye başladı. Yirmi üç yaşındaydı, Illinois Üniversitesi'nden mezun olur olmaz New York'a taşınmıştı, üniversitede tanıştığı erkek arkadaşıyla yaşıyordu. Çocuğun adı Matthew 'du ve evlenmeyi çok istiyordu ama Lydia artık emin değildi. Kendini "sıkışmış" hissediyordu, kendine ait bir "alana" ihtiyacı vardı, yeni arkadaşlar edinmek ve küçük bir kasabada yaşarken özlemini duyduğu maceralar yaşamak istiyordu. Matthew'la ikisi artık aynı insanlar değildi, Lydia'nın dediğine göre; artık ona fazla geldiğini hissediyordu.

Jeff onun konuşmasına ve ona yorucu gelen, gençliğin alışlagelmiş acılarından ve özlemlerinden ve hayatındaki etkilerinden bahsetmesine izin verdi. Hikayesinin ne kadar sıradan olduğunu

görecek perspektifi yoktu ama belki de en azından bir şeylerin farkındaydı çünkü klişe hayatından kurtulmak istediğini söylüyordu.

Jeff onunla dert ortaklığı yaptı ve onunla bir saat ya da daha uzun bir süre hayat, aşk ve özgürlükten konuştu... ona kendi kararlarını alması gerektiğini söyledi, risk almayı öğrenmesi gerektiğini söyledi, evrensel bir insanlık kriziyle hayatında ilk defa karşılaşan bir insana söylenmesi gereken ne varsa söyledi.

Açık camdan esen sert bir rüzgar kızın saçlarını karıştırdı, şapkasının kurdelasını yüzüne düşürdü. Lydia onu eliyle itti ve Jeff bu harekette, elinin kızlara özgü bir şekilde hareket edişinde açıklanamaz derecede dokunaklı bir şey buldu. Onun güzel ve neşeli yüzünde Judy Gordon'un yansımasını gördü ve de Linda'nın çiçekleri getirdiği günkü halinin parlak bir umut, yapım aşamasında, şekillenmemiş hayaller.

İçkilerini bitirdiler, ve Jeff onu taksiye bindirdi. Kız taksiye binince kafasını kaldırıp Jeff'e baktı ve "Bence yoluna girecek, yani bunu çözmek için bol bol zamanımız var. *Çok* zamanımız var."

Jeff bu yanılgıyı çok iyi biliyordu. Genç kadına isteksizce gülümsedi, elini sıktı ve uçuşan pembe kurdelasıyla hayata doğru uzaklaşışını izledi.

İşe giden insanları taşıyan Metro North treni tam zamanında geldi, Jeff platformun birkaç metre aşağısında durduğu noktadan onu gördü. Günün bu vakti bu trenin işe giden insanları taşıdığını söylemek yanlış olurdu aslında. Çoğu iş adamı şehre inmek için sabah 11'deki treni kullanmazdı.

Jeff Terminal'in rampasında ilerlemeye başladı, New Rochelle'den gelen treni görünce yavaşladı ve haklı olduğunu gördü: Alışverişe çıkmış kadınlar ve öğrenciler indi trenden ancak içlerinde takım elbiseli, kravatlı ve evrak çantalı birisi yok gibiydi.

Trenden son inenlerden biri de oydu. Jeff onu neredeyse özlemişti ve kendisine verilen bilginin yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Hoş giyimliydi ama bu kadının Bendel's'e ya da Bergdorf's'a gittiğini gösteren belirli bir işaret yoktu. Alçak topuklu ayakkabıları yürüyüş için uygundu. Soluk mavi keten elbisesi ve hafif yün süveteri kullanışlı görünüyordu.

O rampayı çıkıp Grand Centralin devasa ana holüne doğru giderken Jeff de onu yirmi otuz adım gerisinden takip etmeye

başladı. Onu kalabalıkta kaybetmekten korkuyordu ama kadının boyu ve göze çarpan sarı saçları insan güruhunun içine karıştığında Jeff in onu gözden ayırmamasına olanak sağladı.

Pan Am Binasının geniş merdivenlerinden çıktı ve Jeff de onu daha az kalabalık olan lobide ve oradan da Doğu Kırk Beşinci Cadde'de takip ederken mesafeyi biraz açtı. Park Avenue'ya doğru ilerledi, Roosevelt Otel'i geçti ve Madison'dan Ellinci Cadde'ye sapıp kuzeye ilerledi. Saks ve Cartier'in vitrinleri onu kısa süre duraklattı ancak, bu esnada Jeff de Kore Havayolları'nın paket turlarıyla ya da Mark Cross bavul setleriyle ilgilenirmiş gibi yaptı.

Kadın yine Elli Üçüncü Cadde'ye döndü ve Modern Sanat Müzesi'ne girdi. Jeff'in altı hafta önce tuttuğu dedektif haklıydı, en azından bugün öyle çıkmıştı: Her perşembe, demişlerdi ona, Pamela Phillips Robison akşamüzeri Manhattan'a trenle gidip galerileri ve müzeleri dolaşıyordu.

Jeff giriş ücretini ödedi ve turnikelerden geçerken avuç içlerinin terlediğini hissetti. Bir an onu kaybetti.

Jeff onu sadece belirli bir mesafeden görmek için neden bu kadar zahmete girdiğini hâlâ bilmiyordu; bu kadının tanıdığı ve sevdiği Pamela olmadığını ve asla olmayacağını çok iyi biliyordu. Onun tekrarlan son bulmuştu. Jeff, üniversite harındaki o gece olduğu gibi Pamela'nın birden kim olduğunu, Jeff'in kim olduğunu ve yıllardır aralarında ne yaşandığını anlayıp da yüzünde o tanıdık ifadenin belirmesini bekleyemezdi.

Hayır, Pamela'nın bu versiyonu tüm bunları hiçbir zaman bilmeyecekti; yine de Jeff bir kez daha onun gözlerine bakmak, belki sesini duymak istiyordu. Bu istek en sonunda dayanılmaz bir hal almıştı ve bu arzuya teslim olduğu için utanç duymuyor, onu takip ettiği için suçluluk hissetmiyordu.

Jeff onu ilk önce Müze Mağazası'nda aradı, küçük bir ihtimal de olsa belki bir kitap ya da poster almak için oraya uğramıştır diye ama Pamela içeride değildi. Jeff lobiye geri döndü, cam duvarlı Garden Hall'e ve ilk kattaki galerilere baktı ve üst katlara çıkan asansörlere geldi. İki büyük sergi vardı, geri kalanlar kalıcı koleksiyonun tanıdık sergileriydi. Biri Mies van der Rohe'nin yüzüncü yılı anısına bir şovdu; diğeri de heykeltıraş Richard Serra'nın retrospektifiydi. Jeff sergilere yüzeysel bir bakış attı; Pamela'yı bir kez daha görmesi gerekiyordu.

Dördüncü katta giderek artan sabırsızlığına rağmen onu gülümseten bir şey gördü: van der Rohe sergisinin parçası olarak

müze, mimarın mobilya tasarımlarından pek çok sayıda örnek sergiliyordu - içlerinde Frank Maddock'ın Jeff'in Future, Inc.'teki ofisi için çok uzun zaman önce seçmiş olduğu Barselona koltuğun aynısı vardı.

Pamela'dan hâlâ iz yoktu. Pamela'nın şehre tekrar gelmesi için ve onu bir diğer müzeye kadar takip edip belki de tren istasyonunda anlık ve görünüşte tesadüfi bir karşılama için sadece yüzüne bir kez daha bakabilmek ve belki "Affedersiniz" ya da "On ikiye yirmi var" dediğini duyabilmek için -iki hafta daha beklemesi gerekebilirdi.

Garden Hall'un üçüncü katında Jeff dinlenmek için durdu, tırabzanlara yaslandı, büyük cam duvarlara baktı... ve aşağıdaki Heykel Bahçesi'nde saçlarının yumuşak sarı başlığını ve gök mavisi keten elbisesini gördü.

Jeff bahçeye indiğinde Pamela da hâlâ dışarıdaydı. Kollarını göğsünde bağlamış, Serra heykellerinden birine bakıyordu. Jeff onun birkaç metre ötesinde durdu, aklında binlerce birbiriyle çakışan duygu ve anı vardı. Sonra Pamela beklenmedik bir biçimde ona döndü ve "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Jeff, Pamela onunla bir konuşma başlatırsa ne yapacağına ya da ne diyeceğine kendini hazırlamamıştı, her ne kadar kısa bile olsa çok iyi tanıdığı o delici, yeşil gözlerle bir kez daha karşılaşacakları andan başka bir şey düşünmemişti bile. Hayır, diye hatırlattı kendine zorla, bu gözleri tanımiyordu, artık ona karşı kapanmış ve her zaman da kapalı kalacak olan bir ruhu saklıyorlardı. Bahçedeki bu kadın sadece tek bir ömrünü biliyordu yakında bitecek ve bir daha tekrarlanmayacak bir ömür ve Jeff'in burada bir rolü yoktu.

"Serra hakkında ne düşünüyorsun diye sordum?"

Her zamanki gibi dobraydı; bu onun doğasının bir parçası, diye düşündü Jeff, tekrarlarında yaşadığı tecrübeler sonucu yavaş yavaş kazandığı bir şey değil.

"Bana göre biraz fazla rahatsız edici," dedi en sonunda Jeff, düşünceleri sadece sanatçının eserine yoğunlaştı.

Pamela dalgın dalgın kafasını salladı. "Çoğu çalışmasında bir tür tehdit var gibi," dedi. "Mesela şu *Delineator, II*? Yerde büyük çelik bir tabak ve onun üzerinde, tavanda aynısından bir tane daha? Tek düşünebildiğim yukarıdakinin kopup düşebileceği. Altında duran herhangi biri ezilip ölebilir."

Jeff burada durup onunla müze sohbeti yapamazdı; aklında birlikte geçirdikleri hayatlardan kareler uçuşuyordu: Pamela'nın,

yanındaki planörden gülümseyişi, Majorca'daki mutfaktaki hali, yıllar boyunca onunla paylaştığı pek çok yataktaki Pamela... sanki Jeff sadece hafızasıyla Pamela'nın bir zamanlar kendi galerisinde yaptığı gibi hayatlarının videosunun bir taklidini yapmıştı.

"Ve şu," diye devam etti Pamela, "*Circuit, II...* aslında mekandaki alanın ilginç bir bölünme etkisi yaratması gerektiğini biliyorum ama köşelerden çıkan o keskin çelik dikdörtgenler etrafım giyotin bıçaklarıyla sarılıymış gibi hissetmeme neden oldu." Kendisiyle dalga geçer gibi gülümsedi. "Ya da çok arızalı bir hayal gücüm var, bilmiyorum."

"Hayır," dedi Jeff, istifini bozmadan. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de öyle hissettim. Çok agresif bir stili var."

"Çok fazla, sanırım. Formları objektif bir şekilde değerlendirme yeteneğime müdahale ediyor."

"Şu da her an devrilecekmiş gibi görünüyor," dedi Jeff.

"Doğru. Ve şu da."

Jeff kendine rağmen güldü, bir zamanlar onunlayken hissettiği kendine güveni geri gelir gibi - kendini bunları düşünmemeye zorladı. Eski zamanları, bu kadının sadece dışarıdan bakıldığında benzediği biriyle geçirdiği zamanları hatırlamanın bir faydası yoktu. Ve yine de, yine de: hâlâ aynı keskin zekaya, analitik duyarlılığının altında sıcak bir auraya sahipti... onunla konuşmak keyifliydi, o her ne kadar yaşadıklarının en ufak bir parçasını dahi hiçbir zaman hatırlamayacak olsa da.

"Bak," dedi Jeff, "şu şey üstümüze düşmeden altından kaçmak ister misin, hem belki öğle yemeği yeriz."

Heykel Bahçesi'ne bakan kafede yediler, Serra eserlerinin hoyratça tehdit eden doğasına güldüler, müzenin yeni sanatçılara yer vermekteki isteksizliğinden yakındılar. Müzenin üzerindeki yüksek binanın gölgesi bahçeye vururken kalktılar, Jeff Pamela'nın süveterini omzuna koydu; bunu yaparken eli saçlarına değdi ve Jeff o tanıdık, uzun zaman önce kaybettiği yüzü okşamamak için kendini zor tuttu.

Pamela yarım bıraktığı sanat kariyerinden bahsetti, aile kurmanın getirdiği hayal kırıklıklarından ve mutluluklarından. Jeff onun gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordu, tam anlamıyla yaşanmamış bir hayatın insanın içini kemiren hissi;

Jeff in bildiği üzere yakında son bulacak bir hayatın. Pamela'ya bir zamanlar başardığı şeyleri anlatmayı ne çok istiyordu.

Sonra öğle yemeği bitti, sohbetleri tuhaf bir biçimde duraksadı.

"Eh," dedi Jeff, bu anı uzatmak istiyordu ama nasıl yapacağından emin değildi. "Çok güzeldi."

"Evet, öyle," diyerek ona katıldı Pamela, rahatsızca kahve kaşığıyla oynuyordu.

"Şehre sık geliyor musun?"

"Ayda birkaç defa."

"Belki..." sesi kısıldı; ne teklif ettiğinden emin değildi, hatta bir şey teklif etmesi gerektiğinden de emin değildi.

"Belki ne?" diye sordu Pamela sessizliğe doğru.

"Bilmiyorum. Başka bir müzeye gidebiliriz. Tekrar öğle yemeği yiyebiliriz."

Pamela kaşığıyla oynadı. "Ben evliyim biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ben sadece, yani ben.."

Jeff gülümsedi ve ona bir peçete uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Pamela şaşkın.

"Küçük parçalara bölmen için."

Pamela birden güldü ve sonra sorgular bakışlarını Jeff'e yöneltti.

"Nasıl bildin..." Kafasını yavaşça salladı. "Bazen aklımı okuyormuşsun gibi hissediyorum. Hiç yunus resmi yapıp yapmadığımı sorduğunda mesela. Sana balinaları ve yunusları ne kadar çok sevdiğimi söylemedim."

"Sevebileceğini düşündüm."

Pamela peçeteyi abartılı bir hareketle ortasından ikiye böldü ve Jeff'e meraklı bir keyif ve ani bir rahatlamayla baktı.

"Guggenheim'da Jack Youngerman sergisi var," dedi. "Gelecek hafta onun için gelebilirim."

Sevişmelerinin sıcak misk kokusu Jeff'in burnuna geldi, odayı aromatik anı haznesiyle doldurdu. Bu tatlı-acı koku Montgomery Creek'te kalın battaniyelerin altında geçirdikleri gecelerin, Florida Keys'de yatın güvertesindeki sıcak, güneşli günlerin ve Pierre'deki süitte çarşafların altında geçirdikleri pazar sabahlarının... ve son olarak da akşamüzerlerinin, bu dairede bir senedir süren bir yıllık çalıntı akşamüzerlerinin parlak anılarını canlandırdı Jeff'in aklında.

Jeff göğsüne yaslanmış yatan Pamela'nın yüzüne baktı, gözleri kapalıydı, dudakları uyuyan bir çocuğunki gibi açıktı. Aklına

birdenbire Topanga Canyon'da uzun süre önce yaşadıkları gecenin tutkulu yoğunluğu geldi:

"Sen ve ben, Arujna, pek çok hayat yaşadık. Ben hepsini hatırlıyorum. Sen hatırlamıyorsun."

Pamela, Jeff'in kollarında kıpırdandı, gerinirken mutluluk dolu anlamsız sesler çıkardı, bedeni Jeff'in kollarının yanında sevgi dolu bir kedi yavrusu gibi uzanıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Pamela, esneyerek.

"Altıyı yirmi geçiyor."

"Kahretsin," dedi, yataкта doğrulup. "Gitmem gerek." "Salı günü şehre inecek misin?"

"Ders iptal oldu ama... evdekilere söylemedim. Bütün günü birlikte geçirebiliriz."

Jeff gülümsedi, mutlu görünmeye çalıştı. Gelecek salı. Bütün bir gün birlikte. Bir zamanlar yaşananların silik ve acı tatlı ekoları; ama tabii Pamela'nın bunu bilmesine imkan yoktu.

"Belki o zamana kadar resmi bitiririm," dedi, yataktan çıkıp etrafa saçılmış eşyalarını toplamaya başladı.

"Ne zaman göreceğim?" "Bitene kadar görmeyeceksin, söz verdin."

Jeff başıyla onayladı, bir gün önce üzeri örtüyle kapatılmış tuvale gizlice baktığı için suçluluk hissetti. Pamela'nın yeteneği son bir yılda ilerlemişti, çünkü yeniden düzenli olarak resim yapmaya başlamıştı ve NYU'da ileri kompozisyon derslerine giriyordu; ama diğer, hayatlarındaki yetenek düzeyine ve hayal gücünün mükemmelliğine asla ulaşamayacaktı.

Neredeyse tamamlamak üzere olduğu eser ikisinin çıplak bir resmiydi; güneşli, beyaz, asma kaplı bir çardağın oluşturduğu tünelde el ele ve gülerek koşuyorlardı. Jeff resmin sadeliğinden etkilenmişti, yansıttığı özgür ruhlu mutluluğun saflığından; henüz sevmeye başlamış, o aşkın limitlerini ya da hayatı test etme fırsatını henüz yakalamamış bir sanatçının eseri idi bu.

Müzedeki planlanmamış o ilk görüşmelerinden beri birlikte geçirdikleri zamanın sınırları bir şekilde çizilmişti: Bu evde haftada bir iki akşamüzeri, kocasına bir konser ya da oyun için şehirde kalmak istediğini söylediği nadir geceler... ve bir kere de ama sadece bir kere, bir hafta sonu birlikte Cape Cod seyahati. Pamela ailesine

Boston'da olduğunu söylemişti, üniversiteden tanıdığı bir kadını ziyaret edeceğini.

Bir keresinde boşanma olasılığı gündeme gelmişti, kısaca; ama Jeff onun böyle şiddetli bir değişikliğe hazır olmadığını biliyordu. Paylaşabileceklerinde Pamela'nın bildiğinden çok daha fazla sınırlamalar vardı, birbirleriyle ilgili farkındalıkları arasında keskin bir ayrım... Pamela bazen bu sınırı hafiften sezer gibiydi: Jeff'in yüzündeki uzak bir ifadeden, aniden kesilen bir konuşmadan.

Jeff onu seviyordu, bugün olduğu kişi olarak gerçekten seviyordu onu, sadece diğer varoluşlarındaki Pamela'ların bir yansıması olduğu için değil... ve yine de Pamela'nın hiçbir şeyden haberi olmayan gözlerinde arkalarında bıraktıkları şeyleri hatırlatan ve yaptıkları her şeyi melankoliye boyayan bir şey vardı.

Pamela giyinmiş, güzel ve düz saçlarındaki yatak izlerini tarayarak düzeltiyordu. Jeff onu, bunu yaparken kaç defa izlemişti, kim bilir kaç aynanın önünde? Pamela'nın düşünebileceğinden çok daha fazla kez ya da Jeff'in artık hatırlayabileceğinden.

"Haftaya görüşürüz," dedi Pamela, onu öpmek için eğildi ve çantasını yatak başındaki komodinden aldı. "Erken bir trene binmeye çalışacağım."

Jeff de onu öptü, Pamela'nın ıslıl ıslıl yüzünü bir an ellerinin arasında tuttu, tatmin oldukları ya da olamadıkları hayatlarının onca yılını, umutlarını ve planlarını düşündü...

Ama gelecek hafta bütün bir gün onlarındı; sıcak bir bahar günü. Dört gözle beklenecek bir şeydi.

Kışın ilk nefesi gölden onlara doğru esti ve Cherry Hill'deki ağaçların kırmızı ve sarı yapraklarını havalandırdı. Concourse'daki çeşme soğuk sularını sıçratırken Jeff ve Pamela onun yanından geçip Central Park Bow Bridge'in görkemli, dövme demir kapısına yöneldiler.

Köprü'nün diğer tarafında Ramble'ın ağaçlık yollarından kuzeye yöneldiler, göl sol taraflarında kalmıştı. Yüzlerce kuş etraflarında heyecanla şakıyordu, güneye yapacakları uzun yolculuğa hazırlanıyorlardı.

"Onlara katılsak güzel olmaz mıydı?" dedi Pamela, Jeff'e sokularak. "Bir adaya uçsak, ya da Güney Amerika'ya..."

Jeff ona cevap vermedi, ona daha sıkı sarıldı, kolunu onu korur gibi beline dolamıştı. Ama yakında ikisinin başına geleceklerden koruyamayacağından acı bir şekilde emindi.

Gölün kuzey ucundaki Balcony Bridge'de durdular ve aşağıdaki ormana, Manhattanın gökdelenlerini yansıtan suya baktılar.

"Bil bakalım ne?" diye fısıldadı Pamela, yüzü Jeff inkinin dibinde.

"Ne?"

"Steve'e gelecek hafta sonu Boston'daki eski oda arkadaşımı tekrar ziyaret edeceğimi söyledim. Cumadan pazartesiye. İstersen bir yerlere *uçabiliriz*."

"Bu... harika." Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; bildiklerinin ona söylemek zalimliğinin dik alası olurdu: Bugünün birbirlerini görecekleri son gün olduğunu. Bu salı, beş gün sonra, dünya ikisi için de sonsuza dek duracaktı.

"Bu kadar heyecanlanma ama," dedi Pamela kaşlarını çatarak.

Jeff sırttı, kederini ve korkusunu saklamaya çalıştı. Pamela'nın yaşayacağına inandığı yıllara olan masum umuduna tutunmasına izin verdi, ne de olsa Jeff'in ona verebileceği en büyük hediye bir yalandı.

"Harika," dedi Jeff sahte bir mutlulukla. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Nereye istersen gidebiliriz. Hem de her yere. Barbados, Acapulco, Bahamalar... sen seç."

"Umurumda değil," dedi ona daha da sokularak. "Sıcak, sessiz bir yer olduğu ve senin yanında olduğum sürece fark etmez."

Jeff tekrar konuşursa sesinin onu çok fazla ele vereceğini biliyordu. Bu yüzden onu öptü, ona karşı hissettiği her şey son bir acı dolu ifadeye yansıdı.

Pamela birden inledi, hafifçe Jeff in üzerine devrildi. Jeff onun omuzlarını tuttu, yere düşmesini engelledi.

"Pamela? Tanrım, hayır, ne..."

Pamela ayaklarının üstünde durdu, yüzünü geri çekti ve şok içinde Jeff e baktı. "Jeff? Tanrım, *Jeff?*"

İşte oradaydı, hem de hepsi, Pamela'nın büyümüş gözlerinde: İdrak, tanıma ve hafıza. Sekiz farklı hayatın toplu bilgisi ve ızdırabı yüzüne yansımıştı, ağzı ani bir kafa karışıklığıyla çarpıldı.

Pamela etrafına bakındı, parkı gördü, New York semalarına baktı. Gözleri yaşlarla doldu, yine Jeff in gözlerini aradı.

"Bunun bitmiş olması gerekiyordu!"

"Pamela"

"Hangi yıldayız? Ne kadar kaldı?"

Jeff bunu ondan saklayamazdı bilmesi gerekiyordu. "1988."

Pamela ağaçlara, onlardan dökülüp her yere saçılan bakır rengi yapraklara baktı. "Sonbahardayız!"

Jeff onun rüzgardan karışmış saçlarını düzeltti, gerçeği bir an için defetmek istedi; ama mümkün değildi. "Ekim," dedi yavaşça. "On üçü."

"Bu sadece beş gün!"

"Evet."

"Bu haksızlık," diye sızlandı Pamela, "son defa kendimi hazırlamıştım, neredeyse kabullenmiştim" Sustu, Jeff'e yeni bir şaşkınlıkla baktı. "Burada ne işimiz var?" diye sordu. "Neden evde değilim?"

"Benim... seni görmem gerekiyordu."

"Beni öpüyordun," dedi Pamela suçlarcasına. "Onu öpüyordun, eskiden olduğum insanı!"

"Pamela, ben düşündüm ki"

"Ne düşündüğün umurumda değil," diye yapıştırdı ve kendini ondan uzaklaştırdı. "Onun gerçek ben olmadığımı biliyordun, nasıl böyle... sapkın bir şey yapabildin?"

"Ama o sendin," diye diretti Jeff. "Bütün anılarınıla değil ama yine de sendin, biz hâlâ..."

"Bunu söylediğine inanamıyorum! Bu ne kadardır sürüyor, bunu ne zaman başlattın?" "Neredeyse iki yıl oldu."

"İki yıl! Beni... *kullanıyordun*, sanki ben cansız bir objeymişim gibi, sanki"

"Böyle değildi, hem de hiç! Birbirimizi seviyorduk, yeniden resim yapmaya başladın, okula döndün..."

"Ne yaptığım umurumda değil! Beni ayartıp ailemden uzaklaştırdın, beni kandırdın... ve ne yaptığını çok iyi biliyordun, beni etkilemek için ne yapman gerektiğini biliyordun... beni... kontrol etmek için!"

"Pamela lütfen." Jeff onun koluna uzandı, onu sakinleştirmeye çalıştı, anlamasını sağlamaya. "Her şeyi çarpıtıyorsun..."

"Dokunma bana!" diye bağırdı Pamela, birkaç dakika önce sarıldıkları köprüden uzaklaştı. "Sadece beni yalnız bırak ve bırak öleyim! Bırak ikimiz de ölelim, bitsin bu iş!"

Jeff, Pamela kaçarken onu durdurmaya çalıştı ama gitmişti bile. Jeff'in son hayatının son umudu da gitmişti, Yetmiş Yedinci Cadde'ye çıkan yolda kaybolmuş, meçhul, insanı yutan şehre doğru gitmişti... ölüme doğru, değişmez ve mutlak ölüme doğru.

Jeff Winston öldü; fakat ölümü henüz bitmemişti. WFYT'daki ofisinde uyandı, pek çok hayatının ilki birdenbire burada bitivermişti: Duvarlarda röportaj tarihleri, masasındaki çerçevede Linda'nın resmi, çok uzun zaman önce göğsünü tutup telefonu düşürdüğünde kırıldığı cam kağıt ağırlığı. Kitaplıktaki dijital saate baktı:

12:57 18 EKİM 1988

Yaşamak için dokuz dakikası vardı. Yaklaşmakta olan acı ve boşluktan başka bir şey düşünecek vakit yoktu. Elleri titremeye başladı, gözlerine yaşlar doldu.

"Hey, Jeff, şu yeni kampanya" Promosyon direktörü Ron Sweeney ofisinin açık kapısında durmuş ona bakıyordu. "Tanrım, kağıt gibi beyazsın! Sorun ne?"

Jeff saate baktı:

13:02 18 EKİM 1988 "

Git buradan, Ron."

"Sana bir Alka-Seltzer falan getireyim mi? Doktor çağırmamı ister misin?"

"Defol git buradan!"

"Hey, özür dilerim, ben sadece..." Sweeney omuz silkti ve kapıyı arkasından kapattı.

Jeff'in ellerindeki titreme omuzlarına sıçradı, sonra da sırtına. Gözlerini kapadı, üst dudağını ısırıp ve ağzına kan tadı geldi.

Telefon çaldı. Titreyen eliyle açtı, pek çok ömür önce başlayan büyük döngüyü tamamladı.

"Jeff," dedi Linda, "İhtiyacımız olan.."

Görünmez çekiç göğsüne indi ve onu bir kez daha öldürdü.

Tekrar uyandı, odaya yansıyan kırmızı rakamlara panik içinde baktı:

13:05 18 EKİM 1988

Kağıt ağırlığını saate fırlattı, dikdörtgen plastik yüzünü parçaladı. Telefon çaldı ve çalmaya devam etti. Jeff telefonun sesini bir çığlıkla, kelimesiz bir hayvan kükremesiyle bastırdı ve sonra öldü ve telefon elinde uyandı, Linda'nın sözcüklerini duydu ve tekrar öldü, tekrar, tekrar: Uyanıp ölüyordu, bilinç ve boşluk, algılayabileceğinden hızlı değişiyordu, her zaman göğsündeki o ilk ağır keder merkez noktası oluyordu.

Jeff'in zarar görmüş zihni bir soluk almak için inledi ama olmadı; kaçış aradı, delilikte ya da bilinçsizlikte, artık önemi yoktu... Yine de, görüyor, duyuyor ve hissediyordu, bütün işkencenin farkındaydı, durmadan hayat da ölüm de olmayan bir karanlıkta asılı kalmıştı: Ölümünün sonsuz, felç edici anı.

"İhtiyacımız olan..." dediğini duydu Linda'nın, "... konuşmak." Bir yerde bir acı vardı. Acının kaynağını bulması bir anını aldı: Eli, telefonu tuttuğu yer pençe gibi kaskatıydı. Jeff elini gevşetti ve terli elindeki ağrı azaldı. "Jeff? Dediğimi duydun mu?"

Jeff konuşmaya çalıştı, yarı inler, yarı homurdanır gibi çıkan boğuk bir ses çıktı ancak.

"Konuşmamız gerek dedim," diye tekrarladı Linda. "Karşılıklı oturup evliliğimiz hakkında dürüst bir konuşma yapmalıyız. Bu noktada kurtarılması mümkün mü bilmiyorum ama bence denemeye değer."

Jeff gözlerini açtı, kitaplıktaki saate baktı:

13:07 18 EKİM 1988

"Cevap verecek misin? Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun?"

Saatteki rakamlar sessizce değişti ve 13:08 oldu.

"Evet," dedi, kelimeleri söylemek için kendini zorlayarak. "Anlıyorum. Konuşacağız."

Linda uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Çok geç kaldık ama belki hâlâ zaman vardır."

"Göreceğiz."

"Bugün eve erken gelebilir misin?" "Denerim," dedi Jeff, boğazı kurumuştı ve düğümlenmişti. "Eve gelince görüşürüz," dedi Linda. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Jeff telefonu kapattı, hâlâ saate bakıyordu. 13:09 oldu.

Göğsüne dokundu, düzenli kalp atışlarını hissetti. Canlıydı. Yaşıyordu ve zaman normal akışına girmişti.

Ya da hiç durmuş muydu ki? Belki de kalp krizi geçirmişti ama sadece ufak bir şeydi, ona halüsinasyon gördürecek kadar bir şey. Duyulmamış şey değildi; kendisi boğulmakta olan bir adamın hayatındaki olayların başa doğru sarıldığını görmüş, acı ilk indiğinde böyle bir şey beklemişti. Beyin özellikle de ölümcül bir kriz esnasında muazzam fanteziler ve zaman daralmaları ya da uzamaları yaşayabiliyordu.

Tabii, diye düşündü, ve terlemiş kaşını sildi, rahatlamıştı. Çok mantıklıydı, onca hayatı yaşadığına onca şeyi tecrübe ettiğine inanmaktan daha mantıklıydı.

Jeff telefona baktı. Emin olmanın tek bir yolu vardı. Kendini biraz aptal gibi hissederek Westchester County bilinmeyen numaraları aradı.

"Hangi şehirdi?" diye sordu operatör.

"New Rochelle. Robison soyadı için bir liste verirseniz, Steve ya da Steven Robison."

Bir duraksama oldu, hatta bir klik sesi duyuldu ve sonra bilgisayardan gelen bir ses monoton bir sesle numarayı söylemeye başladı.

Belki de adamın ismini bir yerlerde duymuşumdur, diye düşündü Jeff, belki küçük bir haberde. Aklına kazınmış olabilir, haftalar veya aylar sonra hayallerine girmiş olabilirdi.

Bilgisayarın verdiği numarayı aradı. Sinüs tıkanıklığından kalınlaşmış genç bir kız sesi duyuldu.

"Ah, annen evde mi?" diye sordu Jeff çocuğa.

"Bir dakika. Anne! Telefon!"

Hatta bir kadın sesi duyuldu, şaşkın ve kötüydü, nefes nefeseydi. "Alo?" dedi.

Bir şekilde anlamak zordu, hızlı ve kesik nefesler alıyordu. "Pamela... Pamela Robison'la mı görüşüyorsunuz? Pamela Phillips?" Sessizlik. Nefes alıştı bile durdu.

"Kimberly," dedi kadın, "telefonu kapatabilirsin artık. Bir tane daha Contac ve öksürük şurubu alma vaktin geldi." "Pamela?" dedi Jeff, kız telsizi kapatınca. "Bu..."

"Biliyorum. Merhaba, Jeff."

Jeff gözlerini kapadı, ciğerlerine derin bir nefes çekti ve yavaşça verdi. "O zaman... gerçekten oldu mu? Hepsi? *Starsea*, Montgomery Creek, Russell Hedges? Nelerden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ben de gerçek olduğundan emin olamadım, sesini şimdi tekrar duyana dek. Tanrım, Jeff, tekrar tekrar ölmeye başladım, çok hızlıydı."

"Biliyorum. Aynısı bana da oldu. Ama ondan önce, yaşadığımız her şeyi, tüm o hayatları hatırlıyorsun değil mi?"

"Hepsini. Doktordum, sanatçıydım... sen kitaplar yazıyordun, biz.."

"Uçtuk."

"O da var evet." Pamela'nın uzun uzun iç çektiğini duydu, pişmanlık, yorgunluk ve çok daha fazlasını taşıyan boş bir sest. "Geçen gün, Central Park'ta..."

"Son seferim olduğunu düşünmüştüm, senin gideceğini sandım. Sonsuza dek. Sonuna kadar seninle olmalıydım, sadece. .. senin bir parçan, beni gerçekten bilmemesine rağmen."

Pamela hiçbir şey söylemedi ve birkaç saniye sonra sessizlik bir zamanlar yaşadıkları kayıp yıllar gibi aralarında asılı kaldı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Pamela sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Jeff. "Şu an düzgün düşünemiyorum, sen?"

"Hayır," diye itiraf etti Pamela. "Şu anda ikimiz için de en iyisi ne olur bilemiyorum." Durdu, tereddüt etti. "Biliyor musun... Kimberly bugün hasta olduğu için evde, o yüzden telefonu o açtı, ama sadece üşütmedi, ilk adet gördüğü günden bir gün sonrası bugün. O tam bir kadın olmaya başladığında öldüm. Ve şimdi..."

"Anlıyorum," dedi Jeff.

"Onun büyüdüğünü hiç görmedim. Babası da öyle. Ve Christopher da liseye başlayacak... Bu yıllar onlar için çok önemli."

"Şimdi ikimiz için de kesin planlar yapmak için çok erken," dedi Jeff. "Hazmetmemiz gereken, kabullenmemiz gereken çok şey var."

"Ben çok sevindim... bunların hayal olmamasına."

"Pamela..." Jeff hissettiklerini ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Eğer seni ne kadar çok..."

"Biliyorum. Daha fazlasını söylemene gerek yok."

Jeff telefonu yavaşça kapattı, uzun süre ona baktı. Birlikte *çok fazla* şey yaşamışlardı, bu dünyada hiçbir şeyle ölçemeyecekleri kadar çok şey görmüş, bilmiş ve paylaşmışlardı. Kazanıp kaybetmek, tutunmak ve bırakmak...

Pamela bir zamanlar "sadece bir şeyleri farklı hale getirdiklerini, daha iyi hale getiremediklerini" söylemişti. Bu tamamen doğru değildi. Bazen davranışlarının onlar ve tüm dünya için olumlu sonuçları olmuştu, bazen negatif, sıklıkla her ikisi de değildi. Her bir hayatları farklıydı, her seçimin her zaman farklı olduğu gibi, sonuçları ya da etkileri bilinemez. Ama bu seçimlerin yapılması gerekiyordu, diye düşündü Jeff. Potansiyel kayıpları, kazançları fazla çıkacak umuduyla kabullenmeyi öğrenmişti. Tek bariz hatası, biliyordu ki, ve de en üzücüsü, hiçbir zaman risk almamak olurdu.

Jeff kafasını kaldırdı ve kitaplığının koyu renk buzlu camında yansımaları gördü: Saçlarında griler, gözlerinin altında hafif torbalar, alnını kırıştırmaya başlamış ince çizgiler. Bir daha asla düzelmeyeceklerdi, o yaş çizgileri; sadece daha da derinleşecek, çoğalacaklardı, her geçen yılla yüzüne ve bedenine kaybolan gençliğinin hiyeroglifleri bir daha silinmemek üzere yazılacaktı.

Yine de, diye düşündü, yıllar taze ve yeni olacaktı, şimdiye kadar ona uğramayan devamlı değişen olaylar ve duygular zinciri. Yeni filmler ve oyunlar, yeni teknolojik gelişmeler, yeni müzikler Tanrım, daha önce hiç duymadığı bir şarkı, herhangi bir şarkı dinlemeyi nasıl da istiyordu!

Pamela'yla yakalandıkları anlaşılmaz döngü bir hapis formuydu onlar için, özgürlük değil. Kendilerini her zaman gelecek seçeneklere odaklanma lüksünün aldaticılığına kaptırmışlardı; tıpkı Lydia Randall gibi, gençliğinin kör umutlarında hayatın seçeneklerinin her zaman onun için ulaşılabilir olduklarını sanmıştı. "*Çok zamanımız var,*" dediğini duydu Jeff onun, ve sonra Pamela'ya tekrarladığı sözler beyninde yankılandı: "Bir dahaki sefer... bir dahaki sefer."

Artık her şey farklıydı. Bu, "bir dahaki sefer" değildi ve dahası da olmayacaktı; sadece *bu zaman* vardı, Jeff'in gideceği yön ya da sonuçları hakkında hiçbir şey bilmediği bu kısıtlı zaman. Bunu harcamayacaktı, garanti görmeyecekti, tek bir anını bile.

Jeff ayağa kalktı ve ofisten çıkıp yoğun haber odasına geçti. Gün ortası editörü Gene Collins'in oturduğu büyük, u şeklindeki merkez masanın etrafında AP, UPI ve Reuters'den gelen anlık mesajlarla yanıp sönen bilgisayarlar vardı, televizyon monitörlerinde CNN ve üç ağ birden açıktı, iletişim konsolu istasyonun dışarıdaki muhabirlerini ve Los Angeles, Beyrut ve Tokyo'daki habercilerini merkeze bağlıyordu.

Jeff içinde bir şey hissetti, bir kez dışarıda tahmin edilemez bir dünya oluşunun heyecan verici tazeliği... Haber yazarlarından biri hızla geçti ve yeşil bültenleri aceleyle dağıttı. Önemli bir şey olmuştu belki de bir felaket, belki insanlık için fevkalade bir mucize ya da yararlı bir buluş. Her neyse, Jeff onun kendisi için de herkes için olduğu gibi yeni olacağını biliyordu.

Bu gece Linda'ya konuşmalıydı. Ne söyleyeceğinden emin olmasa da, ona borçluydu, kendine de, en azından bu kadarını. Artık hiçbir şeyden emin değildi ve bunu fark etmek aklını tahminlerle doldurdu, heyecanlandı. Linda'yla şansını tekrar deneyebilirdi, bir gün Pamela'yla birleşebilirdi, kariyerini değiştirebilirdi. Önemi olan tek şey, kalan aşağı yukarı çeyrek asırlık ömrü *onun* hayatıydı, istediği gibi ve kendi çıkarlarınca yaşayacaktı. Hiçbir şey bundan önce gelmiyordu: İş de, arkadaşlıkları da, kadınlarla olan ilişkileri de. Bunlar sadece hayatının parçalarıydı ve değerli parçalarıydı ama hayatını tanımlamıyor ya da kontrol etmiyorlardı. Bu ona bağlıydı, sadece ona.

Jeff biliyordu ki, seçenekler sonsuzdu.

SON SÖZ

Peter Skjoren uyandı, şok ve feci bir acının hatırası hâlâ zihnindeydi. İş için Bantu Republic'teydi, Mandela City'de bir Yardımcı Ticaret Bakanı'yla öğle yemeği yiyordu, tam da *öldüğü* sırada. Masanın üstüne çökmüş, içkisini hükümet yetkilisinin pantolonuna dökmüştü - bunu fark etmiş, bundan utanmıştı, göğsündeki ezici baskıya rağmen... ve sonra kırmızı kenarlı bir karanlık, sonra da hiçbir şey.

Şimdiye dek. Evi Oslo'da Karijohansgate'teki mağazadaydı, ticaret yeteneklerini ilk öğrendiği yerde, ticaret dünyasının onu çağırdığını ilk hissettiği yerde.

Yirmi yıl önce apartman yapılmak için yıkılan mağazada.

Peter masasındaki muhasebe defterini açtı, tarihi gördü, ellerine baktı ve genç, pürüzsüz ellerini gördü, alyansı yoktu.

Henüz hiçbirisi olmamıştı. Oğlu Edward'ı ondan alan İsviçre'deki çığ da, karısı Signe'yi çaresizce alkolizme sürükleyen melankolik geceler de. Oğlu yoktu, karısı yoktu; sadece parlak, yeni bir geleceği vardı, bu gelecekteki gizli tuzakları ve fırsatları çok iyi biliyordu ve istediği gibi bunlardan kaçınabilir ya da yararlanabilirdi. O yıllar, 1988 ve 2017 arasındaki o tanıdık ve çoktan geçmiş olan yıllar yeniden yaşaması için onundu, daha önce yaptığı hataları bilerek. Bu defa, Peter Skjoren yemin etti kendine, doğru olanı yapacaktı.

SİL BAŞTAN

Ken Grimwood'un sıradışı eseri *Sil Baştan*, zihninize şu soruyu kazıyor: Geçmişte yapmış olduğunuz hataları bilerek hayatınızı tekrar, tekrar ve tekrar yaşamak zorunda kalsaydınız ne yapardınız?

43 yaşındaki Jeff Winston bu şansı birkaç kez elde eder. Heyecanını yitirdiği evliliği ile geleceği olmayan işi arasında sıkışıp kalmıştır ve hiç

beklenmedik bir anda oluverir. Tekrar hayata gözlerini açtığı anda ise takvimler 1963 yılını göstermektedir. O sabah 18 yaşında, üniversite yatakhanelerinin duvarlarına bakarak uyanır. Her şey eskisi gibidir... tek bir fark dışında: Jeff geleceği avcunun içi gibi bilmektedir. Futbol ligi final maçlarından at yarışlarına kadar kimin kazanacağını, Wall Street'te köşeyi dönmek için hangi şirketlere yatırım yapmak gerektiğini... Yalnız, bilmediği bir şey vardır: Neden hayatını sil baştan yaşamak zorundadır? Sevdiği her şeyi ve herkesi kazanıp kaybetmeye daha ne kadar devam edecektir?

Birçok dile çevrilen ve listeleri alt üst eden *Sil Baştan* hayatın karmaşık döngüsünü sorgularken hayal gücünüzü de sonuna kadar zorluyor.

"Uzun zamandır okuduğum en sıradışı, en sürükleyici roman."

Dean Koontz

"Zaman kavramını ve doğasını irdeleyen merak uyandırıcı bir kitap. Mükemmel bir anlatıma, şaşırtıcı sapmalara ve ayrıntıları titizlikle işleme ustalığına sahip."

Atlanta Journal-Constitution

"Grimwood olağanüstü gözlem yeteneği, üslubu ve orijinal kurgu yeteneğiyle benzerlerini fersah fersah gerilerde bırakıyor."

Publishers Weekly

